

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 1

มกราคม – กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2020

พิมพ์จำนวน 1,320 เล่ม

พระธรรมดาเนียล

Daniel

เขียนโดย

อีเลียส บราซิล เด เซาซา

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ดาเนียลผู้เผยพระวจนะแห่งวาระสุดท้าย

เมื่อศตวรรษที่สิบเก้ากำลังผ่านไปสู่ศตวรรษที่ยี่สิบ คนในซีกโลกตะวันตกต่างมีความรู้สึกดี ผู้คนหวังว่าการค้นพบทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะนำมนุษย์เข้าสู่ยุคทอง อนาคตข้างหน้าจะสดใส สงคราม โรคติดต่อ ความยากจน และความอดอยากหิวโหยจะหมดไปจากโลก

ศตวรรษที่ยี่สิบพิสูจน์ให้เห็นว่าการคาดหวังสิ่งที่ดีเลิศไม่เพียงแต่เป็นเรื่องที่ผิดเท่านั้น แต่เป็นเรื่องที่เบาปัญญาและไร้เดียงสาด้วย ดังนั้นเมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดคนจึงไม่คาดหวังในการรอคอยสิ่งที่ดีกว่า

ในสายตาของคน โลกอยู่ในสภาพหดหู่ใจ และเลวร้ายในด้านศีลธรรม แม้จะก้าวหน้าด้านวัตถุ มนุษย์โดยทั่วไป มีความโน้มเอียงสู่ ความละโมภ เอารัดเอาเปรียบ ก่อความรุนแรง มุ่งเอาชัยชนะในการแข่งขัน แสวงหาประโยชน์ส่วนตัวและทำลายสุขภาพของตน แม้เทคโนโลยีจะก้าวหน้าไปมากจนรับใช้มนุษย์ได้ดี แต่ก็เพิ่มภาระ ความโลภ การกดขี่ ความรุนแรง การเอาชนะผู้อื่น การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และการทำลายตนเองด้วย

ด้านลบเหล่านี้ไม่ควรทำให้เราท้อใจ แม้แต่ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่องลงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า” (เยเรมีย์ 17:9) หรือ “เพราะว่าประชาชาติกับประชาชาติ และอาณาจักรกับอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดการกันดารอาหาร และแผ่นดินไหวในที่ต่าง ๆ” (มัทธิว 24:7)

ท่ามกลางความสูญเสียและความหายนะมีพระธรรมดาเนียล ซึ่งเราจะศึกษาร่วมกันในไตรมาสนี้ พระธรรมเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับวาระสุดท้ายตามที่กล่าวว่า “ท่านพูดว่า ‘ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงสาระสุดท้าย’” (ดาเนียล 12:9) เนื้อหาในพระธรรมดาเนียลมีอำนาจ มีเหตุผล มีคำพยากรณ์ที่แน่นอน ซึ่งไม่เพียงทำให้เราเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น แต่มันคงในองค์พระเยซูคริสต์ และการ

สิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน พร้อมกับมั่นใจในพระสัญญาของการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และเหตุผลของการเสด็จกลับมาทั้งหมดด้วย

ตลอดในพระธรรมดาเนียล (โดยเฉพาะ บทที่ 2, 7, 8, 11) เราได้เห็นภาพจากหลายมุมของอาณาจักรต่างๆ ตั้งแต่ บาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก โรม และอาณาจักรชั่วคราวนอร์ดหลังการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง จากมุมมองของเราในปัจจุบัน อาณาจักรของโลกในยุคก่อนเหล่านั้นได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงตามคำพยากรณ์ทุกอย่าง สำหรับอาณาจักรโรม ส่วนน้อยที่ยังเหลืออยู่ในเวลานี้ตามที่ดาเนียลได้รับการดลใจให้เขียนไว้ ซึ่งได้กล่าวพรรณนาถึงเท่าและนิ้วเท่าในดาเนียล 2:33, 41 ซึ่งแสดงให้เห็นการแยกออกเป็นประเทศต่างๆ ในยุโรป และคริสตจักรโรมันคาทอลิก ดังนั้นเราได้รับการรับรองจากคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์อย่างละเอียด และหนักแน่นตามประวัติศาสตร์ของโลกว่า ผู้คนโลดแล่นอยู่ในอาณาจักรบาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก หรือแม้ในช่วงเวลาของอาณาจักรโรมอย่างไม่ผิดพลาด

การมีชีวิตอยู่ในตอนสุดท้ายของคำพยากรณ์ เราเห็นดาเนียลทำนายถึงอาณาจักรทั้งหมดได้ถูกต้อง เราจึงมีเหตุผลที่เราจะไว้วางใจพระเจ้าเกี่ยวกับอาณาจักรที่กำลังจะมา คืออาณาจักรนอร์ดของพระองค์

พระธรรมดาเนียลมีอำนาจ เป็นเอกสารยืนยันความเชื่อ คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ได้พบข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมเล่มนี้ช่วยส่งเสริมให้คริสตจักรขยายออกไป โดยเฉพาะดาเนียล 8:14 ที่กล่าวว่า “ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า ‘อยู่นาน 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้า แล้วสถานนมัสการนั้นจะกลับสู่สภาพอันควร’” พระคัมภีร์ข้อนี้กับดาเนียล 7:22, 26, 27 เปิดเผยให้เห็น “การพิพากษายิ่งใหญ่ในสวรรค์” ซึ่ง “ถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น” แล้วอาณาจักรนอร์ดของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้นซึ่งแตกต่างจากอาณาจักรต่างๆ ของโลกที่เกิดขึ้นและล่มสลายไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่อาณาจักรของพระเจ้าจะยั่งยืนตลอดไป

สิ่งที่มาพร้อมกับภาพใหญ่คือ พระคริสต์ทรงสถิตอยู่กับเราแต่ละคน จากพระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จนถึงเวลาที่ดาเนียลได้รับ

การช่วยให้รอดจากถ้ำสิงโต พระธรรมดาเนียลแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในจิตใจของเรา ดังที่ดาเนียลทูลกษัตริย์เบลซัสซาร์ว่า “แต่ฝ่าพระบาท ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งลมปราณของฝ่าพระบาทอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของฝ่าพระบาทก็ขึ้นอยู่กับพระองค์” (ดาเนียล 5:23)

สรุปแล้วพระธรรมดาเนียลที่เราศึกษาในไตรมาสนี้ ยังมีอำนาจเหมือนที่ถูกเขียนขึ้นเมื่อหลายพันปีก่อน เป็นการเปิดเผยความรัก และพระลักษณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างทรงพลัง พระองค์คือพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา นั่นเอง

ศาสตราจารย์ “อิลีเยส บราซิล เด เซาซา” รับผิดชอบตำแหน่งผู้อำนวยการของ “สถาบันการค้นคว้าพระคัมภีร์” ที่สำนักงานใหญ่ของเซเวนต์เดย์-แอดเวนติส ท่านได้รับได้ปริญญา ดร. (PhD) วิชาการตีความพระคัมภีร์เดิม และวิทยาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยอันทูร์

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	จากการอ่านสู่ความเข้าใจ ..... <i>วันที่ 28 ธันวาคม - 3 มกราคม 2020</i>	6
2	จากกรุงเยรูซาเล็มสู่บาบิโลน ..... <i>วันที่ 4 - 10 มกราคม 2020</i>	17
3	จากความลึกลับสู่การเปิดเผย ..... <i>วันที่ 11 - 17 มกราคม 2020</i>	26
4	จากเตาไฟสู่พระราชวัง ..... <i>วันที่ 18 - 24 มกราคม 2020</i>	36
5	จากความทะนงสู่ความถ่อมตัว ..... <i>วันที่ 25 - 31 มกราคม 2020</i>	45
6	จากความเยอหยิ่งสู่ความพินาศ ..... <i>วันที่ 1 - 7 กุมภาพันธ์ 2020</i>	54
7	จากถ้ำสิงโตสู่ถ้ำทูตสวรรค์ ..... <i>วันที่ 8 - 14 กุมภาพันธ์ 2020</i>	64
8	จากทะเลปั่นป่วนสู่บรรดาเมฆของสวรรค์ ..... <i>วันที่ 15 - 21 กุมภาพันธ์ 2020</i>	73
9	จากการมีมลทินสู่การชำระให้บริสุทธิ์ ..... <i>วันที่ 22 - 28 กุมภาพันธ์ 2020</i>	81
10	จากการสารภาพสู่การปลอบโยน ..... <i>วันที่ 29 กุมภาพันธ์ - 6 มีนาคม 2020</i>	90
11	จากสงครามสู่ชัยชนะ ..... <i>วันที่ 7 - 13 มีนาคม 2020</i>	99
12	จากเหนือและใต้สู่แผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ..... <i>วันที่ 14 - 20 มีนาคม 2020</i>	108
13	จากผงกลีสู่ดวงดาว ..... <i>วันที่ 21 - 27 มีนาคม 2020</i>	117

บทที่ 1

จากการอ่านสู่ความเข้าใจ

From Reading to Understanding

วันที่ 28 ธันวาคม - 3 มกราคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูคา 24:25-27; 2 เปโตร 3:11-13; โยนาห์ 3:3-10;

กัณฑ์การวิถึ 14:34; ดาเนียล 9:23; 10:11, 12

ข้อควรจำ

“ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยื่นท่านอ่านหนังสืออิสยาห์
ผู้เผยพระวจนะ จึงถามว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่”
(กิจการฯ 8:30)

กริสตจักรของเราเกิดจากพระธรรมดาเนียล ที่เราจะศึกษาใน
ไตรมาสนี้ ขณะที่เราเริ่มต้น เราควรไตร่ตรองถึงสิ่งต่อไปนี้ เพื่อ
เป็นเครื่องนำทางในการศึกษาพระธรรมเล่มนี้

ประการแรก เราควรจำไว้เสมอว่า พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลาง
ของพระธรรมดาเนียล เหมือนกับที่พระองค์เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ประการที่สอง พระธรรมดาเนียลถูกเขียนขึ้นและจัดระเบียบเนื้อหา
ในลักษณะแสดงความงามในเชิงการประพันธ์ เพื่อช่วยให้เราเข้าใจจุดเน้นที่
สำคัญ

ประการที่สาม เราจำเป็นต้องเข้าใจ คำพยากรณ์ทั่วไปและคำพยา-
กรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลก เพื่อช่วยให้เห็นความแตกต่างระหว่าง
คำพยากรณ์ต่างๆ ในพระธรรมดาเนียลกับคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะอื่น
เช่น อิสยาห์ อาโมส และเยเรมีย์

ประการที่สี่ ขณะที่เราศึกษาถึงเวลาของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียล เราควรเข้าใจว่า เวลาของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลกินระยะเวลายาวนาน โดยใช้หลักการวันแทนปี

ประการที่ห้า เราควรมองไปที่จุดเน้นของพระธรรมดาเนียล คือไม่เพียงเข้าไปสู่ข้อมูลของคำพยากรณ์เท่านั้น แต่ประยุกต์ใช้ได้ตรงประเด็นกับชีวิตส่วนตัวของเราในปัจจุบันด้วย

วันอาทิตย์

พระคริสต์: ศูนย์กลางของพระธรรมดาเนียล

Christ: The Center of Daniel

อ่านพระธรรมลูกา 24:25-27; ยอห์น 5:39 และ 2 โครินธ์ 1:19, 20 พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์อย่างไร

ไม่มีข้อสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์หรือไม่ ซึ่งรวมไปถึงทรงเป็นศูนย์กลางของพระธรรมดาเนียลเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่นในบทที่ 1 แสดงให้เห็นว่า แม้ว่าจะมีลักษณะในข้อจำกัด และไม่สมบูรณ์แบบนักที่ประสบการณ์ของท่านดาเนียลมีลักษณะคล้ายคลึงกับพระคริสต์ ผู้เสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อดำรงชีวิตบนโลกแห่งความบาป และเผชิญหน้ากับอำนาจแห่งความมืด ในลักษณะที่คล้ายกัน ท่านดาเนียลและเพื่อนๆ ได้รับพระราชทานสติปัญญาจากเบื้องบน และพวกเขาต้องเผชิญกับการทำทนายจากวัฒนธรรมของชาวบาบิโลน บทที่ 2 ท่านดาเนียลได้พรรณนาถึงรูปหล่อโลหะถูกสร้างจากโลหะหลายประเภท ซึ่งบอกให้ทราบถึงวาระสุดท้ายของโลก และศิลาที่กลิ้งมากระทบรูปหล่อโลหะ และรูปหล่อโลหะนั้นแตกหักออก ส่วนก้อนศิลานั้นได้ขยายออกเต็มพิภพ ซึ่งหมายถึงอาณาจักรของพระคริสต์ ซึ่งสุดท้ายจะเข้ามาแทนที่อาณาจักรทั้งหมดในโลก และอาณาจักรของพระองค์จะตั้งมั่นคงอยู่ชั่วนิรันดร์

ใน บทที่ 3 เปิดเผยให้เห็นพระคริสต์ทรงดำเนินกับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อทั้งสามในเตาไฟที่กำลังลุกไหม้ร้อนแรง บทที่ 4 แสดงให้เห็น พระเจ้าทรงแยกกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ออกจากอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้กษัตริย์สามารถยอมรับว่า “การปกครองนั้นเป็นของสวรรค์” (ดาเนียล 4:26) การ

แสดงออกถึง “การปกครองของสวรรค์” เตือนเราว่าพระคริสต์ทรงเป็น “บุตรมนุษย์” (ดาเนียล 7:13) ผู้ได้รับอำนาจการปกครอง และอาณาจักรตามที่ได้พรรณานาใน ดาเนียล บทที่ 7 ส่วน บทที่ 5 แสดงให้เห็นมรณกรรมของ กษัตริย์เบลซัสซาร์ และอาณาจักรบาบิโลนพ่ายแพ้แก่อาณาจักรเปอร์เซีย ในช่วงกลางคืนที่พระองค์ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความสนุกสนานในสุรายาเมา และโลภวิสัย นี่เป็นเงามืดที่บดบังไม่ให้มองเห็นแผนของซาตาน และพระองค์ ทรงถูกขจัดออก ซึ่งเป็นวาระสุดท้ายของบาบิโลนโดยพระคริสต์ และทูตสวรรค์ ของพระองค์ บทที่ 6 แสดงให้เห็นเหล่าผู้ิจฉวางแผนร้ายต่อต้านท่าน ดาเนียลในลักษณะคล้ายคลึงกับพยานเท็จที่กล่าวปรักปรำพระเยซูต่อหน้า มหาปุโรหิต ยิ่งกว่านั้นกษัตริย์ดาร์ริอัสไม่ประสบความสำเร็จในความพยายาม ที่จะรักษาชีวิตของท่านดาเนียลไว้ เช่นเดียวกับการที่ปีลาตไม่ประสบความสำเร็จ ในการช่วยพระเยซูไว้ไม่ให้ถูกตรึง (มัทธิว 27:17-24) บทที่ 7 พรรณนา ให้เห็นพระคริสต์ในฐานะบุตรมนุษย์ที่ได้รับอาณาจักรและการปกครองเหนือประชากรของพระองค์ ใน บทที่ 8 แสดงให้เห็นพระบุตรในบทบาทของมหาปุโรหิตในพระวิหารบนสวรรค์ บทที่ 9 วาดภาพให้เห็นพระคริสต์ ในฐานะเป็นเครื่องบูชาถวาย ซึ่งความตายของพระองค์เป็นการยืนยันอีกครั้งหนึ่ง ในพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์ และบทที่ 10-12 นำเสนอพระคริสต์ในฐานะเป็นมีคาเอล จอมทัพของพระยาห์เวห์ ผู้ทรงต่อสู้กับอำนาจแห่งความชั่วร้ายและประสพชัยชนะ ช่วยประชากรของพระเจ้าพ้นจากอำนาจแห่งความตาย

ดังนั้นให้เราเข้าใจว่าพระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางในพระธรรมดาเนียล และในทุกบทของพระธรรมเล่มนี้ มีประสบการณ์ หรือแนวคิดบางอย่าง ที่ชี้ไปยังพระคริสต์

ท่ามกลางการต่อสู้ดิ้นรน และการทดลองต่าง ๆ หรือแม้แต่ช่วงเวลาของความทุกข์ และความรุ่งเรืองยิ่งใหญ่ เราสามารถเรียนรู้จะรักษาพระคริสต์ให้เป็นศูนย์กลางในชีวิตของเราได้อย่างไร เหตุใดจึงสำคัญที่เราจะทำเช่นนั้น

การจัดระเบียบพระธรรมดาเนียลในตอนที่ถูกเขียนขึ้นในภาษาอารามีบทที่ 2-7 (ส่วนอื่นถูกเขียนขึ้นเป็นภาษาฮีบรู) มีโครงสร้าง ดังนี้:

- (A.1) กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้รับนิมิตเกี่ยวกับสี่อาณาจักร (ดาเนียล บทที่ 2)
- (B.1) พระเจ้าทรงช่วยเพื่อนสามคนของดาเนียลให้รอดจากเตาไฟ (ดาเนียล บทที่ 3)
- (C.1) พระเจ้าทรงพิพากษากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ (ดาเนียล บทที่ 4)
- (C.2) พระเจ้าทรงพิพากษากษัตริย์เบลซัสซาร์ (ดาเนียล บทที่ 5)
- (B.2) พระเจ้าทรงช่วยดาเนียลให้รอดในถ้ำสิงโต (ดาเนียล บทที่ 6)
- (A.2) ดาเนียลได้รับนิมิตเกี่ยวกับสี่อาณาจักร (ดาเนียล บทที่ 7)

การเรียงเนื้อหาหลักๆ นี้เป็นการเน้นไปที่จุดสำคัญโดยการวางจุดนั้นไว้ตรงกลางของเรื่อง ซึ่งในกรณีนี้ประกอบด้วย (C.1) และ (C.2) (ดาเนียล บทที่ 4 และ 5) และพระเจ้าทรงถอดกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จากบัลลังก์ของพระองค์ (ชั่วคราวตอนเสียสติไปนอนอยู่ในทุ่งหญ้า) และทรงถอดกษัตริย์เบลซัสซาร์จากบัลลังก์ และอาณาจักร (อย่างถาวร) ดังนั้นจุดเน้นของบทที่ 2-7 คือ พระเจ้าทรงมีอำนาจการปกครองสูงสุดเหนือกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกเพราะพระองค์ทรงสถาปนา และทรงถอดกษัตริย์ทั้งสองจากบัลลังก์ได้

วิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิผลมากที่สุดของการสื่อสาร เพื่อทำให้จุดที่นำเสนอกระจ่างคือ การทวนซ้ำ ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงประทานพระสุบินสองครั้งแก่ฟาโรห์เกี่ยวกับการกั้นดารอาหารในอนาคตอันใกล้ (ปฐมกาล 41:1-7) ในพระสุบินแรก มีวัวอ้วนพีเจ็ดตัว ถูกกัดและกลืนกินโดยวัวผอมเจ็ดตัว และพระสุบินที่สองมีรวงข้าวที่มีเมล็ดเต็มเจ็ดรวง ถูกรวงข้าวเมล็ดลีบเจ็ดรวงกลืนกิน พระสุบินทั้งสองมีความหมายเดียวกันคือ: เจ็ดปีจะเก็บเกี่ยวพืชผลได้อย่างสมบูรณ์ และอีกเจ็ดปีที่ตามมาจะกั้นดารแห้งแล้ง

ในพระธรรมดาเนียล พระเจ้าทรงใช้การทวนซ้ำเช่นกัน กล่าวคือมีคำพยากรณ์เกิดขึ้นสี่ช่วงเป็นวงจร ซึ่งใช้พื้นฐานโครงสร้าง การทวนซ้ำ และ

ในที่สุดของโครงสร้างนี้แสดงให้เห็นว่า “อำนาจการปกครองสูงสุด” เป็นของพระเจ้า แม้ว่าคำพยากรณ์หลักแต่ละเรื่องมีเค้าโครงแสดงให้เห็นมุมมองจำเพาะ แต่ทั้งหมดครอบคลุมช่วงเวลาของประวัติศาสตร์เดียวกัน คือเริ่มจากสมัยของผู้เผยพระวจนะไปจนถึงวาระสุดท้าย ดังนี้

ดาเนียล 2	ดาเนียล 7	ดาเนียล 8, 9	ดาเนียล 10-12
บาบิโลน	บาบิโลน		
มีเดีย-เปอร์เซีย	มีเดีย-เปอร์เซีย	มีเดีย-เปอร์เซีย	มีเดีย-เปอร์เซีย
กรีก	กรีก	กรีก	กรีก
โรม	โรม	โรม	โรม
อาณาจักรของพระเจ้าได้รับการสถาปนา	อาณาจักรของพระเจ้าได้รับการสถาปนา	อาณาจักรของพระเจ้าได้รับการสถาปนา	อาณาจักรของพระเจ้าได้รับการสถาปนา

ข้อพระคัมภีร์สำคัญเหล่านี้นำเสนออะไรเกี่ยวเนื่องกับความหวังอันยาวนานในวันข้างหน้าของเรา *ดาเนียล 2:44; สดุดี 9:7-12; 2 เปโตร 3:11-13*

วันอังคาร

คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายในดาเนียล Apocalyptic Prophecies in Daniel

คำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียล แตกต่างคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะคนอื่น กล่าวคือคำพยากรณ์ในดาเนียลเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลก (Apocalyptic Prophecy) ในขณะที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เล่มอื่นส่วนมากเป็นคำพยากรณ์แบบเดิม (Classical Prophecy) การเข้าใจความแตกต่างระหว่างคำพยากรณ์สองประเภทนี้จะช่วยให้เข้าใจคำพยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง

คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายแสดงให้เห็นลักษณะจำเพาะบางประการที่แตกต่างจากคำพยากรณ์แบบเดิม ดังต่อไปนี้

คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายที่พระเจ้าทรงประทานให้จะได้รับ เป็นนิมิตที่เป็นเรื่องเป็นราว ส่วนคำพยากรณ์แบบเดิมส่วนมากจะได้รับเป็น พระวาระที่เป็นถ้อยคำที่กล่าวถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นโดยตรง ซึ่งมีประมาณ 1,600 ครั้ง

คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายจะเป็นสัญลักษณ์ (Composite Symbolism) ส่วนมาก ในขณะที่คำพยากรณ์แบบเดิมจะมีเป็นสัญลักษณ์ น้อยมาก สัญลักษณ์ของคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายจะเป็นสัตว์ประหลาด ที่มีลักษณะของสัตว์หลายประเภทผสมกัน เช่น มีปีกและมีเขา

คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายจะสำแดงอำนาจการปกครองที่ไม่มี ข้อจำกัดของพระเจ้า คำพยากรณ์แบบเดิมจะชี้ถึงความสำเร็จสมจริง ซึ่งขึ้นอยู่กับ การตอบสนองของมนุษย์ในการตอบสนองพันธสัญญาที่พระเจ้าทำไว้กับคน อิสราเอล ขณะที่คำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายนั้น พระเจ้าทรงเผยให้เห็น การขึ้นสู่อำนาจ และการล่มสลายของอาณาจักรจากยุคของดาเนียลจนถึงวาระ สุดท้ายของโลก คำพยากรณ์ประเภทนี้ขึ้นอยู่กับการที่พระเจ้าทรงทราบความเป็นไปล่วงหน้า และอำนาจการปกครองสูงสุดของพระองค์ ซึ่งจะเกิดขึ้นไม่ เกี่ยวกับการเลือกของมนุษย์

โยนาห์ 3:3-10 เป็นคำพยากรณ์ที่เป็นถ้อยคำแบบเดิม หรือเป็น คำพยากรณ์ที่เป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้าย และดาเนียล 7:6 เป็น คำพยากรณ์แบบใด

เมื่อทราบเกี่ยวกับประเภทของคำพยากรณ์ ทั้งแบบที่เป็นถ้อยคำและ แบบที่เป็นสัญลักษณ์อย่างกว้างๆ จะเป็นประโยชน์อย่างมาก **ประการแรก** ทั้งสองประเภทแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าใช้หลายวิธีในการสื่อสารความจริงผ่าน คำพยากรณ์ (ฮีบรู 1:1) **ประการที่สอง** ความรู้เช่นนั้นช่วยเราให้มองเห็น คุณค่าในความงาม และความซับซ้อนของพระคัมภีร์ **ประการที่สาม** ความรู้ นี้ช่วยเราตีความหมายคำพยากรณ์ และคำพยานในพระคัมภีร์ได้อย่างมั่นคง สม่าเสมอในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และสามารถอธิบาย “*พระวาระแห่งความจริง*” ได้อย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

จากพื้นฐานในโยเซยา 3:4, 5; อาโมส 8:11 และเศคาริยาห์ 9:1 คริสเตียนบางคนในปัจจุบันคาดหวังว่าเหตุการณ์สุดท้ายของประวัติศาสตร์โลกจะเกิดขึ้นในตะวันออกกลาง การตีความเช่นนี้ผิดอย่างไร การที่เรารู้ความแตกต่างระหว่างคำพยากรณ์แบบสัญลักษณ์และแบบเดิมนั้น ช่วยเราให้เข้าใจเรื่องนี้กระจ่างขึ้นได้อย่างไร

พุทธ

ตารางเวลาของพระเจ้า

God's Timescale

แนวคิดสำคัญหนึ่งอย่างที่ต้องจำไว้เมื่อมีการศึกษาพระธรรมดาเนียลคือใช้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ตีความหมายคำพยากรณ์ที่เป็นสัญลักษณ์ นี่เป็นการใช้ประวัติศาสตร์เป็นหลักฐานยืนยันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถทำให้เราเข้าใจได้ดีขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่คิดว่าเกิดขึ้นแล้วในอดีต (preterism) กลุ่มที่คิดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต (futurism) และกลุ่มที่คิดว่าเป็นแค่ความคิด ไม่ใช่ความจริง (idealism)

กลุ่มที่เชื่อว่าเกิดขึ้นแล้วในอดีต (Preterism) จะเชื่อว่าคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต ส่วนกลุ่มที่เชื่อว่าเกิดขึ้นในอนาคต (Futurism) เชื่อว่าคำพยากรณ์เหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต ในขณะที่กลุ่มที่เชื่อว่าเป็นแค่ความคิด ไม่ใช่ความจริง (Idealism) จะเชื่อว่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายเหล่านี้จะเป็นแค่สัญลักษณ์ด้านจิตวิญญาณเท่านั้น ไม่ใช่เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์

กลุ่มที่อิงกับประวัติศาสตร์ (Historicism) เชื่อว่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายในพระธรรมดาเนียลจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องตลอดไปในประวัติศาสตร์ เริ่มจากจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์ไปจนถึงวาระสุดท้าย เมื่อเราศึกษาพระธรรมดาเนียล เราจะเห็นว่านิมิตสำคัญแต่ละเรื่องในพระธรรมดาเนียล (บทที่ 2, 7, 8, 11) กล่าวถึงโครงสร้างของเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ซ้ำกันด้วยมุมมองที่แตกต่างกัน และจากรายละเอียดที่ค้นพบใหม่ ผู้นำแอดเวนตีสรุ่นบุกเบิก รวมถึง เอลเลน จี. ไวท์ ล้วนเข้าใจคำพยากรณ์ของพระธรรมดาเนียล และพระธรรมวิวรณ์จากมุมมองที่อิงกับประวัติศาสตร์

อ่านพระธรรมกัณฑ์ดารวิถี 14:34 และเอเสเคียล 4:5, 6 ในภาษาของคำพยากรณ์ คำว่า “วัน” โดยทั่วไปเป็นเครื่องหมายแทน “อะไร”

เมื่อกำลังศึกษาพระธรรมดาเนียล ให้จำไว้ว่า เวลาของคำพยากรณ์ใช้หลักการ “วัน” ในคำพยากรณ์เท่ากับ “ปี” ในโลกมนุษย์ นั่นคือหนึ่งในคำพยากรณ์ตามปกติเท่ากับหนึ่งในปีในเวลาจริงของประวัติศาสตร์ ดังนั้นยกตัวอย่างเช่น คำพยากรณ์ 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้าควรจะเข้าใจว่าหมายถึงช่วงเวลา 2,300 ปี (ดาเนียล 8:14) เช่นเดียวกัน คำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ ควรจะเข้าใจว่าหมายถึง 490 ปี (ดาเนียล 9:24-27)

การนับเวลาเช่นนี้ ถูกต้องด้วยเหตุผลดังนี้ (1) เมื่อคำพยากรณ์เป็นสัญลักษณ์ เวลาของคำพยากรณ์ก็เป็นสัญลักษณ์ (2) เมื่อนิมิตนั้นกล่าวถึงช่วงระยะเวลาที่ยาวนานหรือวาระสุดท้าย (การสิ้นโลก) คำพยากรณ์ก็ควรจะถูกต้องความหมายเกี่ยวกับวาระสุดท้ายด้วย (3) หลักการ “วัน” เท่ากับ “ปี” ใต้รับการรับรองโดยพระธรรมดาเนียล ตัวอย่างเช่น 70 สัปดาห์แห่งคำพยากรณ์ซึ่งเริ่มนับจากสมัยการครองราชย์ของกษัตริย์อารทาเซอรัสที่สามจนถึงสมัยที่พระเยซูลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในฐานะพระเมสสิยาห์ จะเห็นว่าการตีความหมายในเรื่องนี้ชัดเจนและถูกต้อง เพราะเป็นการตีความหมายเวลาโดยใช้ “วัน” ในคำพยากรณ์ แทน “ปี” ที่เป็นเวลาจริง ตามที่พระเจ้าทรงประทานให้ให้พระธรรมดาเนียลเท่านั้น

เวลาของคำพยากรณ์เหล่านี้บางเรื่องใช้เวลาหลายร้อยปี ไปจนถึงหลายพันปี สิ่งนี้ควรสอนเราให้มีความอดทนอย่างไร

วันพฤหัสบดี

ความทันสมัยของพระธรรมดาเนียล

Contemporary Relevance of Daniel

แม้พระธรรมดาเนียลจะถูกเขียนขึ้นนานกว่า 2,500 ปี แต่เนื้อหายังเข้ากันได้อย่างลึกซึ้งกับพลไพร่ของพระเจ้าในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เราจะสังเกตสามจุดที่พระธรรมดาเนียลมีประโยชน์ต่อเรา

พระเจ้ายังทรงมีอำนาจสูงสุดเหนือชีวิตของเรา (God stands sovereign over our lives) แม้ว่าปัจจุบันจะมีความเลวร้ายมากกว่าเดิม แต่

พระเจ้ายังทรงมีอำนาจสูงสุด และทรงทำการผ่านความคิด และการกระทำของมนุษย์ เพื่อจัดหาสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพลไพร่ของพระองค์ ประสบการณ์ของดาเนียลในบาบิโลน มีลักษณะคล้ายกับโยเซฟในอียิปต์ และเอสเธอร์ในเปอร์เซีย ทั้งสามท่านต่างเป็นเชลยในต่างแดน ดูผิวเผินเหมือนพวกเขาอ่อนกำลังและถูกพระเจ้าทอดทิ้ง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสริมกำลังพวกเขาและใช้พวกเขาอย่างทรงพลัง เมื่อพวกเขาเผชิญกับการทดสอบ มีความทุกข์ยากลำบาก และได้รับการต่อต้าน เราสามารถย้อนไปดูในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อดาเนียล โยเซฟ และเอสเธอร์ และสามารถไว้วางใจได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะไม่ทรงทอดทิ้งเรา แม้เราจะอยู่ท่ามกลางความยากลำบากและการทดลอง

พระเจ้าทรงควบคุมสถานการณ์ในประวัติศาสตร์ (God steers the course of history) หลายครั้งเรารู้สึกลำบาก สับสน และไร้เป้าหมายในโลกที่เต็มไปด้วยความบาปและความรุนแรง แต่ข่าวสารในพระธรรมดาเนียลบอกว่า พระเจ้ายังทรงควบคุมสถานการณ์ ในแต่ละบทของพระธรรมดาเนียล ข่าวสารได้ย้ำว่า พระเจ้าทรงถือหางเสือของประวัติศาสตร์ ดังที่ นางเอลเลน-จี. ไวท์กล่าวไว้ว่า “ในบันทึกเหตุการณ์ประจำปีของประวัติศาสตร์มนุษย์ เกี่ยวกับการเติบโตใหญ่ขึ้นของนานาชาติ ทั้งการรุ่งเรืองขึ้น และการล่มสลายลงของอาณาจักร ดูเหมือนขึ้นอยู่กับความมุ่งมั่น ตั้งใจ และความสามารถของมนุษย์ ที่ทำให้เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้น แต่จากพระวาระของพระเจ้า เมื่อฉากได้ถูกดึงออกไปด้านข้าง เราจะเห็นผู้อยู่หลังจาก เบื้องบน และตลอดการแสดง บทบาทของมนุษย์ที่แสดงออกมา ทั้งส่วนที่เป็นความสนใจของมนุษย์ รวมถึงอำนาจ และความเร้าร้อนนานัปการ พวกเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตา ที่ทำการอย่างเจียมเชียมด้วยความอดทน ให้คำปรึกษาเพื่อให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 173)

พระเจ้าทรงจัดหาต้นแบบเพื่อพลไพร่ของพระองค์ในวาระสุดท้าย (God provides a role model for His end-time people) ดาเนียลและเพื่อนเป็นต้นแบบสำหรับชีวิตในสังคมที่ยกความคิดเห็นของโลกขึ้นเป็นใหญ่

ซึ่งแตกต่างจากคำสอนในพระคัมภีร์ เมื่อพวกเขาถูกกดดันให้ประนีประนอมกับความเชื่อของพวกเขา เพื่อให้พวกเขาอ่อนข้อให้ธรรมเนียมของบาบิโลน ซึ่งเท่ากับพวกเขาได้ปฏิเสธการอุทิศถวายตัวให้องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขายืนหยัดตามพระวาทะของพระเจ้า ประสบการณ์ความสัตย์ซื่อ และการยึดมั่นเอาพระเจ้าเป็นที่ตั้งได้กลายเป็นตัวอย่างหนุนใจให้แก่เรา เมื่อเราได้รับการต่อต้านและถูกข่มเหงเพราะยืนหยัดกับพระกิตติคุณ ดาเนียลได้แสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะทำประโยชน์ให้แก่รัฐหรือสังคมและในเวลาเดียวกันยังถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้า

อ่านดาเนียล 9:23; 10:11, 12 และมัทธิว 10:29-31 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวว่าพระเจ้าทรงสนพระทัยการต่อสู้ดิ้นรนของแต่ละบุคคลอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคัมภีร์ถูกออกแบบไว้เพื่อนำทางทุกคนที่ประสงค์จะเรียนรู้ว่าพระทัยของพระผู้สร้างของตน พระเจ้าทรงประทานคำพยากรณ์ที่เที่ยงตรงให้มนุษย์ ทูตสวรรค์รวมถึงพระเยซูคริสต์เองก็เสด็จมาเปิดเผยให้ดาเนียลและยอห์นเข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในไม่ช้า เรื่องสำคัญเกี่ยวกับความรอดของเราไม่ได้ถูกทิ้งให้อยู่ในความลึกลับ เรื่องเหล่านี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยในลักษณะที่สับสนให้คนที่แสวงหาความจริงอย่างสัตย์ซื่อหลงทาง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวาทะฮาบากูกว่า “จงเขียนนิมิตนี้ลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้ชัดเจน เพื่อให้คนที่วิ่งอ่านได้คล่อง” (ฮาบากูก 2:2) พระวาทะของพระเจ้าชัดเจนสำหรับทุกคนที่ศึกษาด้วยใจอธิษฐาน ทุกคนที่สัตย์ซื่อจะไปถึงแสงสว่างแห่งความจริง “ความสว่างถูกหว่าน แก่คนชอบธรรม และความชื่นบานถูกหว่านแก่คนใจเที่ยงธรรม” (สดุดี 97:11) ไม่มีคริสตจักรใดจะเข้าถึงความบริสุทธิ์ได้ นอกจากสมาชิกของคริสตจักรนั้นแสวงหาความจริงด้วยความร้อนรนเหมือนค้นหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 521)

“การศึกษาชีวประวัติของดาเนียลและเพื่อนของเขา แม้ว่าคนเหล่านั้นจะมีชีวิตอยู่ก่อนเรา แต่พวกเขาได้รับการทดลองรอบตัว ให้หมกมุ่นอยู่กับตนเอง แต่ชีวิตประจำวันของพวกเขาถวายเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาตั้งใจหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้ายทั้งปวง และปฏิเสธเส้นทางของศัตรู เขาได้รับพระพรที่พระเจ้าทรงประทานเป็นรางวัลขณะที่พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระองค์” (เอลเลน-จี. ไวท์, *Manuscript Releases (No. 224)*, เล่ม 4, หน้า 169–170)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เมื่อเราศึกษาพระธรรมดาเนียล เราจะเห็นจุดเด่นจุดหนึ่งคือพระเจ้าไม่เพียงทรงปกครองเหนือประชาชาติทั้งปวงเท่านั้น แต่ทรงใกล้ชิดกับแต่ละบุคคลด้วย แม้แต่คนที่มีตำแหน่งสูง เช่นในดาเนียล บทที่ 2 พระองค์ทรงประทานนิมิตให้กษัตริย์ต่างชาติ นี่คือการใกล้ชิดที่เราไม่อาจรู้ถึงความลึกได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในที่สุดแล้วพระเจ้าจะเป็นผู้มีอำนาจปกครองครองโลก อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ที่อยู่ก่อนหน้าพระองค์ได้เกิดขึ้นและล่มสลายไป เราจึงได้รับการหนุนใจและมีความหวัง จากนิมิตของกษัตริย์ที่ได้เกิดขึ้นจริงทุกประการ คุณรู้สึกอย่างไรกับเรื่องนี้
2. จงอภิปรายถึงความแตกต่างระหว่างคำพยากรณ์แบบเดิมที่เป็นข้อความที่เป็นถ้อยคำและคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายที่ใช้สัญลักษณ์ เราจะหาตัวอย่างของคำพยากรณ์ทั้งสองแบบนี้จากพระคัมภีร์เล่มใดได้บ้าง

บทที่ 2

จากกรุงเยรูซาเล็มสู่บาบิโลน

From Jerusalem to Babylon

วันที่ 4 – 10 มกราคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 พงศ์กษัตริย์ 21:10-16; ดาเนียล บทที่ 1; กาลาเทีย 2:19-20;
มัทธิว 16:24-26; 2 โครินธ์ 4:17; ยากอบ 1:5

ข้อควรจำ

“คนหนุ่มทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าประทานความรู้ ความเข้าใจ
ในวรรณกรรมทั้งปวง และปัญญา และดาเนียลเข้าใน
นิมิต และความฝันทุกประการ” (ดาเนียล 1:17)

พระคัมภีร์ไม่รู้สึกละอายจากการแสดงให้เห็นความอ่อนแอของมนุษย์ผู้ล้มลง จากพระธรรมปฐมกาล บทที่ 3 เรื่อยมา ความบาปของมนุษย์ยังผลให้เกิดความเศร้าอย่างเด่นชัด ในทำนองเดียวกัน เราได้เห็นหลายคนได้แสดงความสัตย์ซื่อยิ่งใหญ่ต่อพระเจ้าออกมา แม้ว่าพวกเขาต้องพบกับสิ่งยั่วชวนที่มีพลัง พวกเขายังสัตย์ซื่อไม่หวั่นไหว และบางคนได้เป็นตัวอย่างที่เด็ดเดี่ยวในความสัตย์ซื่อเช่นนั้น ซึ่งจะพบได้ในพระธรรมดาเนียล

เมื่อศึกษาพระธรรมดาเนียล ให้จำไว้เสมอว่า “วีระบุรุษตัวจริงในพระธรรมดาเนียลคือพระเจ้า” เราคุ้นเคยกับการเน้นความสัตย์ซื่อของดาเนียล และเพื่อนของเขาจนลืมเชิดชูความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงนำและช่วยเหลือชายหนุ่มทั้งสี่ในขณะที่ยกพวกเขาจากการล่อลวงให้หลงเสน่ห์ของบาบิโลน การจะเป็นคนสัตย์ซื่อเป็นการทำทนายที่หนักหน่วงสำหรับคนที่อาศัยในแผ่นดิน

ที่เป็นพื้นที่ของประเทศตนเอง แต่จะสาหัสสากรรจ์เมื่อคนหนึ่งเผชิญกับการทำหายเมื่อเขาอาศัยในต่างแดน ที่ต่างทั้งวัฒนธรรมและศาสนา อย่างเช่น อัครทูตเปาโลที่กล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อับอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงสามารถรักษาสิ่งที่พระองค์มอบไว้กับข้าพเจ้า จนถึงวันพิพากษาได้” (2 ทิโมธี 1:12)

วันอาทิตย์

อำนาจในการปกครองสูงสุดของพระเจ้า

God's Sovereignty

การอ่านพระธรรมดาเนียลครั้งแรกจะรู้สึกเศร้าเมื่อเห็นความพ่ายแพ้ของยูดาห์ต่อกองทัพของเนบูคัดเนสซาร์ และภาษาที่ใช้ในพระวิหารได้ถูกนำไปที่แผ่นดินชินาร์ คำว่า “ชินาร์” ปรากฏในพระธรรมปฐมกาล 11:2 ว่าเป็นที่ตั้งของ “หอบาเบล” ชินาร์เป็นलगบอกเหตุว่าเป็นสิ่งล่อลวงใจ ซึ่งเป็นต้นเหตุของการต่อต้านพระเจ้า เช่นในกรณีของผู้ร่วมก่อสร้างหอบาเบลประสบความล้มเหลวในการสร้างหอคอยให้สูงเสียดฟ้า การปรากฏให้เห็นภายนอกเป็นสิ่งบอกว่าเป็นบูคัดเนสซาร์ และพระที่กษัตริย์กราบไหว้ในดินแดนชินาร์มีอำนาจเหนือพระเจ้าของอิสราเอล

ข้อความตอนเริ่มต้นที่กล่าวถึงความพ่ายแพ้ของกรุงเยรูซาเล็มนั้นไม่ได้ยกย่องความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์และกองทัพของบาบิโลน แต่กล่าวไว้ว่า “องค์เจ้านาย (พระเจ้า) ทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของท่าน (เนบูคัดเนสซาร์) พร้อมทั้งภาษาบางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และท่านก็นำภาษาเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของท่าน และบรรจูกษัตริย์เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของท่าน” (ดาเนียล 1:2) ก่อนหน้านั้นหลายปีพระเจ้าทรงประกาศว่าหากประชากรของพระองค์หลงลืมพระองค์ และละเมิดพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์ พระองค์จะส่งพวกเขาไปเป็นเชลยในดินแดนคนต่างชาติ ดาเนียลทราบถึงเบื้องหน้าเบื้องหลังเกี่ยวกับอำนาจทางทหารของบาบิโลน การที่ดาเนียลและเพื่อนได้เห็นชัดถึงอำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้าเช่นนี้ช่วยเสริมความเชื่อพวกเขาให้เข้มแข็ง กล้าหาญในการเผชิญการทดลอง และความกดดันต่างๆ เมื่ออยู่ในบาบิโลน

อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 21:10-16; 2 พงศ์กษัตริย์ 24:18-20 และ เยเรมีย์ 3:13 เหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้ยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มตกอยู่ในมือของชาวบาบิโลน

เมื่อเราเจอความท้าทายต่าง ๆ ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เราจำเป็นต้องมองเห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามเหตุการณ์ในพระธรรมดาเนียล กล่าวคือพระเจ้าที่พวกเขาไว้ใจไม่เพียงแต่จะทรงขับไล่กองทัพในประวัติศาสตร์ผ่านอำนาจการปกครองสูงสุดของพระองค์เท่านั้น แต่จะทรงช่วยเหลือประชากรของพระองค์ในยามคับขันด้วย เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำเพื่อชวยชาวฮีบรู พระองค์จะทำเพื่อประชากรของพระองค์ในวาระสุดท้ายเช่นกัน ไม่ว่าจะเจอปัญหาในรูปแบบใดก็ตาม

มีอะไรที่ท้าทายความเชื่อของคุณในเวลานี้ ไม่ว่าจะมาจากภายนอก ภายในคริสตจักร หรือความบกพร่องภายในตัวเอง และคุณจะพึ่งพาอำนาจของพระเจ้าได้อย่างไร

วันจันทร์

ความเชื่อภายใต้ความกดดัน
Faith Under Pressure

อ่านดาเนียล บทที่ 1 มีความกดดันอะไรเกิดกับดาเนียลและเพื่อน

เมื่อชายหนุ่มฮีบรูทั้งสี่เดินทางถึงบาบิโลน พวกเขาต้องพบกับการทำลายที่รุนแรงสำหรับความเชื่อ และความเชื่อมั่นของพวกเขา: พวกเขาถูกเลือกให้เข้าฝึกฝนภาคพิเศษเพื่อที่จะเข้ารับใช้กษัตริย์ บ่อยครั้งที่กษัตริย์สมัยโบราณจะจัดให้ชวยผู้ที่มีลักษณะดีที่สุดในงานรับใช้ในราชสำนัก ทั้งนี้เพื่อจะเปลี่ยนความจงรักภักดีมายังกษัตริย์และพระ (ศาสนา) ของอาณาจักรใหม่ที่พวกเขาถูกจับมาเป็นชวย ที่จริงแล้วขั้นตอนทั้งหมดคือความตั้งใจจะให้ชวยสะทอนการเปลี่ยนใจ หรือการปลุกฝังความเชื่อ คือการมีมุมมองใหม่ ส่วนหนึ่งของขั้นตอนนี้คือการเปลี่ยนชื่อของพวกเขา ซึ่งมีสัญลักษณ์ถึงการเปลี่ยนความเป็นเจ้าของ และการเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต ดังนั้นโดยการเรียกชื่อใหม่ของ

เซลย ชาวบาบิโลนตั้งใจจะมีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขาเป็นการบังคับให้พวกเขาซึมซับถึงคุณค่าและวัฒนธรรมของบาบิโลน ส่วนชื่อเดิมของพวกเขาที่ขึ้นไปที่พระเจ้าของอิสราเอล ได้แทนที่ด้วยชื่อที่เป็นการให้เกียรติเทพเจ้าของบาบิโลน นอกจากนี้กษัตริย์ยังตัดสินพระทัยให้คนหนุ่มเหล่านี้รับประทานจากโต๊ะเสวยของพระองค์ ซึ่งหมายถึงความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ที่ไม่อาจแบ่งแยกสะท้อนถึงการพึ่งพิงองค์กษัตริย์ และโดยทั่วไปอาหารได้ถูกนำไปบนต่อเทพของอาณาจักรแล้ว การรับประทานอาหารจากโต๊ะเสวยจึงมีความหมายเชิงลึกในทางศาสนาว่า มีส่วนร่วมในระบบการนมัสการของกษัตริย์

ด้วยเหตุนี้ดาเนียลและเพื่อนจึงได้รับความทำทายนด้านความเชื่อเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและมีชีวิตรอดจากอำนาจที่ล้นพ้นของกษัตริย์ สิ่งที่ต้องการคือการอัศจรรย์ กรุงบาบิโลนยังตั้งอย่างสง่าเป็นอนุสรณ์แสดงถึงความสำเร็จของมนุษย์ ความงามด้านปฏิมากรรมของวิหาร สวนลอยแห่งบาบิโลน แม่น้ำยูเฟรติสที่ไหลผ่านตัวเมือง เป็นภาพที่สวยงามเกินคำบรรยาย ดาเนียลและเพื่อนได้รับการเสนอโอกาสให้เลื่อนขั้นขึ้นสู่ความยินดีในลาภ ยศ และความรุ่งเรืองในราชสำนัก พวกเขาสามารถก้าวจากการเป็นเชลยไปเป็นเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของกษัตริย์ ถ้าพวกเขายอมประนีประนอมความเชื่อของตน

ชายหนุ่มชาวฮีบรูเหล่านี้ใช้เหตุผลในการตัดสินใจเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาอย่างไร และถ้าเราอยู่ในสถานการณ์เหมือนกับพวกเขาเราจะทำอย่างไร

วันอังคาร

การแก้ปัญหอย่างเด็ดเดี่ยว

Firm Resolution

อ่านดาเนียล 1:7-20 มืองค์ประกอบสองประการตรงนี้คือ: อิศราภาพในการตัดสินใจของดาเนียล และการแทรกแซงของพระเจ้า มีหลักการอะไรสำคัญอยู่ตรงนี้

เซลยหนุ่มชาวฮีบรูทั้งสี่ไม่คัดค้านชื่อที่เป็นภาษาบาบิโลน อาจเป็นเพราะพวกเขาทำอะไรไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ อีกอย่างพวกเขายังสามารถใช้ชื่อภาษาฮีบรูท่ามกลางพวกเขาได้อยู่ดี แต่ส่วนที่เกี่ยวกับอาหาร และเหล้าองุ่น

จากโต๊ะเสวยของกษัตริย์ เป็นที่แน่นอนว่าอยู่ในอำนาจของพวกเขาจะบริโภคหรือไม่ สิทธิในการเลือกอย่างอิสระของชายหนุ่มชาวฮีบรูทั้งสี่มีความสำคัญมากตรงนี้

ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถเปลี่ยนชื่อพวกเขาได้ ก็น่าจะเปลี่ยนอาหารให้พวกเขาได้ มีเหตุผลสองประการที่เป็นไปได้ที่ชายหนุ่มชาวฮีบรูไม่ต้องการรับประทานอาหารจากโต๊ะของกษัตริย์

ประการแรก อาหารและเครื่องดื่มจากโต๊ะเสวยของกษัตริย์บางเมนูอาจประกอบขึ้นด้วยเนื้อที่ไม่สะอาด ตามพระคัมภีร์ (เลวีนิติ บทที่ 11) **ประการที่สอง** หลังจากปรุงอาหารเสร็จ เจ้าหน้าที่จะนำอาหารไปขอพรจากรูปเคารพของพวกเขา ก่อนที่จะนำอาหารเหล่านั้นขึ้นโต๊ะเสวย ดาเนียลจึงต้องการจะให้ชัดเจนโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ พวกเขาได้ขออนุญาตเปลี่ยนรายการอาหารด้วยเหตุผลด้านศาสนา ทั้งนี้เพราะอาหารที่จัดเตรียมในห้องครัวราชสำนักจะทำให้พวกเขาเป็นมลทิน (ดาเนียล 1:8) นับว่าดาเนียลกล้าหาญมาก

เมื่อดูการสนทนาของดาเนียลและหัวหน้าขันทีที่เตรียมอาหาร มีจุดสำคัญบางประการคือ **ประการแรก** ดูเหมือนดาเนียลรู้ว่า หัวหน้าขันทีผู้รับผิดชอบอาหารของกษัตริย์จะมีความลำบากใจ ดาเนียลจึงเสนอการทดสอบ โดยขอเปลี่ยนไปรับประทานผักผลไม้และน้ำเปล่าเป็นเวลาสิบวัน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เพียงพอที่จะสาธิตให้เห็นถึงประเภทอาหาร ข้อเสนอนี้ทำให้หัวหน้าขันทีคลายความกังวลลง **ประการที่สอง** ดาเนียลแน่ใจว่าผลลัพธ์จะไปในทางบวก เพราะท่านวางใจพระเจ้าอย่างสุดใจ **ประการที่สาม** การเลือกรับประทานอาหารจำพวกพืช เป็นการซึ่กลับไปยังอาหารที่พระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก (ดู ปฐมกาล 1:29) บางทีข้อเท็จจริงที่มีอิทธิพลต่อการเลือกของดาเนียลอีกเหตุผลหนึ่งคือ มีอาหารประเภทใดที่ดีกว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์ตั้งแต่เริ่มแรก

เสรีภาพในการเลือกของดาเนียลเปิดทางให้พระเจ้าทรงทำการอย่างไร (ดู ดาเนียล 1:9) การเลือกของดาเนียลตรงนี้ให้บทเรียนอะไรแก่เรา และการวางใจในพระเจ้ามีผลต่อการเลือกของเราอย่างไร

ดาเนียลและเพื่อนได้ทำงานในราชสำนัก เพราะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ปราศจากตำหนิ และมีรูปร่างหน้าตาดี ตามที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ต้องการ (ดาเนียล 1:4) ที่น่าสนใจมากคือ สัตว์ที่นำมาถวายพระเจ้าในวิหารจะต้องปราศจากข้อตำหนิ (เลวีนิติ 22:17-25; เลวีนิติ 21:16-24) กษัตริย์บาบิโลนดูเหมือนจะเปรียบเทียบพระองค์เองกับพระเจ้าของคณอิสราเอล เพราะต้องการสิ่งที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันสำหรับข้าราชการที่รับใช้ในพระราชวังของพระองค์ หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า คุณสมบัติเช่นนั้นเป็นการบ่งบอกว่าดาเนียลและเพื่อนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้า เห็นได้จากที่พวกเขาเขายืนหยัดมันคงเมื่อพวกเขาเผชิญกับการทำทนายต่างๆ ในบาบิโลน

อ่านกาลาเทีย 2:19-20; มัทธิว 16:24-26 และ 2 โครินธ์ 4:17
 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนให้เราสัตย์ซื่อเมื่อเผชิญกับการทดลองอย่างไร

พระเจ้าทรงให้เกียรติเซลยหนุ่มชาวฮีบรูทั้งสี่ เมื่อครบสิบวันของการทดสอบ หัวหน้าขันที่ผู้ดูแลอาหาร เห็นหน้าตาของชายหนุ่มทั้งสี่มีสุขภาพดีกว่าชายหนุ่มคนอื่นที่รับประทานอาหารจากโต๊ะเสวย ดังนั้น “คนหนุ่มทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าประทานความรู้ ความเข้าใจวรรณกรรมทั้งปวง และปัญญา และดาเนียลเข้าใจนิมิต และความฝันทุกประการ” (ดาเนียล 1:17) ของประทานนี้ทำให้ดาเนียลมีบทบาทสำคัญในการอธิบายความฝันในเวลาต่อมา

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงให้เกียรติผู้รับใช้พระองค์ในสำนักพระราชวังของบาบิโลน พระเจ้าจะทรงประทานสติปัญญาให้เมื่อเราในการเผชิญกับความท้าทายต่างๆ จากประสบการณ์ของดาเนียลและเพื่อน เราได้เรียนรู้ว่า เป็นไปได้ที่เราจะรักษาตัวให้พ้นจากสิ่งที่ชั่วร้าย เราไม่จำเป็นต้องแยกตัวออกมาจากสังคมและวัฒนธรรม เพื่อรับใช้พระเจ้า ดาเนียลและเพื่อนไม่เพียงดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นจากสิ่งที่เป็เท็จและการกระทำผิดนานับปการ รวมถึงอนิยายที่ไม่จริง กระนั้นพวกเขาก็ยังยืนหยัดสัตย์ซื่ออยู่ได้

ไม่ว่าเราจะใช้ชีวิตอยู่ที่ไหน เราต้องเผชิญกับสิ่งที่ท้าทายความเชื่อ สังคมและวัฒนธรรมที่เราอยู่มีอิทธิพลด้านลบอะไรบ้าง และเราจะต่อต้านอิทธิพลที่ไม่ดีเหล่านี้ได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

การสอบครั้งสุดท้าย

Final Exam

อ่านดาเนียล 1:17-21 อะไรคือกุญแจสู่ความสำเร็จของชายทั้งสี่ (ดูโยบ 38:36; สุภาษิต 2:6; ยากอบ 1:5 ด้วย)

หลังจากใช้เวลาสามปีในการฝึกอบรมในมหาวิทยาลัยบาบิโลน ชายหนุ่มชาวฮีบรูทั้งสี่คนถูกนำตัวมาเข้าค่ายกักกันเพื่อทดสอบครั้งสุดท้าย พวกเขาไม่เพียงแต่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงกว่านักศึกษาคนอื่นเท่านั้น แต่ยังมีความรู้และสติปัญญาเหนือกว่านักศึกษาทั้งปวงด้วย ทั้งสี่คนจึงได้ทำงานรับใช้กษัตริย์ เราต้องไม่ลืมว่า ความรู้และสติปัญญานี้ ประกอบด้วยคำสอนของศาสนาที่ไม่เชื่อพระเจ้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรที่พวกเขาต้องเรียน และเป็นที่ยืนยันว่าพวกเขาเรียนได้คะแนนดีเช่นกัน แม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อก็ตาม

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์อาจคิดว่าความสำเร็จของชายหนุ่มทั้งสี่ มาจากอาหารบนโต๊ะเสวยรวมทั้งหลักสูตรที่พวกเขาเรียน แต่ดาเนียลและเพื่อนทราบดีว่า ที่พวกเขาเรียนรู้ได้เหนือกว่านั้น เพราะพระเจ้าทรงประทานให้ นี่ช่างเป็นตัวอย่างอันทรงพลังในสิ่งที่พระเจ้าสามารถทำให้ผู้ที่ไว้วางใจพระองค์ เราไม่ควรกลัวอำนาจของสื่อมวลชน รัฐบาล และสถาบันที่อาจทำลายเอกลักษณ์ของความเป็นบุตรของพระเจ้าในตัวเรา เราควรไว้วางใจพระเจ้าและแน่ใจว่า พระองค์สามารถช่วยเราให้พ้นจากเวลาแห่งความยากลำบาก และปกป้องเราจากสิ่งทั้งปวง กุญแจสำคัญสำหรับเราคือทำการเลือกอย่างถูกต้องเมื่อเผชิญกับความท้าทาย

มองไปที่พระธรรมดาเนียล บทที่ 1 เราเรียนรู้บทเรียนที่สำคัญบางประการเกี่ยวกับพระเจ้าคือ (1) พระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์ (2) พระเจ้าทรงประทานสติปัญญาเพื่อนำเราผ่านสิ่งแหวัดล้อมที่ไม่เป็นมิตรของวัฒนธรรม

และสังคม (3) พระเจ้าทรงให้เกียรติคนที่ไว้วางใจพระองค์จากส่วนเล็กและ
ดำเนินชีวิตตาม

ข้อสรุปของดาเนียล บทที่ 1 คือ “ดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจน
ต้นรัชกาลกษัตริย์ไซรัส” (ดาเนียล 1:21) การกล่าวถึงกษัตริย์ไซรัสตรงนี้มี
ความสำคัญต่อความหวังของชาวยิวผู้พลัดถิ่น เพราะท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรง
เลือกให้เป็นผู้ปลดปล่อยชาวยิวให้กลับไปที่ยิวซาเล็ม แม้ว่าพระธรรมดาเนียล
บทที่ 1 จะเริ่มต้นด้วยความพ่ายแพ้ และถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย แต่กับทลง
ด้วยแสงแห่งความหวังที่จะได้กลับบ้าน นี่คือพระเจ้าของเรา แม้จะอยู่ท่าม
กลางความยากลำบาก พระองค์ก็ทรงเปิดหน้าต่างแห่งความหวัง เพื่อให้เรา
ได้มองเห็นความรุ่งโรจน์ และความชื่นชมยินดีรออยู่เหนือความทุกข์ยาก
ลำบาก และความเจ็บปวด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ดาเนียลและเพื่อนเริ่มชีวิตในบาบิโลนเมื่อยังเป็นวัยรุ่น พวกเขา
มีโอกาสดีกว่าโยเซฟที่มีชีวิตช่วงวัยรุ่นในอียิปต์ แต่ทั้งโยเซฟและกลุ่มของ
ดาเนียลต่างตกอยู่ภายใต้การทดสอบด้านอุปนิสัยอย่างร้ายแรงเหมือนกัน
ดาเนียลและเพื่อนแม้จะเกิดในครอบครัวที่เป็นเชื้อพระวงศ์ พวกเขาเคยใช้
ชีวิตในบ้านตามแบบของชาวยูดาห์ บัดนี้พวกเขาถูกนำตัวมาอยู่ในกรุงบาบิโลน
ที่ใหญ่โต โอ้อ่าและรุ่งเรืองที่สุดท่ามกลางเมืองทั้งปวงในเวลานั้น พวกเขาถูก
เลือกให้เข้าศึกษาเพื่อออกมาทำงานในราชสำนักของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ พวกเขา
ต้องพบกันการทดลองอย่างหนักจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งเต็มไปด้วยความ
ชั่วร้าย และความหิวรหยาฟุ่มเฟือย จากความจริงที่พวกเขาเป็นผู้นับถือ
พระยาห์เวห์ ขณะเดียวกันก็เป็นเชลยของบาบิโลน กษัตริย์บาบิโลนผู้พิชิตได้
นำเครื่องใช้ของพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มมาเก็บไว้ในวิหารของพระที่กษัตริย์
และชาวบาบิโลนกราบไหว้ แม้แต่กษัตริย์ชาวอิสราเอลยังตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของผู้ชนะ และถูกคุมตัวมาเป็นเชลยในกรุงบาบิโลนเช่นกัน ดังนั้นผู้ชนะจึง
อวดได้ว่า ศาสนาและวัฒนธรรมของพวกเขาดีเหนือศาสนาและวัฒนธรรมของ
ชาวฮีบรู ในสถานการณ์เช่นนี้ ชาวยิวต่างรู้สึกถึงความอับยศอดสู พวกเขา

ทราบว่าคุณได้ละทิ้งพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์ บัดนี้พวกเขาได้เชื่อเชิญพระเจ้าได้ทรงพิสูจน์หลักฐาน ให้ชาวบาบิโลนเห็นว่าแท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ และมีฤทธิ์อำนาจสูงสุด แต่พระเจ้าทรงเรียกให้ชาวอิสราเอลรักษาความบริสุทธิ์ไว้ ซึ่งจะเกิดผลจากการเชื่อฟัง และนี่คือหลักฐานประการเดียวที่พระเจ้าทรงประทานให้ผู้ที่ยึดมั่นในความจงรักภักดีของพวกเขาไว้” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 54)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงอภิปรายถึงวัฒนธรรมและความท้าทายจากสังคม ที่เราเผชิญในฐานะเป็นคริสเตียน ว่ามีอะไรบ้าง และคริสตจักรจะตอบสนองต่อสิ่งเหล่านั้นอย่างไร
2. เป็นการง่ายเพียงใดสำหรับดาเนียลและเพื่อนที่จะยอมประนีประนอมกับความเชื่อของบาบิโลน เพราะบาบิโลนเป็นผู้ชนะและชนชาติยิวเป็นผู้แพ้ มีอะไรเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระที่ชาวบาบิโลนนับถือยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าของอิสราเอล ดาเนียลและเพื่อนจำเป็นต้องยอมรับข้อเท็จจริงนี้ใช่ไหม มีความจริงอะไรในพระคัมภีร์ที่พวกเขาอาจนำมาใช้เพื่อเสริมแรงใจพวกเขาในเวลานี้ (ดู *เยเรมีย์ 5:19; 7:22-34*) สิ่งนี้สอนให้เราว่าการรู้พระคัมภีร์และเข้าใจความจริงปัจจุบันมีความสำคัญมากเพียงใด
3. เพราะเหตุใดความสัตย์ซื่อจึงสำคัญมาก ไม่ใช่สำหรับตัวเราเองเท่านั้น แต่สำหรับพระเจ้าที่ผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อต่างแสวงหาและรับใช้ด้วย

บทที่ 3

จากความลึกลับสู่การเปิดเผย

From Mystery to Revelation

วันที่ 11 – 17 มกราคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล 2:1-16; กิจการฯ 17:28; ดาเนียล 2:17-49; สดุดี บทที่ 138;
ยอห์น 15:5; กัณฑ์ดารวิถึ 32:4; 1 เปโตร 2:4

ข้อควรจำ

ดาเนียลกล่าวว่า “สารุการแต่พระนามของพระเจ้าเป็น
นิത്യสืบไป ปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์”
(ดาเนียล 2:20)

ที่ห้องน้ำโดยรอบกรีนแลนด์เป็นภูเขาน้ำแข็งหลายขนาด บางครั้งภูเขาน้ำแข็งขนาดเล็กลอยไปทิศทางหนึ่ง ขณะที่ภูเขา น้ำแข็งขนาดมหึมาลอยไปอีกทาง สิ่งที่เกิดขึ้นกระแสนมได้พัดภูเขา น้ำแข็ง ขนาดเล็กทางหนึ่ง ขณะที่ภูเขา น้ำแข็งก้อนมหึมาที่มีฐานสองในสามส่วน จมอยู่ใต้น้ำถูกกระแสน้ำลึกลับพาเคลื่อนที่ไปอีกทาง เมื่อเราพิจารณาถึง “การ ฟุ้งฟูขึ้น” และ “การล่มลง” ของประชาชาติตลอดประวัติศาสตร์มีลักษณะ คล้ายกับการเคลื่อนที่ไปตามกระแสนม และการเคลื่อนตัวไปตามทิศทาง ของกระแสน้ำไหลใต้มหาสมุทร กระแสนมเป็นตัวแทนของทุกสิ่งเปลี่ยนแปลง และไม่อาจทำนายได้ล่วงหน้า เหมือนความตั้งใจของมนุษย์ ซึ่งทำงาน คล้อยตามกระแสนม และพลังอันลึกลับมากกว่าพลังกระแสนม นั่นคือกระแสน้ำใต้มหาสมุทร ซึ่งเปรียบเหมือนพลังการเคลื่อนไหวตามพระปัญญา และ อำนาจในการปกครองของพระเป็นเจ้า ดังที่ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “เหมือน

ดวงดาวซึ่งโคจรไปตามวงโคจรอันไกลโพ้นที่พวกมันถูกกำหนดไว้ พระประสงค์ของพระเจ้าไม่เร่งรีบ หรือล่าช้า” ใน “ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน” หน้า 32 แม้ว่าความเจริญรุ่งเรืองขึ้นของบางประชาชาติ ซึ่งอาจเป็นผลจากลัทธิความเชื่อเรื่องเศรษฐกิจและพรรคการเมือง ซึ่งดูเหมือนจะเกิดขึ้นจากพลังความคิด ความเพ้อฝันของมนุษย์เท่านั้น แต่พระธรรมดาเนียล บทที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ที่จริงแล้วเป็นพระเจ้าแห่งสวรรค์ ที่เป็นผู้ขับเคลื่อนประวัติศาสตร์ของมนุษย์ไปสู่จุดจบอันยิ่งใหญ่ของมัน

วันอาทิตย์

การดำรงอยู่ของพระเจ้า

The Immanence of God

อ่านดาเนียล 2:1-16 ชายหนุ่มชาวฮีบรูเจอวิกฤติการณ์อะไรจากนิมิตที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้กับกษัตริย์

คนสมัยโบราณถือความฝันเป็นเรื่องจริงจังมาก โดยเฉพาะความฝันที่เป็นลางสังหรณ์ที่บ่งบอกถึงความหายนะที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นจึงเข้าใจได้ว่าเหตุใดกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จึงทรงวิตกกังวลมากเกี่ยวกับพระสุบินนั้น สิ่งที่ทำให้สถานการณ์เลวร้ายคือ พระองค์ไม่สามารถจำความฝันนั้นได้ นักปราชญ์โหร นักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายเชื่อว่า เทพเจ้าของเขาสามารถเปิดเผยพระสุบินนั้นได้ แต่ในกรณีของความฝันครั้งนี้ในพระธรรมดาเนียล พวกนักปราชญ์ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะกษัตริย์ลืมความฝันนั้นแล้ว ถ้าพวกเขาได้ฟังถึงเนื้อหาของพระสุบิน พวกเขาก็น่าจะตีความหมายให้พอพระทัยกษัตริย์ได้ แต่สถานการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เมื่อพวกนักปราชญ์และโหราจารย์ไม่สามารถทูลกษัตริย์ว่าพระองค์ทรงฝันอะไร พวกเขาถูกบังคับให้ยอมรับว่า “สิ่งซึ่งพระราชชาติร่ำถามนั้นยากเกินไปไม่มีใครจะเปิดเผยแต่พระราชชาติ นอกจากบรรดาพระผู้ไม่ได้อยู่กับมนุษย์” (ดาเนียล 2:11)

กษัตริย์รู้สึกคับข้องใจและพิโรธ จึงสั่งประหารนักปราชญ์ โหร นักวิทยาศาสตร์ และทุกคนในจำพวกเดียวกันนี้ ความโหดร้ายเช่นนั้นไม่ใช่ไม่เคยเป็นที่รู้จักในโลกยุคโบราณ บันทึกในประวัติศาสตร์ของโลกเป็นแหล่งยืนยัน เช่นในกรณีการรวมหัวกันวางแผนร้าย กษัตริย์ดาร์ริอัสที่หนึ่งได้สั่งประหาร

นักปราชญ์ทั้งหมด และกษัตริย์เซอร์ซีสได้สั่งประหารวิศวกรผู้สร้างสะพาน เพราะสะพานนั้นยุบตัวลง เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ออกกฤษฎีกา ดาเนียล และเพื่อนพี่เรียนจบและได้ถูกนับเป็นผู้เชี่ยวชาญของกษัตริย์ ดังนั้นการลงโทษจึงตกถึงพวกเขา การประหารเริ่มต้นในทันที แต่ดาเนียลผู้ประจบ “ด้วยถ้อยคำแยบคาย และรอบคอบ” (ดาเนียล 2:14) ได้รับเข้าหาอารีโอก หัวหนักราชของครีซ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการประหารชีวิตในครั้งนั้นทันที ในที่สุดดาเนียลขอให้เลื่อนวันประหารชีวิตออกไป เพื่อท่านจะหาทางแก้ ปัญหาเรื่องความลึกลับของพระสุบิน สิ่งที่น่าสนใจคือ แม้กษัตริย์จะทรงกล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ และพรรคพวกว่าพวกเขาต้องการซื้อเวลา แต่พระองค์ อนุญาตตามคำร้องขอ เหตุการณ์นี้บ่งบอกว่าไม่มีมนุษย์คนใดแก้ปัญหาได้ นอกจากพระเจ้าเท่านั้น

นักศาสนศาสตร์พูดถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า เห็นได้ชัดเจน จากการทรงเนรมิตสร้างโลก พระเจ้าอยู่ชิดใกล้กับเรา ข้อมูลความจริง ที่พระเจ้าทรงประทานในพระสุบินแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ สอนเราว่า พระเจ้าสามารถสถิตอยู่ในจิตใจของเราอย่างไร

วันจันทร์

การอธิษฐาน

The Prayer

ดาเนียลเรียกเพื่อนทั้งสามทันที และแจ้งปัญหาให้พวกเขาทราบว่า พวกเขาจะถูกประหารชีวิตถ้าพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยพระสุบินของกษัตริย์ให้ พวกเขาทราบ และพวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอย่างหนักหน่วง ไม่ว่าเวลาใด ที่เราพบกับปัญหาใหญ่ เราควรตระหนักว่าพระเจ้าของเรายิ่งใหญ่เพียงพอที่จะแก้ปัญหาที่ทำนายชนิดที่ไม่มีใครแก้ได้ แต่พระองค์ทรงแก้ได้

อ่านดาเนียล 2:17-23 สารสำคัญสองประการของการอธิษฐาน ในที่นี้ มีอะไรบ้าง

สารสำคัญของการอธิษฐานสองประการได้แก่ การอ้อนวอน ซึ่ง ดาเนียลและเพื่อนทูลขอพระเจ้าให้ทรงเปิดเผยเนื้อหาของพระสุบินและความ

หมายของพระสุบินนั้น (ดาเนียล 2:17-19) เราไม่ทราบถ้อยคำของคำอธิษฐานดังกล่าว แต่เราได้รับการบอกเล่าว่าดาเนียลและเพื่อน “พวกเขาได้ทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียล และเพื่อนของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆ ของบาบิโลน” (ดาเนียล 2:18) ขณะที่พวกเขาอธิษฐาน พระเจ้าทรงตอบคำทูลขอนี้ โดยเปิดเผยเนื้อหาและความหมาย เราสามารถไว้วางใจในพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะเมื่อไรที่เราแสวงหาพระกรุณาจากพระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐานของเรา แม้ว่าความฝันของเราจะไม่ตื่นเด่นรำใจ เหมือนเรื่องในที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าของดาเนียลเป็นพระเจ้าของเราเช่นกัน

ในการตอบสนองต่อคำอ้อนวอนของพวกเขา ดาเนียลและเพื่อนร่วมกันขอบพระคุณ และถวายพระสิริแด่พระเจ้า พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงเป็นแหล่งสติปัญญา และทรงควบคุมธรรมชาติและการเมืองในประวัติศาสตร์ตรงนี้เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับเรา ขณะที่เราอธิษฐาน และทูลอ้อนวอนพระเจ้า เราได้สรรเสริญพระนามของพระองค์ ที่ทรงตอบคำอธิษฐานของเราเพียงพอใหม่ ประสบการณ์ของพระเยซูที่ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคนให้หายมีคนเดียวเท่านั้นที่กลับมาสรรเสริญพระเจ้า (ลูกา 17:18) การตอบสนองของดาเนียลไม่เพียงเตือนเราถึงความสำคัญของการขอบพระคุณและการสรรเสริญ แต่ยังเปิดเผยถึงพระลักษณะของพระเจ้าด้วย เมื่อเราอธิษฐานต่อพระองค์ เราสามารถไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ดีที่สุดที่เราสนใจ ดังนั้นเราควรสรรเสริญและขอบพระคุณพระองค์อยู่เสมอ

อ่านสวดดี บทที่ 138 เราได้เรียนรู้อะไรในการอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าในทุกสถานการณ์อย่างไร

วันอังคาร

ปฏิมากร, ตอนที่ 1

The Image, Part One

อ่านดาเนียล 2:24-30 มีอะไรสำคัญตรงนี้ที่เราควรจำไว้ (ดู ยอห์น 15:5 ด้วย)

เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระสุบินและความหมาย ดาเนียลไม่ลังเลที่จะขอเข้าเฝ้ากษัตริย์ และรายงานความลึกลับที่มาจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ให้กษัตริย์รับทราบ และกล่าวถึงความห่วงใยที่ทำให้พระองค์บรรทมไม่หลับ สิ่งนี้บ่งบอกถึงความน่าเชื่อถือของข่าวสาร เพราะข้อมูลเช่นนั้นจะทราบได้เฉพาะกษัตริย์ และพระเจ้าทรงสื่อสารผ่านดาเนียล แต่ในการรายงานเนื้อหาของพระสุบินก็มีความเสี่ยง เพราะว่าพระสุบินนั้นไม่เป็นข่าวดีสำหรับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

อ่านดาเนียล 2:31-49 พระสุบินกล่าวถึงชะตาของอาณาจักรของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์อย่างไร

พระสุบินที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงเห็นคือ “มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้มหึมาจริงๆ และสูงเสียดฟ้า ตั้งอยู่เฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาท และรูปร่างน่ากลัว หัวของปฏิมากรนี้เป็นทองนพคุณ ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ขาเป็นเหล็ก ทำเป็นเหล็กปนดิน ขณะพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมาไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ หินนั้นกระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน ทำให้มันแตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ดิน เหนียว ทองสัมฤทธิ์ เงิน และทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆ พร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไปทั่ว จึงหาร่องรอยไม่พบอีกเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดาเนียล 2:31-35) ดาเนียลอธิบายว่าโลหะต่างๆ หมายถึงอาณาจักรที่จะเกิดขึ้นและล่มสลายลงไปในประวัติศาสตร์ ชัดเจนสำหรับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ว่าอาณาจักรบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมากนั้นสักวันหนึ่งจะต้องล่มสลายลงและจะมีอาณาจักรอื่นเกิดขึ้นมาแทนที่ จนในที่สุดจะมีอาณาจักรที่แตกต่างจากอาณาจักรอื่นคือก้อนหินที่เป็นอาณาจักรของพระเจ้าจะเข้ามาแทนที่และจะมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์

ดูสิ่งทั้งปวงของมนุษย์แล้วจะเห็นความไม่มั่นคงถาวร ทุกอย่างเสื่อมสลายไปอย่างรวดเร็ว สิ่งนี้สอนเราถึงความหวังอันยิ่งใหญ่ในพระเจ้าอย่างไร (ดู ยอห์น 6:54; 2 โครินธ์ 4:18)

จากดาเนียล 2:31-49 สอนเราว่าพระเจ้าทรงรู้ล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์โลกอย่างไร

คำพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงประทานให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ให้โครงร่างที่ช่วยให้เข้าใจคำพยากรณ์ในดาเนียล บทที่ 7, 8 และ 11 คำพยากรณ์ในดาเนียล บทที่ 2 ไม่ใช่คำพยากรณ์ที่มีเงื่อนไขกำหนดว่าจะเกิดหรือไม่ แต่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับบวาระสุดท้ายของโลก (apocalyptic prophecy) ที่ถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้นตามนั้น (definitive prophecy)

1. **ศิระษะทองคำ** หมายถึง อาณาจักรบาบิโลน (ก.ค.ศ. 626-539) ไม่มีโลหะอื่นที่จะใช้เป็นตัวแทนอาณาจักรบาบิโลนที่มีอำนาจและร่ำรวยมหาศาลได้ นอกจากทองคำ พระคัมภีร์กล่าวถึงบาบิโลนว่า “*บาบิโลนเคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์*” (เยเรมีย์ 51:7; เปรียบเทียบกันวิวรณ์ 18:16) เฮโรโดตัส (Herodotus) นักประวัติศาสตร์โบราณ กล่าวว่บาบิโลนมีทองคำมากพอจะนำมาประดับกรุงบาบิโลนได้

2. **อกและแขนเป็นเงิน** หมายถึง อาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย (ก.ค.ศ. 539-331) เงินเป็นโลหะที่มีค่าน้อยกว่าทองคำ อาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย ไม่รุ่งเรืองมากเท่ากับบาบิโลน เงินเป็นตัวแทนชาวเปอร์เซีย เพราะพวกเขาใช้เงินจ่ายภาษีให้รัฐบาล

3. **ทองและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์** หมายถึงอาณาจักรกรีก (ก.ค.ศ. 331-168) เอเสเคียล 27:13 กล่าวถึงชาวกรีกที่แลกเปลี่ยนสินค้าด้วยภาชนะที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ทหารกรีกใช้ทองสัมฤทธิ์เป็นอาวุธ ไม่ว่าจะเป็หมวกโล่ หรือขวาน เฮโรโดตัส กล่าวว่ พแซมเมติซัส ที่ 1 แห่งอียิปต์ได้มองเห็นโจรสลัดชาวกรีก ทำให้พระองค์นึกถึงเทพพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า “เหล่าชายฉกรรจ์แห่งทองสัมฤทธิ์จากทะเลกำลังเดินทางมา”

4. **ขาเป็นเหล็ก** หมายถึงอาณาจักรโรม (ก.ค.ศ. 168 - ค.ศ. 476) เหล็กเป็นตัวแทนของความแข็งแกร่งของอาณาจักรโรม ซึ่งมีอายุยาวนานกว่า

อาณาจักรอื่นที่เกิดก่อน เหล็กจึงเป็นโลหะที่เหมาะสมที่จะเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรโรม

5. **เท้าและนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดิน** หมายถึง การแบ่งแยกเป็นประเทศต่างๆ ในยุโรป (จากปี ค.ศ. 476 – การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์) การผสมกันของเหล็กและดินเหนียว ให้ภาพเหมาะสมกับสิ่งที่เกิดขึ้น ภายหลังจากล่มสลายของอาณาจักรโรม มีผู้มีอำนาจหลายคนพยายามจะรวมยุโรปให้เป็นเอกภาพ นับจากการสมรสกันระหว่างราชวงศ์ของยุโรป จนถึงการรวมเป็นสหภาพยุโรป แต่ก็ไม่สามารถจะรวมกันให้เข้าสนิทเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ซึ่งตามคำพยากรณ์แล้วจะเป็นเช่นนี้ไปจนถึงวาระสุดท้ายที่พระเจ้าทรงสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์

วันพฤหัสบดี ก่อนหิน

The Stone

อ่านดาเนียล 2:34, 35, 44, 45 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงวาระสุดท้ายของโลกอย่างไร

จุดเน้นของนิมิตคือ “สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในยุคสุดท้าย” (ดาเนียล 2:28) เหล็กแข็งแกร่ง ทรงพลัง ยืนหยัดอยู่ได้ ขณะที่ดินเหนียวนั้นอ่อน เปื่อยนุ่ม ร่วนและแตกหักง่าย อาณาจักรที่มีลักษณะเช่นนี้จะไม่มื่ออะไรโดดเด่น เป็นแค่การเบิกโรงก่อนอาณาจักรที่เป็นศิลา (หิน) จะได้รับการสถาปนาขึ้นเท่านั้น เหล็กและดินเหนียวเป็นสิ่งที่นำไปแปรรูปเป็นของใช้ได้มากมาย ส่วนศิลาในสุบินนิมิตของกษัตริย์นั้นมื่อมนุษย์ไม่ได้สัมผัส จึงเป็นอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้าที่จะเกิดเมื่ออาณาจักรของมนุษย์สิ้นสุดลงแล้ว ศิลาหมายถึงสิ่งที่จะคงอยู่ตลอดไป เป็นสัญลักษณ์แทนพระเจ้า (ยกตัวอย่างเช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4; 1 ซามูเอล 2:2; สดุดี 18:31) และศิลาก็เป็นเครื่องหมายแทนพระเมสสิยาห์ด้วย (สดุดี 118:22; 1 เปโตร 2:4, 7) จึงไม่มีสิ่งใดเหมาะจะนำมาเป็นเครื่องหมายแทนอาณาจักรของพระเจ้าดีเท่ากับศิลา (หิน) ที่จะมาตั้งอยู่บนโลกนี้และคงอยู่เป็นนิรันดร์

บางคนตีความว่าอาณาจักรศิลาได้ถูกสถาปนาขึ้นตอนที่พระเยซูเริ่มพันธกิจบนโลกนี้ และการเผยแผ่พระกิตติคุณบ่งบอกว่าอาณาจักรของพระเจ้าถูกสถาปนาขึ้นบนโลก แต่อาณาจักรศิลาตามคำพยากรณ์นั้นจะเกิดขึ้นหลังจากอาณาจักรทั้งสี่ได้ล่มสลายไปและมีการแบ่งแยกเป็นประเทศต่างๆ ที่เป็นเท้าแล้วนิ้วเท้า ซึ่งเท้าและนิ้วเท้าไม่ได้เกิดขึ้นในศตวรรษแรกที่พระเยซูทรงทำพันธกิจในโลกนี้ แต่เกิดขึ้นในศตวรรษที่สี่หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ไปนานแล้ว

ก่อนหินกลายเป็นภูเขา “แต่ก้อนหินกระทบปฏิมากรนั้น และกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดาเนียล 2:35) ภูเขานี้ชี้ให้เห็นภูเขาศิโยนที่พระวิหารตั้งอยู่ เป็นเครื่องหมายของอาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกในสมัยพระคัมภีร์เดิม ที่น่าสนใจคือ ก้อนหินที่ถูกสกัดออกจากภูเขาได้กลายเป็นภูเขาด้วยตัวมันเอง ภูเขาแห่งนี้จึงชี้ไปถึงภูเขาศิโยนแห่งสวรรค์ นั่นคือพระวิหารบนสวรรค์ ที่พระคริสต์จะทรงสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ และกรุงเยรูซาเล็มใหม่จะลอยลงมาจากสวรรค์ (วิวรณ์ 21:1-22:5) อาณาจักรนี้จะเกิดขึ้นจริงในที่สุด

ดาเนียล บทที่ 2 ได้พยากรณ์ถึงอาณาจักรทั้งหมดอย่างถูกต้อง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพราะเหตุใดจึงสมควรที่เราจะตั้งใจรอคอยอาณาจักรนิรันดร์ที่จะเกิดขึ้นตอนสุดท้ายของคำพยากรณ์นี้

วันศุกร์   ศึกษาเพิ่มเติม:

“เป็นการบอกกล่าวให้สังเกตว่าปฏิมากรในพระธรรมดาเนียล บทที่ 2 ถูกทำขึ้นจากทองคำ และเงิน ซึ่งเป็นโลหะเกี่ยวกับอำนาจด้านเศรษฐกิจ ปฏิมากรยังมีส่วนที่สร้างขึ้นจากทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ซึ่งสมัยนั้นใช้ทำเครื่องใช้และอาวุธ ส่วนดินใช้ทำเครื่องปั้นดินเผา เครื่องเคลือบ และใช้จารึกตัวอักษรไว้เป็นหลักฐาน รวมทั้งเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ เกี่ยวกับบ้าน ดังนั้นปฏิมากรเป็นภาพอันมีชีวิตชีวาของมนุษย์ และแสดงถึงความสำเร็จอย่างเหมาะสม ความแตกต่างด้านกายภาพของปฏิมากรนำไปสู่การขึ้นสู่อำนาจของอาณาจักรต่างๆ

ของโลกอย่างต่อเนื่อง และมีการแตกแยกจนถึงวันสิ้นสุดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าก่อนซึ่งเป็นตัวแทนแสดงถึงอาณาจักรสุดท้าย มีความแตกต่างจากอาณาจักรทั้งหมดที่ผ่านมา เพราะอาณาจักรนี้ไม่ได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ (ดาเนียล 2:45) เตือนให้เราเห็นถึงอำนาจเหนือธรรมชาติ ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่โลกอันไม่จริงนี้ และเหนือกว่าความสำเร็จของมนุษย์ทั้งหมด”

แม้ว่า “สำหรับสายตาของมนุษย์ ประวัติศาสตร์ของมนุษย์อาจปรากฏให้เห็นถึงความสับสนวุ่นวาย มีอิทธิพลต่อกัน และเผชิญอำนาจกัน ... ดาเนียลให้ความมั่นใจแก่เราว่า ด้านหลังของภาพนี้ พระเจ้ากำลังทอดพระเนตรลงมา และทรงขับเคลื่อนภายในเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีที่สุด” (*William H. Shea, Daniel: A Reader's Guide (Nampa, ID: Pacific Press, 2005, หน้า 98)*)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เป็นการดีเพียงใดที่ทำกลางความสับสนวุ่นวายและความยากลำบากในโลกนี้ ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะทรงควบคุมและทำให้เกิดความรุ่งโรจน์ในตอนจบ เราจะมีส่วนช่วยบรรเทาทุกข์ก่อนที่จะถึงวันนั้นได้อย่างไร
2. ดาเนียลและเพื่อนของเขาทำงานอย่างใกล้ชิดกับผู้นำชาวต่างชาติ ที่ทำความเสียหายแก่เพื่อนร่วมชาติชาวอิสราเอล อย่างไร
3. มีคนตีความว่า ก้อนหินที่ถูกตัดออกโดยไม่ใช่มีอมนุษย์คือการเผยแผ่พระกิตติคุณไปทั่วโลก นี่เป็นการตีความที่ไม่ถูกต้องด้วยเหตุผลหลายประการ ดาเนียลกล่าวว่า ก้อนหินนี้จะกระทบปฏิมากรที่หมายถึงอาณาจักรต่าง ๆ ให้แตกเป็นชิ้น ๆ “*สมก็พัดพาเอาไปทั่ว จึงหาร่องรอยไม่พบอีกเลย*” (ดาเนียล 2:35) สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นหลังการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนทันที ยิ่งกว่านั้นยังมีบางคนตีความว่าอาณาจักรศิลา เป็นความล้มเหลวของคริสตจักรในการปกครองอาณาจักรที่ตั้งอยู่บนโลก ดังนั้นจึงมีเพียงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูเท่านั้นที่จะทำให้ทุกอย่างสำเร็จสมจริงตามคำพยากรณ์นี้ ใช่หรือไม่ อย่างไร

บทที่ 4

จากเตาไฟสู่พระราชวัง

From Furnace to Palace

วันที่ 18 – 24 มกราคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 3; วิวรรณ์ 13:11–18; อพยพ 20:3–6;

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4; 1 โครินธ์ 15:12–26; ฮีบรู บทที่ 11

ข้อควรจำ

“ข้าแต่พระราชบิดา ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาท ผู้ซึ่ง
พวกข้าพระบาทปรนนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวก
ข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ พระองค์ก็จะทรงช่วย
กู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท”
(ดาเนียล 3:17)

กล่าวได้ว่าคนหนุ่มเหล่านี้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาประกาศให้คนทั้งชาติทราบถึงความเชื่อของพวกเขา ซึ่งมีในพระเจ้าที่พวกเขานมัสการ เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ที่ทรงพระชนม์อยู่ สิ่งนี้พิสูจน์ให้ทราบถึงความเชื่อของพวกเขาเอง ในลักษณะการนำเสนอเจียมค้มที่สุดในหลักการของพวกเขา ทั้งนี้เพื่อสร้างความประทับใจให้ผู้กราบไหว้รูปเคารพเห็นถึงฤทธิ์อำนาจ และความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ต้องแสดงการเคารพสักการะ พวกเขาแสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นเพียงหนึ่งเดียวที่พวกเขาถวายพระสิริและนมัสการ และพวกเขาไม่ลังเลแม้แต่จะหยุดคำหนึ่งที่จะสงวนชีวิตของพวกเขาไว้ ด้วยการคล้อยตามเพื่อกราบไหว้รูปเคารพ บทเรียนเหล่านี้มีผลโดยตรง และสำคัญยิ่ง

ที่จะรักษาความเชื่อไว้ในประสบการณ์ของเราในวาระสุดท้าย (เอลเลน จี. ไวท์, *In Heavenly Places*, หน้า 149) เมื่อเจอการคุกคามถึงการนมัสการที่เหมือนสิ่งที่เคยเกิดก่อนแล้วในยุคที่มีการเชื่อถือโซคลาง พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นสภาพวาระสุดท้าย เมื่อโลกได้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว บางสิ่งในลักษณะเดียวกันจะเกิดขึ้นทั่วไปในโลกกว้าง ดังนั้นการศึกษาในเรื่องนี้ตามพระคัมภีร์ในระดับลึก เราจะเห็นสิ่งที่ผู้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าต้องเผชิญ

วันอาทิตย์

ปฏิมากรทองคำ
The Golden Image

อ่านดาเนียล 3:1-7 อะไรเป็นเหตุให้กษัตริย์สร้างรูปปฏิมากรนี้ขึ้น

ระหว่างที่ได้รับพระสุบินจนถึงเวลาที่มีการสร้างปฏิมากร ดูเหมือนว่ากษัตริย์ไม่อาจลืมพระสุบิน และความจริงที่ว่า อาณาจักรบาบิโลนต้องถึงจุดจบ และถูกแทนที่ด้วยอำนาจอื่น พระองค์ไม่พอพระทัยที่จะเป็นแค่ศิระษะที่เป็นทองคำเท่านั้น แต่ประสงค์จะเป็นปฏิมากรทองคำทั้งตัว เพื่อสื่อให้ประชาชนว่า อาณาจักรของพระองค์จะตั้งมั่นคงอยู่ตลอดประวัติศาสตร์

สิ่งนี้ทำให้นักถึงผู้สร้างหอบาเบลที่พยายามทำทนายพระเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ไม่ต่างอะไรกัน พระองค์ประสบความสำเร็จในฐานะผู้ปกครองบาบิโลน แต่พระองค์ไม่อาจมีสันติสุขกับความคิดว่า วันหนึ่งอาณาจักรของพระองค์จะล่มสลายลง ดังนั้นในความพยายามที่จะยกพระองค์เอง พระองค์สั่งให้สร้างปฏิมากรทองคำขึ้นเพื่อแสดงถึงอำนาจของตน ขณะเดียวกันก็เรียกประชนให้แสดงความจงรักภักดี แม้จะไม่ปรากฏชัดว่าปฏิมากรเป็นตัวแทนของกษัตริย์หรือเทพเจ้า เพราะในสมัยก่อนการเมืองและศาสนาไม่ได้แยกกันชัดเจน

เนบูคัดเนสซาร์มีโอกาสเข้าถึงพระเจ้าที่เที่ยงแท้สองครั้ง ครั้งแรกผ่านการทดสอบความฉลาดของชายหนุ่มชาวฮีบรูและพบว่าพวกเขาฉลาดกว่าชายหนุ่มชาวบาบิโลนถึงสิบเท่า ครั้งที่สองเมื่อผู้เชี่ยวชาญและนักปราชญ์คนอื่นไม่สามารถตอบคำถามเรื่องพระสุบิน แต่ดาเนียลให้คำตอบทั้งนิมิตและความ

หมายได้อย่างกระจ่าง จนรู้แน่ๆ พระเจ้าของดาเนียลมีฤทธานุภาพเหนือพระอื่น แต่บทเรียนเหล่านี้ไม่ได้ปกป้องกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จากการกราบไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุใดหรือ ส่วนใหญ่แล้ว ความหยิ่งตามธรรมชาติของบาปในมนุษย์เป็นตัวต่อต้านการยอมรับความจริง แม้วัตถุสิ่งของและความสำเร็จด้านสติปัญญาเป็นสิ่งอนิจจังที่ต้องถึงจุดจบ เราอาจพยายามทำตัวเหมือนเนบูคัดเนสซาร์ เมื่อเราสนใจในความสำเร็จของและหลงลืมสิ่งที่ไร้สาระมากแค่ไหนเมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับความเป็นนิรันดร์

เราจะไม่ล้มลงด้วยกับดักที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ล้มลง ได้อย่างไร

วันจันทร์

การเรียกให้นมัสการ

The Call to Worship

อ่านดาเนียล 3:8-15 และวิวรณ์ 13:11-18 สิ่งที่เกิดขึ้นสมัยของดาเนียลและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตตามคำพยากรณ์ในวิวรณ์มีลักษณะเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

ปฏิมากรทองคำถูกตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ซึ่งภาษาอัคคาเดีย หมายถึงสถานที่ล้อมรอบด้วยกำแพง ซึ่งให้ภาพเสมือนเป็นวิหารที่กว้างใหญ่กลางแจ้งแค่นั้นยังไม่เพียงพอ เตาไฟที่ลุกไหม้ในบริเวณนั้นเปรียบเหมือนเป็นแท่นบูชาชาวบาบิโลนจะใช้เสียงดนตรีในพิธีสวด มีดนตรีเจิดอย่างตามที่บันทึกไว้ บรรเลงเพื่อแสดงถึงความสมบูรณ์แบบในการเซ็นสนธิสัญญา การถวายบูชา และการแสดงความเคารพสักการะ

ปัจจุบันนี้เราถูกโจมตีรอบด้านให้รับเอาการดำเนินชีวิตรูปแบบใหม่ระบบความคิดใหม่อันมีรากฐานจากการศึกษา เศรษฐกิจ หรืออุดมการณ์ใหม่ ขณะเดียวกันให้ละทิ้งการอุทิศถวายตัวให้พระเจ้าตามพระวาระของพระองค์ และหันไปสวมักดิ์ต่อผู้สืบทอดหลักการของบาบิโลนยุคใหม่ การจูงใจของโลกบางครั้งดูเหมือนจะมีอำนาจมาก แต่เราควรเตือนตัวเราเองว่า ควรจงรักภักดีต่อพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น

ตามเวลาของคำพยากรณ์นี้ เรามีชีวิตในวาระสุดท้ายของประวัติศาสตร์โลก วิวรณ์ บทที่ 13 เปิดเผยว่าคนในโลกจะถูกเรียกให้นมัสการรูปของสัตว์ร้าย “มันยังบังคับทุกคน ทั้งคนเล็กน้อย และคนใหญ่โต คนมั่งมีและคนยากจน เสรีชน และทาสให้รับเครื่องหมายไว้ที่มีขอวา หรือที่หน้าผากของพวกเขา” (วิวรณ์ 13:16)

คนหกประเภทที่จะนมัสการรูปของสัตว์ร้ายคือ คนเล็กน้อย คนใหญ่โต คนมั่งมี คนยากจน เสรีชน และทาส หมายเลขของสัตว์ร้ายคือ 666 ซึ่งเน้นที่เลข 6 สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า เครื่องหมายที่ถูกตั้งขึ้นโดยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนจะถูกนำมาใช้ในวาระสุดท้าย ดู *ดาเนียล 3:1* สำหรับรูปปั้น (ปฏิมากร) ของ 6 และ 60 ดังนั้น เราจะเตรียมตัวได้พร้อมด้วยการเอาใจใส่สิ่งที่จะเกิดขึ้นและรับอำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้า

การนมัสการไม่ใช่เพียงแค่การก้มศีรษะต่อบางสิ่ง เช่นรูปเคารพหรือบุคคลที่เป็นการยอมรับโดยเปิดเผยเท่านั้น ยังมีอะไรอีกที่ซาตานใช้วิธีที่ชาญฉลาดนำเราไปนมัสการได้ด้วย

วันอังคาร

การทดสอบด้วยไฟ

The Test of Fire

สำหรับชายหนุ่มชาวฮีบรูสามคน การนมัสการปฏิมากรที่กษัตริย์กำหนดโทษนั้นเป็นสิ่งเทียมเท็จ เมื่อเปรียบเทียบกับการนมัสการในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งพวกเขามีประสบการณ์ในวัยเด็กก่อนถูกนำตัวมาที่บาบิโลน แม้ว่าพวกเขาจะมีตำแหน่งงานในราชสำนัก และจงรักภักดีต่อกษัตริย์ แต่ความจงรักภักดีต่อพระเจ้าของพวกเขา ทำให้มีขีดจำกัดในความจงรักภักดีต่อมนุษย์ พวกเขาเต็มใจที่รับใช้กษัตริย์ต่อไปในฐานะผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ แต่พวกเขาไม่อาจเข้าร่วมการเฉลิมฉลองพิธีทางศาสนาใดๆ

อ่านอพยพ 20:3-6 และเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีอิทธิพลต่อชายหนุ่มชาวฮีบรูอย่างไร

กษัตริย์ทรงมีพระราชโองการว่า เมื่อทุกคนได้ยินเสียงเครื่องดนตรีต่างๆ บรรเลงเพลง ให้ก้มศีรษะนมัสการปฏิมากรทองคำ จากคนทั้งหมดมี

เพียงชายหนุ่มชาวฮีบรูสามคนคือ ชัดรัก เมซาค และอาเบตเนโก ที่ไม่ทำตาม
ทันใดนั้นมีชาวบาบิโลนบางคนรายงานเรื่องนี้ให้กษัตริย์ทราบ คนที่กล่าวหา
พยายามจะปลุกเร้าให้กษัตริย์ทรงเดือดดาล ด้วยการรายงานว่ (1) กษัตริย์
เองที่ทรงแต่งตั้งชายหนุ่มทั้งสามให้ปกครองสามจังหวัดของบาบิโลน (2) ชาว
ยิวเหล่านี้ไม่ปรนนิบัติพระหรือเทพเจ้าของกษัตริย์ และ (3) พวกเขาไม่กราบ
ไหว้ปฏิมากรทองคำที่กษัตริย์สร้างขึ้น (ดาเนียล 3:12) แต่แทนที่กษัตริย์จะ
ทรงพระพิโรธต่อพวกเขา กษัตริย์ยินดีจะให้โอกาสพวกเขาแก้ตัว ซึ่งครั้งนี้
หากพวกเขายังปฏิเสธที่จะนมัสการปฏิมากร พวกเขาจะถูกโยนลงไปในเตาไฟ
ที่กำลังลุกไหม้ กล่าวเสริมกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ปิดคำชวนด้วยวาจาที่ยโสว่า
“แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการปฏิมากร ซึ่งเราได้สร้างไว้ ก็จะต้องถูกโยนเข้าไปในเตา
ที่ไฟลุกอยู่ทันที แล้วพระองค์ไหนจะช่วยเจ้าให้พ้นมือของเราได้” (ดาเนียล
3:15)

ชายหนุ่มทั้งสามได้รับความกล้าหาญเหนือธรรมชาติ พวกเขาทูลตอบ
กษัตริย์ว่า “ข้าแต่พระราชา ถ้าพระเจ้าของข้าพระบาท ผู้ซึ่งข้าพระบาทปรน
นิบัตินั้นพอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ พระองค์
ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท ถึงแม้ไม่
เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชา ขอฝ่าพระบาททรงทราบว่ พวกข้าพระบาทจะ
ไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งฝ่าพระบาท
ได้ทรงตั้งขึ้น” (ดาเนียล 3:17, 18)

แม้พวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าของพวกเขาสามารถช่วยกู้พวกเขาได้
แต่ก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าพระองค์จะทรงช่วย อย่างไรก็ตามพวกเขา
ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระบัญชาของกษัตริย์ แม้จะทราบว่อาจถูกไฟเผา
ทั้งเป็นก็ได้ เราจะหาความเชื่อเช่นนี้ได้จากที่ใด

พุธ

ชายคนที่สี่

The Fourth Man

อ่านดาเนียล 3:19-27 มีอะไรเกิดขึ้น และใครเป็นคนใหม่ที่เข้า
มาในเตาไฟ

หลังสั่งให้ทหารจับชายหนุ่มฮีบรูทั้งสามโยนลงไปในเตาไฟที่กำลังลุกโชนแล้ว กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงรู้สึกฉงนสนเท่ห์ ที่ได้มองเห็นบุคคลที่สถูอยู่ในเตาไฟ จากการที่ได้สังเกตเห็นอย่างดี กษัตริย์แยกเอกลักษณ์ได้ว่า “รูปร่างของคนที่ยืนนั้นดูเหมือนองค์เทพบุตร” (ดาเนียล 3:25)

กษัตริย์ไม่อาจตรัสอะไรได้มากกว่านั้น แต่เราทราบว่าคุณคนที่สถูคือพระองค์ผู้ทรงปรากฏแก่อับราฮัม ก่อนที่เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะถูกทำลายด้วยไฟจากสวรรค์ บุคคลเดียวกันนี้ได้ปล้ำสู้กับยาโคบข้างแม่น้ำยับบอก และเป็นผู้ที่ปรากฏตัวแก่โมเสสด้วยไฟที่กำลังไหม้พุ่มไม้ พระองค์คือพระเยซูคริสต์ผู้เสด็จลงปรากฏแก่มนุษย์ ก่อนที่พระองค์จะมาบังเกิดเป็นทารกน้อยที่หมู่บ้านเบธเลเฮม พระองค์เสด็จลงมาในภารกิจพิเศษ เมื่อประชากรของพระองค์ตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้าย

เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงลืมประชากรของพระองค์ เมื่อบุคคลที่เป็นพยานของพระองค์ถูกโยนลงไปในเตาไฟที่กำลังลุกไหม้ พระผู้ช่วยให้รอดเปิดเผยพระองค์แก่พวกเขาในรูปร่างของบุคคล และพระองค์ทรงดำเนินท่ามกลางไฟร้อนระอุกับพวกเขา เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยไม่ว่าจะความหนาวเย็นจนติดลบ หรือเปลวเพลิงที่ลุกโชติช่วง ก็ไม่มีอำนาจจะไหม้พวกเขาได้” (ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์ทั้งหลาย, หน้า 508, 509)

ตามที่พระเจ้าตรัสว่า “เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อข้ามแม่น้ำ มันจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาเจ้า” (อิสยาห์ 43:2)

แม้เราจะชอบฟังเรื่องแบบนี้ แต่ก็ยังมีบางคนที่ไม่ได้รับการช่วยกู้ด้วยการอัศจรรย์เมื่อพวกเขาถูกกดขี่ข่มเหงด้านความเชื่อ จากประสบการณ์ของอิสยาห์และเศคาริยาห์ที่ถูกสั่งให้ประหารชีวิตโดยกษัตริย์ผู้ไม่ศรัทธาในพระเจ้า ตามประวัติศาสตร์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีคริสเตียนผู้สัตย์ซื่อต้องอดทนต่อความยากลำบากอันน่าสะพรึงกลัวที่เกิดกับพวกเขา อย่างน้อยที่สุดตรงนี้เป็นอีกกรณีหนึ่งที่มีความสัตย์ซื่อได้รับการช่วยให้รอดด้วยการอัศจรรย์ แต่เหตุการณ์เช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นทุกครั้งเสมอไป

ในอีกนัยหนึ่ง อะไรคือการอัศจรรย์เพื่อช่วยให้รอดที่ประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับ โดยไม่ต้องคำนึงถึงโชคชะตาของพวกเขาเวลานี้ (ดู 1 โครินธ์ 15:12-26)

วันพฤหัสบดี

ความลับของความเชื่อ

The Secret of Such a Faith

ขณะที่เราสะท้อนประสบการณ์ของ ซัดรัก, เมซาค, และอาเบเดนโก เราอาจอยากถามตัวเองว่า *อะไรคือเคล็ดลับของความเชื่อที่เข้มแข็งเช่นนั้น* พวกเขามีความเต็มใจที่จะถูกเผาทั้งเป็นมากกว่าที่จะนมัสการรูปปฏิมากรนั้นได้อย่างไร พวกเขาอาจหาเหตุผลคล้อยตามคำบัญชาของกษัตริย์ก็ได้ แต่แม้จะรู้ว่าพวกเขาอาจต้องตายเหมือนคนอื่นถ้าพวกเขาปฏิเสธ แต่พวกเขาก็ยังยืนหยัดมั่นคง

อ่านฮีบรู บทที่ 11 พระคัมภีร์บทนี้สอนเราเกี่ยวกับความเชื่ออย่างไร

ในการพัฒนาให้ได้ความเชื่อที่มั่นคง เราจำเป็นต้องเข้าใจว่า ความเชื่อคืออะไร บางคนอาจรู้ปริมาณความเชื่อ พวกเขาวัดความเชื่อโดยการตอบคำถาม ที่พวกเขาดูเหมือนได้รับจากพระเจ้า เช่นไปที่ห้างสรรพสินค้า และอธิษฐานขอที่จอดรถ ถ้าบังเอิญได้ที่จอดรถจนถึง ก็สรุปว่า มีความเชื่อเข้มแข็ง แต่ถ้าที่จอดเต็มก็คิดว่าความเชื่อไม่เข้มแข็งเพียงพอ ที่พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐาน ความเข้าใจในเรื่องการอธิษฐานลักษณะนี้เป็นอันตราย เพราะว่า เขาพยายามขอให้พระเจ้าเปลี่ยนคำตอบให้เหมาะสม โดยไม่คำนึงว่า อำนาจการปกครองสูงสุดและพระบัญชาเป็นของพระเจ้า

ที่จริงแล้วความเชื่อแท้ที่เพื่อนของดาเนียลถูกตรวจสอบคุณภาพนั้นได้มาจากความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า ความเชื่อจริงไม่ใช่การหาวิธีโน้มน้าวพระเจ้าให้ทรงทำตามใจของเรา แทนที่จะยอมมอบถวายความประสงค์ของเราตามพระทัยของพระองค์ อย่างที่เราได้เห็นคือ ชายหนุ่มชาวฮีบรูทั้งสามไม่ทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาหรือไม่ แต่ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าทำให้พวกเขาตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้องโดยไม่กังวลว่าผลลัพธ์จะเป็น

อย่างไร นี่คือลักษณะที่แท้จริงของความเชื่อที่เติบโตแล้ว เราแสดงความเชื่อแท้เมื่อเราอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสำหรับสิ่งที่เราต้องการ แต่ไว้วางใจพระองค์ให้ทรงทำสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา แม้ว่าบางครั้งจะไม่ได้รับผลตามที่ขอก็ตาม

มีวิธีใดบ้างที่เราจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อวันต่อวัน ผ่านการทดสอบเล็กๆ น้อยๆ พร้อมกับความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ในบางครั้ง เพราะเหตุใดการทดสอบเล็กๆ น้อยๆ จึงมีความสำคัญ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“มีบทเรียนสำคัญหลายประการที่เราสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ของชายหนุ่มชาวฮีบรูที่เกิดขึ้น ณ ที่ราบดูรา ปัจจุบันมีผู้รับใช้พระเจ้าหลายคนที่เป็นคนบริสุทธิ์ที่ไม่ได้ทำอะไรผิด แต่พวกเขาได้รับความทุกข์ยากจากความรู้สึกอับอาย และการใช้ชีวิตอย่างไม่ถูกต้องของคนที่ได้รับแรงดลใจจากซาตานให้อิจฉา มีทิฐิ และตั้งมั่นทางศาสนา โดยถูกปลุกให้ต่อต้านคนที่สอนเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของวันสะบาโตในพระบัญญัติข้อที่สี่ และในที่สุดจะมีกฎหมายออกมากล่าวโทษว่าพวกเขามีโทษสมควรตาย”

“จะมีเวลาแห่งความทุกข์ยากก่อนที่ประชากรของพระเจ้าจะถูกเรียกให้มีความเชื่อเพื่อจะไม่เดินสะดุด บุตรทั้งหลายของพระองค์จะต้องแสดงออกว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในเดียวที่พวกเขาจะนมัสการ โดยไม่มีความคิดใดที่จะจงใจให้ยอมนมัสการพระเทียมเท็จแม้แต่น้อย สำหรับบรรดาวิญญาณที่ภักดี จะไม่มีคำสั่งใดจะจำกัดพวกเขาได้ แม้จะเป็นคนบาป แต่พวกเขาจะยึดมั่นว่าไม่มีสิ่งใดสำคัญกว่าพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พวกเขาจะเชื่อฟังพระวาระนั้น แม้ว่าจะถูกตัดสินให้จำคุก ถูกเนรเทศ หรือถูกลงโทษถึงตาย”
(เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 512, 513)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จาก 1 เปโตร 1:3-9 เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงช่วยบางคน แต่ไม่ได้ช่วยบางคน ให้พ้นจากความทุกข์ยาก หรือทรงตอบคำอธิษฐานที่ทูลขอด้วยการอัศจรรย์ และเพราะเหตุใดเราจึงจำเป็นต้องวางใจในความดีของพระเจ้า แม้ว่าเราจะพบกับความผิดหวังก็ตาม
2. ถ้าเหตุการณ์ครั้งนี้จบลงด้วยความตายของชายหนุ่มชาวฮีบรูในเตาไฟที่ลุกไหม้ มีบทเรียนอะไรที่เรายังสามารถเรียนรู้ได้
3. จากความเข้าใจของเราเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย ซึ่งสิ่งที่จะเกิดขึ้น คือเครื่องหมายภายนอกที่แสดงให้คนอื่นเห็นว่า เรานมัสการผู้ใด สิ่งนี้ควรบอกเราในปัจจุบันถึงความสำคัญของวันสะบาโตอย่างไร
4. จากลูกา 16:10 ถ้อยคำของพระคริสต์ทรงนี้ให้เราเข้าใจว่า อะไรคือเครื่องหมายที่แสดงว่าเราดำเนินชีวิตตามความเชื่อจริง
5. จากดาเนียล 3:15 เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทำทนายว่า “แล้วพระองค์ไหนจะช่วยกู้เจ้าให้พ้นจากมือของเราได้” คุณจะตอบคำถามนี้ได้อย่างไร

บทที่ 5

จากความทะนงสู่ความถ่อมตัว

From Pride to Humility

วันที่ 25 – 31 มกราคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล 4:1-33; สุภาพิต 14:31; 2 พงศ์กษัตริย์ 20:2-5;

โยนาห์ 3:10; ดาเนียล 4:34-37; ฟิลิปปี 2:1-11

ข้อควรจำ

“**หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่ง การอัศจรรย์ของพระองค์มีอำนาจยิ่ง ราชอาณาจักรของพระองค์ถาวร เป็นนิรันดร์ และการปกครองของพระองค์นั้น ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ**” (ดาเนียล 4:3)

ความทะนงตัวถูกเรียกว่าเป็นความบาปตัวแรก มันถูกสำแดงให้ประจักษ์โดยลูซีเฟอร์ ทูตสวรรค์ที่เคยยืนเฝ้าอยู่หน้าบัลลังก์แห่งสวรรค์ พระเจ้าตรัสผ่านเอเสเคียล ผู้เผยพระวจนะว่า “**ใจเจ้าผยองขึ้น เพราะความงามของเจ้า เจ้าทำให้ปัญญาของเจ้าวิปริตไป เนื่องด้วยความสง่างามของเจ้า เราเหวี่ยงเจ้าลงบนดินแล้ว เราให้เจ้าถูกกษัตริย์ทั้งหลายมองอย่างดูแคลน**” (เอเสเคียล 28:17)

ความทะนงตัวทำให้ลูซีเฟอร์ล้มลง ซาตานถูกขับจากสวรรค์มายังโลกนี้ และใส่ความทะนงตัวลงในใจของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ขัดขึ้นพระเจ้า ดังนั้นมนุษย์จึงเดินไปสู่ความพินาศ เราทั้งหมดเป็นผู้ล้มลงในความบาป และอาจไม่ตระหนักว่าเราต้องพึ่งพิงพระเจ้าเพื่อการมีชีวิตอยู่ สิ่งที่ดีและความสำเร็จที่เราได้รับเป็นของประทานจากพระเจ้าทั้งนั้น ดังนั้นเราไม่ควรจะ

ทะนงตัว คอยโต หรือล้าพองใจ ในเมื่อความเป็นจริง ความถ่อมตัวควรมีอิทธิพลเหนือทุกสิ่งที่เราทำ

เป็นเวลานานกว่าที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จะเข้าใจความสำคัญของการถ่อมตัว แม้ว่าการปรากฏของบรูซคนที่สี่ (ที่เหมือนเทพพระบุตร-ในบทเรียนที่ผ่านมา) ก็ไม่ได้เปลี่ยนชีวิตของพระองค์ จนหลังจากที่พระเจ้าทรงแยกอาณาจักรของพระองค์ออกไป และส่งพระองค์ไปใช้ชีวิตอยู่กับสัตว์ป่าในท้องทุ่ง กษัตริย์จึงตระหนักถึงสถานะที่แท้จริงของพระองค์

วันอาทิตย์

นี่เป็นบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่มิใช่หรือ

Is Not This Babylon the Great

อ่านดาเนียล 4:1-33 มีอะไรเกิดขึ้นกับกษัตริย์ และเพราะเหตุใดจึงเกิดขึ้น

พระเจ้าทรงประทานพระสุบินนิมิตครั้งที่สองแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ครั้งนี้กษัตริย์ไม่ลืม แต่เพราะผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายทำนายฝันไม่ได้ กษัตริย์จึงเรียกดาเนียลให้เป็นผู้ทำนาย ในนิมิตกษัตริย์เห็นต้นไม้ใหญ่ยอดสูงเสียดฟ้า และมีคำบัญชาจากสวรรค์ให้ตัดต้นไม้ นั่นให้เหลือแต่ตอและราก และให้พื้นดินชุ่มชื้นจากน้ำค้างแห่งสวรรค์ แต่สิ่งที่รบกวนกษัตริย์คือส่วนที่กล่าวว่า “ให้จิตใจเปลี่ยนจากจิตใจมนุษย์ เป็นจิตใจสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ” (ดาเนียล 4:16) กษัตริย์ตระหนักว่านิมิตมีความร้ายแรงมาก ดาเนียลได้ทำนายถึงจุดประสงค์ของนิมิตอย่างสุภาพ ให้เห็นภัยที่จะเกิดขึ้นว่านิมิตนั้นเล็งถึงกษัตริย์เอง

ในพระคัมภีร์ต้นไม้ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของกษัตริย์ ประชาชาติ และอาณาจักร (เอเสเคียล บทที่ 17, 31; โฮเซยา บทที่ 14; เศคาริยาห์ 11:1, 2; ลูคา 23:31) ดังนั้นต้นไม้ใหญ่จึงเป็นตัวแทนของกษัตริย์ผู้ทะนงตัว พระเจ้าทรงประทานให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้อาณาจักรและมีอำนาจ แต่กษัตริย์ก็ยังล้มเหลวที่จะตระหนักว่าทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า

จากดาเนียล 4:30 กษัตริย์ตรัสอะไร ที่แสดงว่าพระองค์ยังไม่เข้าใจคำเตือนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้

สิ่งที่เป็นอันตรายมากเกี่ยวกับความทะนงตัวคือทำให้เราหลงลืมไปว่าเราต้องฟังฟังพระเจ้าทุกอย่าง และถ้าเราลืมสิ่งนี้ก็เท่ากับเราเยิ่นอยู่บนจุดที่อันตรายต่อจิตวิญญาณ

มีความสำเร็จใดในชีวิตที่คุณมีความภาคภูมิใจโดยไม่มี ความทะนงตัวหรือไม่ อย่างไร

วันจันทร์

คำเตือนจากผู้เผยพระวจนะ

Warned by the Prophet

อ่านดาเนียล 4:27 นอกเหนือจากคำอธิบายว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแล้ว ดาเนียลแนะนำให้กษัตริย์ทำอะไร และเพราะเหตุใด (ดู *สุภษิต 14:31 ด้วย*)

ดาเนียลไม่เพียงตีความหมายนิมิต ท่านยังชี้ให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เห็นทางออกจากสถานการณ์ของพระองค์: “ข้าแต่พระราชบิดา เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำแนะนำของข้าพระบาท ขอฝ่าพระบาททรงเลิกทำบาปเสียโดยการทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่ว โดยการสำแดงความกรุณาต่อผู้ถูกบีบบังคับ เพื่อว่าความเจริญของฝ่าพระบาทอาจจะยืนยาวไปอีกได้” (ดาเนียล 4:27)

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสร้างหลายสิ่งในกรุงบาบิโลน เช่นสวนลอยแห่งบาบิโลน และสวนอีกหลายแห่ง ทรงสั่งให้ขุดคลองส่งน้ำ และสร้างวิหารมากกว่าร้อยหลัง สิ่งก่อสร้างเหล่านี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคโบราณ แต่ความใหญ่โตอลังการเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นด้วยการบังคับใช้แรงงานทาส และทอดทิ้งคนยากจน ยิ่งกว่านั้น ทรัพย์สิน และความความรุ่งเรืองของอาณาจักรได้ทำให้กษัตริย์ และข้าราชการเกิดความล้าพองใจ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เกิดความทะนงตัว ซึ่งไม่เพียงปิดบังพระองค์จากการรับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังทำให้พระองค์มองไม่เห็นความทุกข์ยากของคนที่ต้องการความช่วยเหลือด้วย กษัตริย์จึงไม่สนพระทัยตามที่พระเจ้าทรงสำแดงให้ ผ่านคำชี้แนะของดาเนียล

ข่าวสารสำหรับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ไม่ใช่ของใหม่ ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมได้เตือนประชากรของพระเจ้าบ่อยๆ ถึงเรื่องการที่คนรวย

หรือคนมีอำนาจกดขี่คนยากจน ที่จริงสิ่งดังกล่าวนี้เป็นความบาปเด่นชัดที่ทำให้กษัตริย์ถูกไล่ไปอยู่กับสัตว์ ที่จริงการมีความเมตตาต่อคนยากจนเป็นการแสดงความมีใจเอื้อเฟื้อเพื่อสูงสุดของคริสเตียน ซึ่งตรงกันข้ามกับการบังคับใช้แรงงานอย่างไม่ถูกต้อง และการเพิกเฉยต่อคนยากจนเท่ากับเป็นการต่อต้านพระเจ้าโดยตรง เราเอาใจใส่ต่อผู้ขัดสน เพราะเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของสรรพสิ่ง เราไม่ใช่เจ้าของ แต่เป็นเพียงผู้อารักขาทrophicสินของพระองค์เท่านั้น

การช่วยเหลือคนอื่นด้วยทรัพย์สินสมบัติที่เรามี เท่ากับเราได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้า และตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายตัวจริงและทรงเป็นเจ้าของสรรพสิ่ง ซึ่งจะช่วยให้เราประเมินคุณค่าและหน้าที่ของทรัพย์สินสมบัติที่เป็นวัตถุสิ่งของได้ถูกต้อง กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ล้มเหลวตรงนี้ และเราทั้งหลายก็เสี่ยงที่จะล้มเหลวเช่นเดียวกัน เว้นแต่เราจะตระหนักว่า พระเจ้าทรงมีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือความสำเร็จของเราเท่านั้น

วันอังคาร

องค์ผู้สูงสุดทรงปกครอง...

The Most High Rules...

ถึงแม้กษัตริย์จะได้รับคำแนะนำจากดาเนียลให้กลับใจและแสวงหาการอภัยจากพระเจ้า แต่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ไม่ยอมลดความทะนงตัว ทำให้สวรรค์มีการลงโทษอย่างหนัก (ดาเนียล 4:28-33) ขณะที่กษัตริย์กำลังดำเนินอยู่ในพระราชวังของพระองค์และทรงสรรเสริญความสำเร็จของผลงาน “เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันจบ มีเสียงจากฟ้าสวรรค์ว่า ‘โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราประกาศแก่เจ้าว่า ราชอาณาจักรได้พรากไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ เจ้าจะอยู่กับสัตว์ในท้องทุ่ง จะต้องกินหญ้าอย่างกับโค จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า พระผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรเหล่านั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย’ (ดาเนียล 4:31-32) กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เกิดการป่วยทางจิต เป็นการหลงละเมอว่าตนเป็นสัตว์ป่า ในสมัยใหม่โรคชนิดนี้ได้เรียกว่า เป็นโรควิตกกังวลสายพันธุ์หนึ่ง (species dysphoria) โดยผู้ป่วยรู้สึกว่ตนมีร่างกายผิดสายพันธุ์และปรารถนาจะเป็นสัตว์

อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 20:2-5 โยนาห์ 3:10 และเยเรมีย์ 18:7, 8
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงความเป็นไปได้ที่กษัตริย์จะไม่ถูกลงโทษ
อย่างไร

เป็นที่น่าเสียดาย ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ต้องเรียนรู้นับที่ยาก
ลำบาก และเป็นเรื่องธรรมดาของผู้มีอำนาจสูงสุดเช่นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
ที่จะไม่ยอมมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงริบเอาสิทธิ
อำนาจของกษัตริย์ไป แล้วส่งพระองค์ไปใช้ชีวิตกับบรรดาสัตว์ป่าตามทุ่งหญ้า
เป็นการให้โอกาสกษัตริย์ได้รับรู้ และฟังพาทพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง นี่คือนบทเรียน
สุดท้ายที่พระเจ้าทรงสอนกษัตริย์ผู้ทะนงตัว “พระเจ้าทรงมีอำนาจปกครอง
สูงสุดเหนือสวรรค์ และแผ่นดินโลก” (ดาเนียล 4:26) แท้จริงแล้วการพิพากษา
กษัตริย์องค์นี้ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่ใหญ่กว่า ดังที่ทรงประกาศแก่ชาว
สวรรค์ว่า “เพื่อบรรดาผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่า พระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครอง
บรรดาราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์
พอพระทัย และทรงตั้งผู้ต่ำต้อยที่สุดให้ปกครอง” (ดาเนียล 4:17)

กล่าวได้ว่า การลงวินัยที่พระเจ้าทรงใช้กับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
เป็นบทเรียนสำหรับเราทุกคนด้วย เพราะเราทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่
มีชีวิตอยู่ เราควรตระหนักเสมอว่า “พระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราช
อาณาจักรของมนุษย์”

เพราะเหตุใดการรู้ว่า “พระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราช
อาณาจักรของมนุษย์” จึงเป็นบทเรียนที่สำคัญมากสำหรับเรา

พุธ

การแหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์

Lifting Eyes Toward Heaven

อ่านดาเนียล 4:34-37 สิ่งเหล่านี้เปลี่ยนแปลงกษัตริย์อย่างไร

พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดโรคประหลาดกับกษัตริย์ แต่ในที่สุดพระองค์
ก็ทรงรักษาให้กลับไปสู่สภาพจิตใจที่ปกติ ที่น่าสนใจคือทุกสิ่งเปลี่ยนไป เมื่อ

ครบกำหนดเจ็ดปีตามที่ผู้เผยพระวจนะได้ทำนายไว้ ดังที่กษัตริย์ได้ตรัสว่า
“เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูกัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์” (ดาเนียล
4:34)

“ตลอดระยะเวลาเจ็ดปีกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์สร้างความประหลาดใจให้
แก่ประชาชนของพระองค์อย่างมาก ในช่วงเจ็ดปีนั้นกษัตริย์มีความถ่อมตัวต่อ
คนทั้งโลก จิตปกติได้กลับคืนมา กษัตริย์ทรงแหงนหน้ามองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์
ทรงถ่อมตัวต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงตระหนักว่าพระหัตถ์ของ
พระเจ้าทรงลงวินัยพระองค์ ในการประกาศต่อประชาชนในที่สาธารณะชน
พระองค์ทรงยอมรับผิด และพระเจ้าผู้ทรงเมตตาทรงไถ่พระองค์ให้กลับสู่สภาพ
เดิม” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 520)

ไม่มีคำถามเลย การเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่สามารถเกิดขึ้นได้ เมื่อเรา
แหงนหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์ ทันทีกษัตริย์กลับคืนมา กษัตริย์กล่าวว่า
เป็นพยานว่า พระองค์ได้รับบทเรียนของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์แล้ว

เรื่องเหล่านี้ไม่สำคัญสำหรับกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์มากเท่าพระกรุณา
คุณของพระเจ้า กษัตริย์เองทรงพลาดโอกาสที่พระเจ้าทรงประทานให้สามครั้ง
เพื่อรับเอาพระเจ้าของอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงตระหนักถึง สติปัญญาที่ล้ำ
เลิศของชายหนุ่มชาวอียิปต์ที่นำมาเป็นเชลย (ดาเนียล บทที่ 1) เมื่อดาเนียล
ตีความหมายพระสุบินนิมิตของพระองค์ (ดาเนียล บทที่ 2) และเมื่อชายหนุ่ม
ชาวฮีบรูทั้งสามได้รับการช่วยให้ออกจากเตาที่ไฟลุกอยู่ (ดาเนียล บทที่ 3) จะ
ว่าไป ถ้าการที่พระเจ้าทรงช่วยให้ชายหนุ่มชาวฮีบรูทั้งสามรอดจากเตาไฟ
ไม่ได้ทำให้กษัตริย์ถ่อมตัวลงแล้ว จะมีอะไรอีกเล่าที่จะทำให้กษัตริย์ผู้ตั้ง
ยอมรับอำนาจของพระเจ้าได้ พระเจ้าจึงทรงให้โอกาสที่สี่ ซึ่งในที่สุดก็เอาชนะ
ดวงจิตของกษัตริย์ และได้นำพระองค์กลับสู่บัลลังก์อีกครั้ง (ดาเนียล บทที่ 4)
เรื่องของกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์เผยให้เห็นว่า พระเจ้าทรงให้โอกาสซ้ำแล้วซ้ำ
อีกเพื่อไถ่เราให้กลับไปมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระองค์ ดังที่เปาโลได้เขียน
หลายศตวรรษต่อมาว่า “พระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอด และ
รู้ความจริง” (1 ทิโมธี 2:4) นี่คือตัวอย่างที่มีพลัง

มีอะไรทำให้คุณถ่อมตัวต่อพระเจ้า คุณได้รับบทเรียนอะไรจากประสบการณ์นั้น และคุณจำเป็นต้องเปลี่ยนอะไรเพื่อจะไม่ต้องรับบทเรียนเดิมซ้ำอีก

วันพฤหัสบดี

ความถ่อมตัวและการขอบพระคุณ

Humble and Grateful

กษัตริย์ที่กลับใจใหม่ทรงประกาศว่า “สำหรับพระองค์ ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไร้ค่า” (ดาเนียล 4:35) ข้อความนี้กษัตริย์ทรงเห็นอะไร

เรารู้ได้อย่างไรว่า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงยอมรับพระเจ้าที่เที่ยงแท้ หลักฐานสำคัญคือจดหมายที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงเขียน ซึ่งดาเนียลได้แทรกเข้าไปในดาเนียล บทที่ 4 เนื้อหาส่วนมากของบทนี้ดูเหมือนจะเป็นการคัดลอกข้อความที่กษัตริย์สั่งให้ส่งไปทั่วราชอาณาจักรอันกว้างใหญ่ของพระองค์ ในจดหมายนี้ กษัตริย์ทรงเล่าถึงความทะนงตัว การมีจิตไม่ปกติ และการถ่อมตัวลงยอมรับพระเจ้าให้เข้าแทรกแซงชีวิตของพระองค์ เพราะกษัตริย์สมัยโบราณแทบจะไม่เขียนสิ่งใดที่ทำให้เสื่อมพระเกียรติ ตามที่เห็นมีแต่เอกสารที่เขียนสรรเสริญกษัตริย์เท่านั้น ดังนั้นเอกสารที่ดาเนียลแทรกลงในบทที่ 4 ซึ่งเป็นข้อความที่กษัตริย์ยอมรับเองว่าพระองค์ทรงทะนงตัว และมีนิสัยเหมือนสัตว์ป่า ชี้ให้เห็นว่าเป็นการกลับใจจริง นอกจากนี้การเขียนจดหมายเล่าเรื่องของพระองค์เอง ถึงประสบการณ์การถ่อมตัว และการสารภาพผิดต่อพระเจ้าผู้สูงสุด เท่ากับกษัตริย์ทำหน้าที่เป็นผู้เผยแพร่พระกิตติคุณ เพราะกษัตริย์ไม่อาจปิดประสบการณ์ที่พระองค์ได้เรียนรู้จากพระเจ้าที่เที่ยงแท้ไว้อย่างเจียมๆ ดังที่เราเห็นกษัตริย์อธิษฐานและถวายเกียรติแด่พระเจ้า (ดาเนียล 4:34-37) สิ่งนี้เปิดเผยให้เห็นประสบการณ์ที่แท้จริงของกษัตริย์

ตอนนี้กษัตริย์ทรงเห็นคุณค่าต่างไปจากเดิม และสามารถยอมรับอำนาจที่มีขีดจำกัดในฐานะมนุษย์ได้ ในความลึกล้ำของคำอธิษฐานขอบพระคุณ กษัตริย์ทรงสรรเสริญอำนาจของพระเจ้าของดาเนียล โดยยอมรับว่า “สำหรับพระองค์ ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไร้ค่า” (ดาเนียล 4:35) พูดได้ว่า มนุษย์ไม่มีค่าอะไรในตัวเองที่จะรอด นี่เป็นความเห็นของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตอนท้ายใน

พระธรรมดาเนียล ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากษัตริย์ทรงถ่อมตัวและขอบพระคุณพระเจ้า ซึ่งเตือนเราไม่ให้ทะนงตัว

พระเจ้ายังทรงเปลี่ยนชีวิตของคนทั้งหลายในปัจจุบัน ไม่ว่ามนุษย์จะมีบาปที่ร้าย หรือทะนงตัวมากเพียงใด ในพระเจ้าเราจะพบพระเมตตาและอำนาจที่จะเปลี่ยนคนบาปที่คิดทรยศให้เป็นบุตรของพระเจ้าแห่งสวรรค์ได้

อ่านฟิลิปปี 2:1-11 มีอะไรที่จะช่วยถนอมรากความทะนงตัวออกไปจากชีวิตของเราได้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ครั้งก่อนกษัตริย์ที่ทรงหยิ่งยโส บัดนี้ได้กลายเป็นบุตรที่ถ่อมใจของพระเจ้า จากการเป็นผู้ปกครองที่กดขี่ และเป็นผู้ปกครองเผด็จการ ได้กลายเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตากรุณา พระองค์ที่เคยทำทาส และกล่าวสบประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ บัดนี้ได้ยอมรับในอำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุด และได้แสวงหาทางอย่างกระตือรือร้นที่จะให้ประชากรของพระองค์เกิดความยำเกรงพระยาห์เวห์ เพื่อพวกเขาจะได้พบความสุขอย่างแท้จริง...ภายใต้บังคับกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ในที่สุดได้เรียนรู้อันล้ำลึก ซึ่งผู้ปกครองทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ คือความยิ่งใหญ่แท้จริง ประกอบด้วย ความดีของแท้ พระองค์ผู้ยอมรับว่าพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงเขียนในจดหมายว่า “บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหाराชาแห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง” (ดาเนียล 4:37)

“พระประสงค์ของพระเจ้าคือ อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ในโลกควรสรรเสริญ เทิดทูนพระนามของพระองค์ ซึ่งบัดนี้ได้เกิดขึ้นจริงแล้ว จากการประกาศสู่สาธารณะ ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ยอมรับพระเมตตาคุณ และฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้า การสดุดีพระนามพระเจ้าปรากฏในพระธรรมดาเนียล

บทที่ 4 เป็นสิ่งสุดท้ายที่กษัตริย์ทรงทำ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 521)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “ความทะนงตัวนำไปสู่ความชั่วร้ายอื่นทุกอย่าง เป็นสภาพของจิตใจที่ต่อต้านพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง การกล่าวเช่นนี้เกินจริงหรือไม่ ถ้าคิดว่าไม่ ให้บททวนใหม่ ใครทะนงตัวมากเท่าใด เขาก็ยิ่งไม่ชอบความดีของผู้อื่นมากเท่านั้น ถ้าต้องการรู้ว่าตนมีความทะนงตัวมากแค่ไหน วิธีง่ายที่สุดคือถามตนว่า รู้สึกไม่ชอบที่คนอื่นแนะนำตัวเราไม่ละเอียด หรือไม่กล่าวทักทายเราในงานเลี้ยงหรือไม่ จุดสำคัญของความทะนงตัวคือ ความทะนงตัวของเราจะแข่งเพื่อเอาชนะความทะนงตัวของคนอื่น เพื่อสร้างจุดเด่นในงานเลี้ยง คนจะรู้สึกหงุดหงิด เมื่อคนอื่นทำตัวเด่นกว่า” (C. S. Lewis, *Mere Christianity New York: Touchstone, 1996* หน้า 110) ข้อความนี้ช่วยให้เราเข้าใจความทะนงตัวอย่างไร
2. ประเด็นสำคัญในบทนี้และในบทก่อน ๆ คืออำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้า เพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงมีความสำคัญต่อเรา และพระบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตมีส่วนช่วยให้เราเข้าใจประเด็นนี้ดีขึ้นได้อย่างไร

บทที่ 6

จากความเยอหยิ่งสู่ความพินาศ

From Arrogance to Destruction

วันที่ 1 - 7 กุมภาพันธ์ 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 5; วิวรรณ์ 17:4-6; สดุดี 96:5; โคโลสี 1:15-17;
โรม 1:16-32; ปัญญาจารย์ 8:11; วิวรรณ์ 14:8

ข้อควรจำ

“พระองค์ทรงเปลี่ยนนวาระ และฤดูกาล ทรงถอดบรรดากษัตริย์ และทรงตั้งขึ้นใหม่ พระองค์ประทอนปัญญาแก่นักปราชญ์ และความรู้แก่คนฉลาด” (ดาเนียล 2:21)

๑ ดาเนียล บทที่ 5 พระวาทะของพระเจ้าให้ตัวอย่างที่ทรงพลังให้เห็นถึงความเยอหยิ่งยโสของมนุษย์ ที่จบลงอย่างน่าประหลาดใจ แม้จะใช้เวลา นานกว่าที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จะรู้บทเรียน แต่อย่างน้อยพระองค์ก็ได้เรียนรู้ แต่กษัตริย์เบลซัสซาร์ที่เป็นราชันดาดา (หลาน) ไม่ได้เรียนรู้ กษัตริย์เบลซัสซาร์มีคำสั่งให้นำภาชนะเครื่องใช้ที่นำมาจากพระวิหารที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์นำมาจากกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาใช้ในงานเลี้ยงของพระองค์ การกระทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งไม่เพียงเป็นการทำทนายพระเจ้า แต่เป็นการต่อสู้กับพระองค์ด้วย กษัตริย์เบลซัสซาร์จึงได้เติมถ้วยแห่งความชั่วร้ายของพระองค์ ที่เป็นการกระทำเหมือนเขาเล็ก (ดู ดาเนียล บทที่ 8) ที่โจมตีรากฐานของพระวิหารของพระเจ้า โดยย้ายอำนาจการปกครองจากกษัตริย์เบลซัสซาร์ พระเจ้าทรงวาดภาพให้เห็นสิ่งที่พระองค์

จะทรงทำให้สำเร็จต่อศัตรูของพระองค์ในวาระสุดท้าย เหตุการณ์ในดาเนียล บทที่ 5 ได้เกิดขึ้นปี ก.ค.ศ. 539 ในคืนนั้นอาณาจักรบาบิโลนพ่ายแพ้แก่ กองทัพของ มีเดีย-เปอร์เซีย การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นจากอาณาจักรของ ศีรษะที่เป็นทองคำ สู่อาณาจักรของอกและแขนที่เป็นเงิน ตามที่พยากรณ์ไว้ในดาเนียล บทที่ 2 เป็นหลักฐานชัดเจนว่า พระเจ้าทรงปกครองเหนือโลก

วันอาทิตย์

งานเลี้ยงของกษัตริย์เบลซัสซาร์ Belshazzar's Feast

อ่านดาเนียล 5:1-4 กับ ดาเนียล 1:1, 2 กษัตริย์เบลซัสซาร์ กำลังทำอะไรที่เลวร้ายมาก สิ่งนี้เผยให้เห็นอุปนิสัยที่แท้จริงของกษัตริย์อย่างไร เปรียบเทียบกับการกระทำในวิวรณ์ 17:4-6 มีอะไรที่คล้ายกัน

กษัตริย์เบลซัสซาร์ทรงรับสั่งให้นำเครื่องภาชนะศักดิ์สิทธิ์จากพระวิหาร แห่งกรุงเยรูซาเล็มมาใช้ใส่เครื่องดื่ม กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ยึดเอาภาชนะ เครื่องใช้จากพระวิหารแห่งกรุงเยรูซาเล็มมาก็จริง แต่ทรงให้เก็บรักษาไว้ในวิหารแห่งเทพเจ้า (god) ซึ่งพระองค์กราบไหว้ เป็นการแสดงว่าอย่างน้อย พระองค์ทรงให้การเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว เท่ากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของ พระองค์ แต่กษัตริย์เบลซัสซาร์ ไม่ทรงถือว่าภาชนะเครื่องใช้เหล่านั้นเป็นสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ จึงให้นำมาใช้เหล้าองุ่นดื่ม นี่เป็นการดูหมิ่นพระเจ้าอย่างร้ายแรง

ขณะที่กษัตริย์และข้าราชการบริวารกำลังดื่มเหล้าจากภาชนะศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน (ดาเนียล 5:4) ควรสังเกตวัตถุทั้งหกชนิด ชาวบาบิโลนใช้เลขฐาน 60 ซึ่ง แตกต่างจากเลขฐาน 10 ที่ใช้ในปัจจุบันนี้ ดังนั้นเทพเจ้าทั้งหกจึงเป็นเครื่องหมายแทนความสมบูรณ์ของชาวบาบิโลน เท่ากับเต็มทุกมิติในระบบศาสนา ของบาบิโลน ที่น่าสนใจคือ ตรงกับลำดับของวัตถุในรูปปฏิมากรของกษัตริย์ เนบูคัดเนสซาร์ ยกเว้นไม้ซึ่งมาแทนที่ดินเหนียวตอนสุดท้าย แม้หินในที่นี้จะ เป็นรูปเคารพ แต่ก็ยังเป็นหินที่มากระทบรูปปฏิมากรที่หมายถึงการพิพากษา ของพระเจ้าที่มีต่ออาณาจักรทั้งหลายในโลกนี้ (ดู ดาเนียล 2:44, 45) ที่มี บาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ด้วย

การเลี้ยงฉลองนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงวาระสุดท้ายของบาบิโลนในวิวรรณ์ เช่นเดียวกับกษัตริย์เบลซัสซาร์ หญิงในวาระสุดท้ายของบาบิโลนคือถ้วยทองคำ “ที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก” (ดาเนียล 17:4) สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนหมายถึงคำสอนเทียมเท็จ ที่บิดเบือนระบบการนมัสการ บาบิโลนสมัยใหม่ล่อลวงชาวโลกสู่ความชั่วร้าย (วิวรรณ์ 17:4-6) เป็นที่ชัดเจนว่าการพิพากษาจะเกิดขึ้นกับเธอ ในวันพิพากษาที่จะมาถึง

มีวิธีใดบ้างที่สังคมและวัฒนธรรมของเราดูเหมือนความจริงจากพระวาทะของพระเจ้า และเราจะระมัดระวังไม่เข้าไปมีส่วนในการทำสิ่งที่ผิดนี้ได้อย่างไร

วันจันทร์

แขกที่ไม่ได้รับเชิญ

An Uninvited Guest

อ่านดาเนียล 5:5-8 มีอะไรเกิดขึ้น เหตุใดกษัตริย์จึงมีท่าทีตกพระทัยเช่นนั้น เรื่องที่เกิดขึ้นคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในดาเนียล บทที่ 2 อย่างไรก็ตาม (ดู สดุดี 96:5; โคโลสี 1:15-17)

เหมือนกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เรียกหาผู้เชี่ยวชาญในครั้งก่อน (ดาเนียล 2:2, ดาเนียล 4:7) กษัตริย์เบลซัสซาร์ก็เรียกพวกโหร หมอดูคนเคลเดีย และหมอดูตุกษยามเข้ามาเฝ้าเพื่อตีความหมายข้อความบนผนังพระราชวัง และเพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาจะตีความหมายอย่างดีที่สุด กษัตริย์จึงสัญญาว่าจะประทาน (1) เสื้อสีม่วง ที่สวมใส่โดยพระบรมวงศานุวงศ์ในสมัยโบราณ (เอสเธอร์ 8:15) (2) สร้อยคอทองคำ ซึ่งเป็นเครื่องหมายของผู้มีฐานะในสังคม (ปฐมกาล 41:42) และ (3) ตำแหน่งอุปราชตรี (กษัตริย์องค์ที่สาม) ในราชอาณาจักร รางวัลอย่างที่สามสะท้อนเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของบาบิโลนในเวลานั้น เพราะว่ากษัตริย์เบลซัสซาร์เป็นผู้ปกครองอันดับสอง รองจากกษัตริย์นาโบนิดัส (Nabonidus) ผู้ทรงเป็นพระราชบิดา ตอนนั้นมีการเสนอให้ผู้ที่สามารถบอกความหมายของตัวอักษรบนผนังเป็นผู้ปกครองอันดับสาม แต่แม้รางวัลจะน่าสนใจมาก แต่ก็เหมือนคราวพระสุปಿನของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ที่ในตอนแรกไม่มีใครบอกได้เลย

บาปที่อยู่เหนือความบาปทั้งหมด คือกษัตริย์พยายามหาแหล่งของสติปัญญาผิดที่ ผู้เชี่ยวชาญทั้งปวงของบาบิโลนไม่สามารถเปิดเผยความหมายของข่าวสาร ซึ่งถูกเขียนเป็นภาษาอาราเมค (Aramaic) ของเขาเอง แต่พวกเขาไม่อาจหาเหตุผลของอักษรบนฝาผนังได้ สิ่งนี้อาจเตือนใจเราถึงสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสผ่านอิสยาห์ว่า “เพราะฉะนั้น คุณิเราจะทำสิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีก คือทั้งประหลาด และมหัศจรรย์ ปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนที่เข้าใจจะถูกปิดบังไว้” (อิสยาห์ 29:14) หลังจากที่เปาโลยกข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ขึ้นมาอ้าง ท่านกล่าวต่อว่า “คนมีปัญญาของยุคนี้ อยู่ที่ไหน บัณฑิตของยุคนี้ อยู่ที่ไหน นักโหราศาสตร์ของยุคนี้ อยู่ที่ไหน พระเจ้าทรงทำให้ปัญญาฝ่ายโลกเป็นความโง่แล้วไม่ใช่หรือ เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า โลกไม่อาจรู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงพอพระทัยจะช่วยพวกที่เชื่อให้รอดโดยคำเทศนาโง่ๆ” (1 โครินธ์ 1:20-21)

ความจริงบางอย่างมีความสำคัญมากเกินกว่าที่จะปล่อยให้มนุษย์คิดเอง นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงเหล่านี้แก่เรา

นึกถึงรางวัลที่กษัตริย์เบลชัสซาร์จะประทานให้คนที่ตีความหมายข้อความได้ รางวัลนี้ช่างไร้คุณค่ามากเพียงใด เพราะบาบิโลนจะล่มจมในคืนนั้นแล้ว สิ่งนี้ควรเตือนสติการกระทำของเรา ให้ใส่ใจสิ่งที่จะคงอยู่นิรันดร์อย่างไร

วันอังคาร

ผ่านพระราชินี

Enter the Queen

อ่านดาเนียล 5:9-12 พระราชินีพูดอะไรเกี่ยวกับดาเนียลที่กษัตริย์ควรรู้แล้ว สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับกษัตริย์เบลชัสซาร์ ที่ดูเหมือนไม่สนพระทัยแม้แต่เรื่องประสพการณ์ของดาเนียล

ขณะงานเลี้ยงในห้องโถงตกอยู่ในความสับสนเพราะข่าวสารลึกลับบนผนัง พระราชินีเสด็จเข้ามา และให้คำแนะนำกษัตริย์ที่กำลังงงวย พระนางเตือนความทรงจำเกี่ยวกับดาเนียล ผู้ที่มีความสามารถในการตีความฝัน และ

แก้ปัญหาลึกลับให้ประจักษ์สมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ถ้ากษัตริย์เบล-ซัสซาร์ฉลาดเหมือนผู้ครองราชย์คนก่อน พระองค์จะทราบว่าจะควรไปหาใคร มาตีความหมายอักษรลึกลับบนผนัง การเข้ามาแทรกแซงของพระราชินีพิสูจน ถึงความจำเป็นสำหรับกษัตริย์ที่มีเดบตัน ถ้อยคำของพระราชินีดูเหมือนเป็นการต่อว่าพระองค์ ที่มองข้ามบุคคลเดียวในอาณาจักร ผู้สามารถตีความ ลึกลับของตัวอักษรได้ ในเวลาเดียวกันพระราชินีได้พูดถึงคุณสมบัติของดาเนียล ว่า “ในอาณาจักรของฝ่าพระบาท มีชายคนหนึ่งมีวิญญูณของบรรดาพระผู้ บริสุทธิในตัวเขา ในสมัยรัชกาลของพระบิดา มีความสว่าง ความเข้าใจ และ ปัญญาเหมือนปัญญาของบรรดาพระทั้งหลายได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และ พระราชาเนบูคัดเนสซาร์ พระราชบิดาของฝ่าพระบาทได้ทรงแต่งตั้งให้เขา เป็นหัวหน้าของพวกโหร หมอดู คนเคลเตีย และหมอตุกษยาม” (ดาเนียล 5:11, 12)

มาถึงตรงนี้ เรารู้สึกสนเท่ห์ ว่าเหตุใดกษัตริย์เบลซัสซาร์จึงไม่รู้จัก ดาเนียล พระคัมภีร์ไม่บอกเรื่องนี้โดยตรง แต่เราสันนิษฐานว่าในเวลาดังกล่าว หลังจากได้รับใช้กษัตริย์อย่างน้อยถึงปีที่สามแห่งการครองราชย์ของพระองค์ (ดาเนียล 8:1, 27) ดาเนียลอาจไม่ถูกใช้งานต่อ เพราะดาเนียลเข้าสู่วัยชรา อายุ 80 ปี และกษัตริย์อาจแต่งตั้งคนที่หนุ่มกว่าเข้าทำหน้าที่แทน หรือกษัตริย์ อาจตั้งพระทัยที่จะละเลยดาเนียล เพราะพระองค์ไม่ประสงค์จะยอมรับพระเจ้า ของดาเนียล แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลที่ข้อ เรื่องนี้ยังคงมีผลต่อจิตใจของคนที่มี ประสบการณ์เหมือนกับดาเนียล ที่ถูกแก้งลั้มในเวลาอันสั้น

อ่านโรม 1:16-32 มีอะไรจากพระคัมภีร์ตรงนี้ที่ตรงกับเรื่องใน ดาเนียล และโลกปัจจุบันนี้ด้วย

พบ

ถูกชั่งในตราชูทรงเห็นว่ายังขาดอยู่

Weighed and Found Wanting

อ่านดาเนียล 5:13-28 ด้วยเหตุผลอะไรที่ดาเนียลบอกว่ากษัตริย์ จะถึงจุดจบ

เพราะสถานการณ์บังคับ กษัตริย์จึงตัดสินพระทัยปรึกษาเรื่องนี้กับ

ดาเนียล แต่ดูเหมือนพระองค์ลี้ลับพระทัย สิ่งนี้บ่งบอกถึงท่าทีของกษัตริย์ที่มีต่อพระเจ้าของดาเนียล มากกว่าตัวท่านดาเนียลเอง

การตอบสนองต่อรางวัลของกษัตริย์ บ่งบอกถึงสิ่งที่ดาเนียลให้ความสำคัญและนิสัยของท่านได้อย่างดี การที่ดาเนียลทราบถึงความหมายของตัวอักษรลึกลับ ทำให้ท่านตระหนักถึงความไร้ค่าของรางวัลที่จะได้รับ

ดาเนียลเสนอแนะกษัตริย์สามอย่างคือ

ประการแรก กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ละเลยประสบการณ์ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ หากไม่แล้วพระองค์คงได้กลับใจใหม่ และถ่อมพระทัยลงเหมือนผู้นั้นบนบัลลังก์ก่อนหน้าพระองค์

ประการที่สอง กษัตริย์เบลซัสซาร์ ได้นำเครื่องใช้ในพระวิหารมาใส่เหล้าองุ่นดื่ม และสรรเสริญรูปเคารพ ตรงนี้ดาเนียลกล่าวถึงโทษหุกประเภทตามที่กล่าวไว้แล้ว

ประการที่สาม กษัตริย์เบลซัสซาร์ละเลยการถวายพระสิริแด่พระเจ้า “แต่ฝ่าพระบาทไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งลมปราณของฝ่าพระบาทอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของฝ่าพระบาทก็ขึ้นอยู่กับพระองค์” (ดาเนียล 5:23)

หลังจากกล่าวถึงความล้มเหลวของกษัตริย์ ดาเนียลก็ตีความหมายของอักษรลึกลับ ตอนนี้ได้เรียนรู้ว่า ตัวอักษรบนกำแพงประกอบด้วยคำกริยาในภาษาอาราเมค 3 ตัว (ตัวแรกถูกกล่าวซ้ำ) ความหมายพื้นฐานที่กษัตริย์และข้าราชการบริวารควรรู้คือ **เมเน** คือ ถูกนับ **เทเคล** คือ ถูกชั่ง และ **เปเรส** คือ ถูกแบ่ง

เวลานั้นกองทัพของมีเดีย-เปอร์เซียมาล้อมกรุงบาบิโลนไว้แล้ว กษัตริย์นักปราชญ์ และที่ปรึกษาคงพากันสงสัยว่าความหมายของตัวอักษรที่เป็นลางร้าย แต่ไม่กล้าพูดอะไรที่กษัตริย์ไม่โปรดปราน มีเพียงดาเนียลที่สามารถแปลรหัสตามความจริงของข่าวสาร เพื่อนำเสนอความหมายเติมแก่กษัตริย์เบลซัสซาร์ว่า **เมเน** พระเจ้าทรงนับเวลาของอาณาจักรของพระองค์ และพบว่าหมดแล้ว **เทเคล** พระองค์ ถูกชั่งในตราชู และเห็นว่ายังขาดอยู่ **เปเรส** อาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งให้คนมีเดียและคนเปอร์เซีย (ดาเนียล 5:26-28)

การตีความหมายตัวอักษรบนผนังพระราชวังไม่มีสิ่งใดให้การประโลม
ใจหรือให้ความรื่นเริงยินดี

การพิพากษามาถึงกษัตริย์อย่างรวดเร็ว เราจะเรียนรู้ที่จะไว้วางใจ
ในพระเจ้าเกี่ยวกับการพิพากษาในปัจจุบันที่กำลังจะมาถึงได้อย่างไร (ดู
ปัญญาจารย์ 3:17; ปัญญาจารย์ 8:11; มัทธิว 12:36; โรม 14:12)

วันพหุหัตถ์

การล่มจมของบาบิโลน

The Fall of Babylon

อ่านดาเนียล 5:29-31; วิวรณ์ 14:8; 16:19; 18:2 เราได้เรียนรู้
อะไรเกี่ยวกับการล่มจมของกษัตริย์เบลซัสซาร์พร้อมกับบาบิโลน ที่ชี้ให้
เห็นการล่มจมของบาบิโลนในวาระสุดท้าย

ไม่ว่าจะมีความผิดอย่างไร กษัตริย์เบลซัสซาร์ก็เป็นคนรักชาวาจา แม้
ว่าข่าวสารที่ได้จะเป็นข่าวร้าย พระองค์พอพระทัยการตีความหมายของ
ดาเนียล เห็นได้จากการทรงประทานรางวัลให้ผู้เผยพระวจนะตามที่ได้อัญญา
ไว้ กษัตริย์ยอมรับข่าวสารจากพระเจ้าของดาเนียล และที่น่าสนใจคือดาเนียล
รับเอาของรางวัลที่ท่านได้ปฏิเสธในตอนแรก บางทีอาจเป็นเพราะว่ารางวัลนั้น
ไม่มีผลต่อการตีความหมายของตัวอักษร นอกจากนี้แล้ว ณ เวลานั้นรางวัลก็
ไม่มีความหมายอะไร เมื่ออาณาจักรกำลังจะล่มสลายลง อาจเป็นไปได้ว่าเป็นการ
รักษามารยาท เพราะผู้เผยพระวจนะทราบดีที่ท่านจะเป็นผู้ปกครองคนที่สาม
เพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น

บาบิโลนได้ล่มจมตามที่ผู้เผยพระวจนะทำนายอย่างแม่นยำ และเกิด
ขึ้นอย่างฉับพลัน ขณะที่กษัตริย์ เจ้านายและขุนนางกำลังกินและดื่ม บาบิโลน
ล่มจมโดยปราศจากการสู้รบแบบประจัญบาน ตามที่เฮโรโดตัส (Herodotus)
นักประวัติศาสตร์เขียนไว้ว่า ทหารเปอร์เซียได้ขุดคลองขนาดใหญ่ระบายน้ำ
จากแม่น้ำยูเฟรติสที่ไหลผ่านกรุงบาบิโลนให้ไหลไปทางอื่น เมื่อน้ำในแม่น้ำลด
ลงมากแล้ว กลางดึกคืนนั้นทหารของมีเดีย-เปอร์เซียจำนวนหนึ่งได้เข้ามาตาม
ช่องที่น้ำไหล และไม่กี่ชั่วโมงต่อมากษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ถูกปลงพระชนม์ ส่วน

กษัตริย์นาโบเนดัส พระราชบิดาของเบลชัสซาร์ ได้หนีออกจากเมืองก่อนหน้านั้น แต่ต่อมายอมมอบพระองค์เองต่อผู้ปกครองคนใหม่ อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติจึงมาถึงจุดจบ บาบิโลนที่มีสัญลักษณ์เป็นศิระระทองคำของรูปปฏิมากรก็ไม่เหลือให้เห็นอีก

“ที่จริงกษัตริย์เบลชัสซาร์ได้รับโอกาสหลายครั้งให้รู้จัก และดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์ได้รับรู้เรื่องของเสด็จปู่คือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ถูกเนรเทศจากสังคมของมนุษย์ พระองค์ได้เห็นสติปัญญาของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ในศักดิ์ศรีความยิ่งใหญ่ ถูกริบเอาเกียรติยศ และความรุ่งโรจน์ออกไปโดยผู้ทรงประทานสิ่งเหล่านั้นให้พระองค์ พระองค์ได้เห็นเสด็จปู่ถูกขับออกจากบัลลังก์ ไปใช้ชีวิตกับสัตว์ป่าในท้องทุ่ง แต่กษัตริย์เบลชัสซาร์ผู้รักความรื่นเริงบันเทิงใจ และชื่นชอบผู้แวดล้อมให้การยกย่องสรรเสริญเลิกลอย ความลุ่มหลงเช่นนี้ได้ปิดบังบทเรียนต่างๆ ซึ่งพระองค์ไม่ควรจะหลงลืม พระองค์ได้ทำบาปที่คล้ายกับสิ่งที่น่าการพิพากษามาให้เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้สูญเสียโอกาส ที่พระเจ้าทรงเสนอให้ พระองค์ได้เพิกเฉยต่อโอกาสที่จะเข้าถึงความจริง” (เอลเลน จี. ไวท์, *Bible Echo*, 25 เมษายน 1898)

อะไรคือโอกาสที่เราจะรู้จักความจริง และเรารู้ได้อย่างไรว่าเรารู้จักความจริงที่เราจำเป็นต้องรู้แล้ว

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

การจัดงานเลี้ยงใหญ่เป็นเรื่องปกติในท้องพระโรงของกษัตริย์สมัยโบราณ เพราะกษัตริย์ชอบจัดเลี้ยงอย่างใหญ่โต หูรหฺรา ฟุ่มเฟือย เพื่อแสดงถึงความยิ่งใหญ่ และให้เกิดการยอมรับนับถือ แม้เราจะไม่ทราบรายละเอียดทุกอย่างของงานเลี้ยงที่กษัตริย์เบลชัสซาร์จัดขึ้น แต่เราทราบว่างานเลี้ยงครั้งนี้ถูกจัดขึ้นขณะที่กองทัพของมีเดีย-เปอร์เซียเตรียมพร้อมจะเข้าโจมตีเพื่อยึดเอากรุงบาบิโลน ถ้าพูดในฐานะมนุษย์ก็ไม่มียะไรต้องกังวล เพราะกรุงบาบิโลนมีกำแพงหนาและสูง มีอาหารเก็บไว้รับประทานได้หลายปี และมีน้ำกินและน้ำใช้เหลือเฟือ เพราะมีแม่น้ำยูเฟรติสไหลผ่านใจกลางเมือง ดังนั้นกษัตริย์

เบลชัสซาร์เห็นว่าไม่มีปัญหาใดๆ ที่จะจัดงานเลี้ยงแม้ขณะที่กองทหารของข้าศึกกำลังล้อมเมืองไว้ และพระองค์ทรงสั่งให้มีการเลี้ยงฉลอง โดยให้มีช่วงเวลาเฉลิมฉลองอย่างระทึกใจ ที่นำไปสู่การปล่อยตัวตามอารมณ์ นี่เป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นว่า ความหยิ่งยโสของมนุษย์ เมื่อเปรียบเทียบกับฤทธานุภาพของพระเจ้าผ่านดาเนียล พระเจ้าทรงแจ้งให้กษัตริย์รับทราบว่กษัตริย์ดูหมิ่นโอกาสการเรียนรู้ความจริง ดังข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “แต่ฝ่าพระบาทไม่ได้ถวายพระเกียรติแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งลมปราณของฝ่าพระบาทอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของฝ่าพระบาทก็ขึ้นอยู่กับพระองค์” (ดาเนียล 5:23)

“ประวัติศาสตร์ของประชาชาติทั้งหลายบอกเราในวันนี้ว่า พระเจ้าทรงกำหนดสถานที่ให้ทุกชาติและทุกคนได้อยู่ตามแผนการของพระองค์ ปัจจุบันมนุษย์ทั้งหลาย และประชาชาติต่างได้รับการทดสอบด้วยตราซึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ไม่ผิดพลาด ชะตาของคนทั้งปวงขึ้นอยู่กับทางเลือกของพวกเขาเอง และพระเจ้าทรงใช้อำนาจเหนือคนทั้งปวงเพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 536)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อภิปรายคำตอบของคำถามวันอาทิตย์เกี่ยวกับวิธีที่สังคมและวัฒนธรรมดูหมิ่นความจริงของพระเจ้า โดยยกตัวอย่างถ้อยคำหรือประโยคที่ดูหมิ่น เราในฐานะบุคคลหรือคริสตจักรจะตอบโต้คำดูหมิ่นเหล่านั้นได้อย่างไร
2. เรื่องนี้สอนให้เราเห็นว่า ความรอดไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรารู้มากเท่ากับการตอบสนองต่อสิ่งที่เรารู้ อย่างไร (ดู ดาเนียล 5:22)
3. อ่านดาเนียล 5:23 คุณพบหลักการด้านจิตวิญญาณอะไรจากพระคัมภีร์ข้อนี้ เช่น การทำทนายพระเจ้า หรืออบทบาทของพระเจ้าในฐานะผู้สร้างและผู้คุ้มครอง
4. แมกซ์ตรีย์เบลซ์ซาร์จะไม่ทราบความหมายของตัวหนังสือที่ถูกเขียนที่ผนังพระราชวัง แต่พระองค์ก็ทรงตระหนัก (ดาเนียล 5:6) สิ่งนี้บอกเราถึงความรู้สึกผิดในจิตสำนึกอย่างไร

บทที่ 7

จากถ้ำสิงโตสู่ถ้ำทูตสวรรค์

From the Lions' Den to the Angel's Den

วันที่ 8 - 14 กุมภาพันธ์ 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 6; 1 ซามูเอล 18:6-9; มัทธีว 6:6;

กิจการฯ 5:27-32; มาระโก 6:14-29; ฮีบรู 11:35-38

ข้อควรจำ

“อภิรัฐมนตรี และอุปราชทั้งหลายจึงหาเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องอาณาจักร แต่ก็หาความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาด หรือการทุจริตท่านไม่ได้เลย” (ดาเนียล 6:4)

หลังจากชาวมีเดีย-เปอร์เซีย ยึดอาณาจักรบาบิโลนได้แล้ว กษัตริย์ดาร์ริอัส คนมีเดียทรงตระหนักถึงสติปัญญาของดาเนียล พระองค์ได้เชิญดาเนียลร่วมรัฐบาลใหม่ ผู้เผยพระวจนะที่สูงอายุปฏิบัติหน้าที่ในที่สาธารณะได้เหนือกว่าคนอื่น กษัตริย์จึงแต่งตั้งท่านเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารของรัฐบาลมีเดีย-เปอร์เซียทั้งหมด

ตามบันทึกในพระธรรมดาเนียลบทนี้กล่าวว่า ดาเนียลต้องเผชิญกับผลลัพธ์ที่เป็นบาปของความอิจฉาริษยา ก่อนจบเราได้มองเห็นความสัตย์ซื่อของดาเนียล ไม่เพียงในหน้าที่ทางโลกภายใต้รัฐบาลมีเดีย-เปอร์เซียเท่านั้น แต่ที่สำคัญที่สุดคือต่อพระเจ้าของท่านด้วย และเราแน่ใจได้ว่า อิทธิพลของความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าได้ส่งผลต่อคนมากมายในพื้นที่อื่นด้วย

ประสบการณ์ที่ดาเนียลได้รับการชมเชงจากการทำงานเป็นตัวอย่างสำหรับประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย เรื่องนี้ไม่ได้บอกเรา ในวาระสุดท้าย

ประชากรของพระเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากความยากลำบาก แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงรับประกันคือ ในการต่อสู้กับความชั่วนั้นพระองค์จะเป็นฝ่ายชนะ และจะช่วยแก้ต่างให้ประชากรของพระองค์

วันอาทิตย์

จิตใจที่อิจฉาริษยา

Jealous Souls

แม้แต่ในสวรรค์ที่มีแต่ความสมบูรณ์ ลูซีเฟอร์ก็รู้สึกอิจฉาพระคริสต์ “ลูซีเฟอร์มีความอิจฉาริษยาพระเยซูคริสต์ แต่ถึงกระนั้นเมื่อทูตสวรรค์ทั้งหมด น้อมคำนับเพื่อแสดงว่ายอมรับพระคริสต์เป็นผู้มีสิทธิอำนาจสูงสุดในการปกครอง ลูซีเฟอร์ก็น้อมคำนับด้วย แต่ดวงใจเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาและความเกลียดชัง” (เอลเลน จี. ไวท์, *ไท่เพราะรัก* หน้า 14) ในพระบัญญัติสิบประการไม่ได้มีพระบัญญัติที่ห้ามฆ่าคนหรือห้ามลักทรัพย์เท่านั้น แต่มีพระบัญญัติที่ห้ามโลภด้วย (ดู อพยพ 20:17)

อ่านดาเนียล 6:1-5; ปฐมกาล 37:11 และ 1 ซามูเอล 18:6-9
ความอิจฉาริษยามีบทบาทอะไรในเรื่องเหล่านี้

ความสามารถในการบริหารของดาเนียลเป็นที่ประทับใจของกษัตริย์ แต่นำมาซึ่งความอิจฉาริษยาของผู้บริหารคนอื่น พวกเขาจึงวางแผนร้ายร่วมกันเพื่อกำจัดดาเนียลออกจากตำแหน่ง โดยพยายามใส่ร้ายว่าท่านรับสินบน แต่ไม่ว่าจะค้นหาหลักฐานเท่าไร พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “แต่ก็หาความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาด หรือการทุจริตท่านไม่ได้เลย” (ดาเนียล 6:4) ในภาษาอาราเมค “สัตย์ซื่อ” หมายถึง “เชื่อถือได้”

เมื่อผู้บริหารระดับสูงเหล่านั้นไม่สามารถเอาผิดดาเนียลได้ พวกเขา ก็เห็นว่า ดาเนียลสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์ พวกเขา รู้ว่าการใส่ความให้ดาเนียลล่านั้น ต้องสร้างสถานการณ์ ให้ท่านเลือกว่าจะเชื่อฟังกฎหมายของอาณาจักร หรือพระบัญญัติของพระเจ้า จากการที่คณะผู้บริหารระดับสูงได้รับทราบเกี่ยวกับดาเนียล พวกเขามั่นใจว่า ภายใต้สถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ดาเนียลจะเลือกพระบัญญัติของพระเจ้าเหนือกฎหมายของบ้านเมือง สิ่งนี้ดาเนียลเป็นพยานที่สัตย์ซื่อมาก

คุณได้ต่อสู้กับความอิจฉาริษยาเรื่องใดบ้างหรือไม่ และคุณใช้วิธีใดจัดการปัญหาดังกล่าว เพราะเหตุใดความอิจฉาริษยาจึงเป็นความผิดที่ทำให้จิตวิญญาณพิการและตายได้

วันจันทร์

อุบายต่อต้านดาเนียล

The Plot Against Daniel

อ่านดาเนียล 6:6-9 อะไรคือความคิดเบื้องหลังในการออกกฎหมายครั้งนี้ และความคิดนั้นแสดงถึงความทะนงตัวของกษัตริย์อย่างไร

กษัตริย์ดาร์อิอัสขาดเหตุผลในการตรากฎหมาย เพราะหลังจากนั้นไม่นานพระองค์ประสงค์จะยกเลิกกฎหมาย แต่ตามกฎหมายของเขามีเดียวและคนเปอร์เซียเปลี่ยนแปลงไม่ได้ พระองค์ตกอยู่กับดักที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงวางไว้ พระองค์มีความฉลาดในการสถาปนาอาณาจักรก่อนหน้านี้ โดยตั้งรัฐบาลให้มีอภิรัฐมนตรี และอุปราชจำนวน 120 คน เพื่อบริหารงานให้ดี แต่การตัดสินใจพระทัยเช่นนี้ก็เสี่ยงต่อการทุจริตในระยะยาว เพราะรัฐมนตรีหรืออุปราชอาจมีอิทธิพลรวมหัวกันกับภรรยาและทำให้อาณาจักรแตกแยกได้ กฎหมายที่พวกเขาตรามีเลศนัย การประทับตราของกษัตริย์ว่า ในสามสิบวันนี้ถ้ามีใครทูลขอต่อพระหรือมนุษย์นอกเหนือจากพระราชินี โยนคนนั้นลงในถ้ำสิงโต (ดาเนียล 6:7) กษัตริย์อาจคิดว่าเป็นกลยุทธ์ที่ดี เพื่อให้ประชาชนจงรักภักดี ไม่ให้มีการปลุกกระดมมวลชนต่อต้าน แต่การที่พวกเขาอ้างว่า กฎหมายดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจาก อภิรัฐมนตรี ทั้งองคมนตรี อุปราช และผู้ว่าราชการ “ทุกท่าน” นั้นไม่จริง เพราะดาเนียลไม่ถูกนับเข้าไปด้วย นอกจากนี้กษัตริย์จะกลายเป็นพระหรือเทพให้ประชาชนทูลขอหรืออบนบาน

ตามบันทึกในประวัติศาสตร์ของเปอร์เซีย ไม่ปรากฏหลักฐานว่า มีกษัตริย์องค์ใดอ้างว่าเป็นเทพที่จุติมาเกิด แม้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะพยายามทำให้กษัตริย์เป็นตัวแทนของเทพ เป็นเวลา 30 วัน ให้คนอธิษฐานหรืออบนบาน สิ่งที่น่าเสียดายคือกษัตริย์ไม่ได้ตรวจสอบเจตนาเบื้องหลังในการตรากฎหมายดังกล่าว จะว่าไปกษัตริย์ทรงล้มเหลวที่จะสังเกต ว่ากฎหมายนี้เป็นการสมหวัคิดอุบายเพื่อทำร้ายดาเนียลเท่านั้น

สิ่งที่น่าสนใจสองอย่างคือ **ประการแรก** การลงโทษคนโดยโยนลง ถ้ำสิงโต เป็นการลงโทษที่ไม่เคยมีบันทึกที่ใดมาก่อน อาจเป็นข้อเสนอ เฉพาะศัตรูของดาเนียลเท่านั้น กษัตริย์หลายองค์ในตะวันออกกลาง อาจสั่งให้ จับสิงโตมาใส่กรงเลี้ยงไว้ เพื่อนำไปปล่อยเมื่อต้องการล่าเท่านั้น ไม่มีการเลี้ยง สิงโตเพื่อลงโทษคนที่ทำผิดกฎหมายเพราะขาดแคลนสิงโต **ประการที่สอง** กฎหมายเปลี่ยนแปลงไม่ได้ นี่เป็นกฎของคนมีเดียและเปอร์เซีย เรื่องนี้มี บันทึกในเอสเธอร์ 1:19 และเอสเธอร์ 8:8 ด้วย ไดโอโดรัส ซิคูลัส นักประวัติศาสตร์กรีกโบราณก็เขียนไว้ว่า กษัตริย์ดารีอัสที่ 3 ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ แต่ก็ไม่อาจเปลี่ยนกฎหมายที่ตราออกมาแล้ว เพื่อช่วยคนที่บริสุทธิ์เลย (กษัตริย์คนละองค์กับดารีอัสในเหตุการณ์ของดาเนียล)

วันอังคาร

การอธิษฐานของดาเนียล

Daniel's Prayer

“ส่วนท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตู แล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้สถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน” (มัทธิว 6:6)

อ่านดาเนียล 6:10 เพราะเหตุใดดาเนียลจึงไม่อธิษฐานอย่าง เจียม ๆ ในที่ลับ ไม่ให้คนอื่นเห็น

ดาเนียลเป็นรัฐบุรุษที่มีประสบการณ์ แต่ที่สำคัญท่านเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ท่านเป็นสมาชิกเพียงคนเดียวในรัฐบาลที่รู้เบื้องหลังของการออกกฎหมาย ฉบับนี้ สำหรับกษัตริย์ดารีอัส กฎหมายนี้จะทำให้อาณาจักรเป็นปึกแผ่น แต่สำหรับผู้คิดแผนการร้าย นี่เป็นวิธีกำจัดดาเนียลออกไป

สาเหตุและเจตนาเบื้องหลังของแผนการร้ายเป็นสงครามจักรวาลเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างพระเจ้าและอำนาจแห่งความชั่ว ในเวลานั้น (ปี ก.ค.ศ. 539) ดาเนียลได้รับนิมิตเรื่องนี้แล้ว ตามบันทึกในดาเนียล บทที่ 7 (ปี ก.ค.ศ. 553) และบทที่ 8 (ปี ก.ค.ศ. 551) ดังนั้นดาเนียลเข้าใจถึงพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า ไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องการเมืองของมนุษย์ แต่เป็นสงครามจักรวาล

นิมิตที่บุตรของมนุษย์ส่งมอบอาณาจักรให้บรรดาผู้บริสุทธ์ขององค์ผู้สูงสุด และการปลอบโยนของทูตสวรรค์ผู้ตีความหมายนิมิตให้ดาเนียล (ดาเนียล บทที่ 7) ช่วยให้ดาเนียลกล้าหาญในการเผชิญวิกฤติ และดาเนียลได้สะท้อนประสบการณ์ของเพื่อนทั้งสามที่มีความกล้าหาญในการทำทนายพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ (ดาเนียล บทที่ 3)

ดาเนียลไม่เปลี่ยนนิสัยการเฝ้าเดี่ยวอธิษฐาน แต่ทำตามที่เคยทำมา ด้วยการเปิดหน้าต่างห้องที่หันหน้าไปทางกรุงเยรูซาเล็มและอธิษฐานวันละสามครั้ง แม้จะมีกฎหมายห้ามไม่ให้ใครทูลขอสิ่งใดจากมนุษย์หรือพระอื่นนอกจากกษัตริย์องค์เดียว ดาเนียลไม่หลบซ่อนหรือปลอมตัวในช่วงที่มีวิกฤติ 30 วัน ท่านเป็นเสียงข้างน้อยเพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางคนจำนวนมากที่เป็นอภิรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่ระดับสูงคนอื่นๆ บนเส้นทางแห่งความขัดแย้งกับกฎหมายผ่านชีวิตแห่งการอธิษฐานอย่างเปิดเผย ดาเนียลได้แสดงให้เห็นว่าความจงรักภักดีต่อพระเจ้ามาก่อนความจงรักภักดีต่อกษัตริย์และกฎหมายที่เปลี่ยนไม่ได้

อ่านกิจการฯ 5:27-32 แม้จะมีการเตือนชัดเจน แต่เพราะเหตุใด เราจึงต้องทำสิ่งที่ผิดกฎหมายของมนุษย์ และเราจะมั่นใจได้อย่างไรว่า สิ่งที่เราทำตรงตามพระทัยของพระเจ้าจริง

พูด

ในถ้ำสิงโต

In the Lions' Den

อ่านดาเนียล 6:11-23 กษัตริย์ตรัสอะไร ที่แสดงให้เห็นว่าการเป็นพยานที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของดาเนียลนั้นมีพลัง

เมื่อผู้คิดแผนร้ายเห็นดาเนียลกำลังทำสิ่งที่กฎหมายห้ามไว้ พวกเขาจึงไปรายงานต่อกษัตริย์ว่า “ดาเนียลผู้เป็นคนหนึ่งในพวกที่ถูกกวาดต้อนเป็นเชลยจากยูดาห์” (ดาเนียล 6:13) ในสายตาของพวกเขา หัวหน้าผู้บริหารสูงสุดของอาณาจักรที่กษัตริย์ทรงโปรดปราน ไม่มีอะไรพิเศษมากกว่าทาสคนหนึ่งเท่านั้น พวกเขาปรักปรำดาเนียลเพิ่มเติมว่า “ไม่ได้เชื่อฟังฝ่าพระบาท ข้าแต่พระราชา และไม่เชื่อฟังคำประกาศในหนังสือสำคัญซึ่งฝ่าพระบาททรงลงพระนามไว้” (ดาเนียล 6:13) ถึงตอนนี้กษัตริย์ตระหนักว่าได้ตกสู่หลุมพราง

ด้วยการลงนามในกฎหมายแล้ว ข้าพระคัมภีร์กล่าวว่า “เมื่อกษัตริย์ได้สละ
ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโหม่นสยงนัก และตั้งพระทัยหาทางช่วยกู้ดาเนียล
ทรงพยายามหาทางช่วยจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก” (ดาเนียล 6:14) แต่ไม่มีวิธี
ใดที่จะช่วยผู้เผยพระวจนะได้ เพราะมีกำหนดไว้ว่า กฎหมายของเขามีเด็ยและ
เปอร์เซียเปลี่ยนไม่ได้ แม้จะล็งเลใจที่จะออกคำสั่งให้โยนดาเนียลลงในถ้ำสิงโต
แต่ในการออกคำสั่งนั้นกษัตริย์ดารีอัสได้แสดงความหวังที่คล้ายกับคำอธิษฐาน
ว่า “ขอพระเจ้าของท่าน ผู้ที่ท่านปรนนิบัติอยู่ตลอดมานั้น ทรงช่วยกู้ท่านเถิด”
(ดาเนียล 6:16)

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าดาเนียลทำอะไรท่ามกลางสิงโต แต่คาดคะเน
ได้ว่าท่านอธิษฐานต่อเนื่อง พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อของท่านด้วยการส่ง
ทูตสวรรค์มาปกป้องท่านไว้ ถึงตอนเช้าท่านยังปลอดภัยดี และพร้อมจะออก
ไปทำหน้าที่ในรัฐบาล ด้วยการให้คำแนะนำปรึกษาเรื่องต่างๆ เอลเลน จี. ไวท์
กล่าวว่า “พระเจ้าไม่ทรงปกป้องดาเนียลจากศัตรูของเขาไม่ให้อุกโยนลงในถ้ำ
สิงโต พระองค์ทรงอนุญาตให้เหล่าทูตสวรรค์ช่วยและคนช่วยบรรลุดุจดประสงค์
ของพวกเขา เพื่อจะให้เห็นการช่วยกู้ของพระองค์ได้เด่นชัด และเห็นความ
พ่ายแพ้ของศัตรูแห่งความจริงและความชอบธรรมอย่างสมบูรณ์” (เอลเลน -
จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 543, 544)

แม้เรื่องนี้จะจบด้วยความสุข (อย่างน้อยสำหรับดาเนียล) แต่เรา
จะเข้าใจเรื่องอื่น (มาระโก 6:14-29) ที่ไม่ได้จบแบบนี้ได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

การแก้แค้น

Vindication

อ่านดาเนียล 6:24-28 กษัตริย์ทรงเป็นพยานถึงพระเจ้าอย่างไร

จุดที่สำคัญที่สุดคือกษัตริย์ดารีอัสทรงสรรเสริญพระเจ้าและตระหนัก
ว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจปกครองสูงสุด นี่คือนิยามยอดของเรื่องเหมือนบทอื่นๆ
ที่ผ่านมา (ดาเนียล 2:20-23; ดาเนียล 3:28-29; ดาเนียล 4:1-3, 34-37)
เหมือนกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ดารีอัสทรงตอบสนองต่อการได้รับ

ความรอดของดาเนียลด้วยการสรรเสริญพระเจ้า แต่พระองค์ทรงทำมากกว่า คือกลับถ้อยคำของกฎหมายฉบับก่อน “ให้คนทั้งหลายในพระราชอาณาจักรทั้งหมดของเราแล้ว และอย่าเกรงพระเจ้าของดาเนียล” (ดาเนียล 6:26)

ดาเนียลได้รับการช่วยให้รอดด้วยการอัศจรรย์ ความสัตย์ซื่อของท่าน ได้รับรางวัล ความชั่วร้ายได้รับการลงโทษ พระเจ้าได้รับเกียรติ และฤทธิ์อำนาจได้รับการพิสูจน์ แต่สิ่งที่เราเห็นนี้เป็นตัวอย่างเล็กน้อยของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในจักรวาล คือประชากรของพระเจ้าจะได้รับความรอด ความชั่วร้ายจะได้รับการลงโทษ และพระเจ้าจะได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรม

อ่านดาเนียล 6:24 ปัญหาที่รบกวนใจในพระคัมภีร์ข้อนี้คืออะไร เพราะเหตุใด

ปัญหาที่รบกวนจิตใจคือ เพราะเหตุใดภรรยาและบุตรจึงถูกลงโทษด้วย เท่าที่เราทราบกันกฎหมายในปัจจุบันบิดาทำผิด ภรรยาและบุตรที่ไม่เกี่ยวข้องถือว่าบริสุทธิ์ เราจะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างไร

ประการแรก เราต้องรู้ว่า การกระทำนั้นถูกตัดสินตามกฎหมายของเปอร์เซีย ซึ่งรวมบุคคลในครอบครัวเข้าไปด้วย เมื่อหัวหน้าครอบครัวทำผิดคดีอาญา ตามหลักการสมัยโบราณ ทั้งครอบครัวต้องรับความผิดด้วยกัน แม้จะไม่ถูกต้องแต่เป็นกฎหมายของเปอร์เซีย

ประการที่สอง เราต้องรู้ว่า พระคัมภีร์บรรยายถึงเหตุการณ์ ไม่ได้รับรองว่าการกระทำของภษัตริย์ถูกต้อง “อย่าให้บิดารับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายด้วยบาปของตนเอง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:16)

จากความไม่ยุติธรรมในเรื่องนี้และที่อื่น ๆ คุณได้รับการปลอบใจจากพระคัมภีร์ 1 โครินธ์ 4:5 อย่างไร และเพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงสำคัญ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ความรอดของดาเนียลตามทีบันทึกใน ฮีบรู บทที่ 11 ที่เรียกได้ว่าเป็น “รายชื่อของวีรบุรุษแห่งความเชื่อ” เป็นผู้เผยพระวจนะที่ได้รับความสำเร็จจาก

การ “ปิดปากสิงโต” (ฮีบรู 11:33) นี้เป็นเรื่องมหัศจรรย์ แต่เราควรเข้าใจว่า วีรบุรุษและวีรสตรีของพระเจ้าไม่ได้มีแต่คนที่เผชิญความตายเหมือนดาเนียล เท่านั้น แต่รวมถึงผู้ที่ถูกรุกรานและตายด้วยความกล้าหาญ ตามที่บันทึกไว้ใน ฮีบรู บทที่ 11 ด้วย พระเจ้าทรงเรียกบางคนให้เป็นพยานด้วยชีวิตและบางคน เป็นพยานด้วยความตาย ดังนั้นจึงไม่ได้หมายความว่าทุกคนต้องเหมือนดาเนียล อย่างที่เราได้รู้จากคนมากมายที่ยืนดีทุกข์ทรมานและตายไปในการเชื่อพระเยซู การช่วยให้รอดด้วยการอัศจรรย์ของดาเนียลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงปกครอง อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงช่วยบุตรของพระองค์ให้พ้นจากอำนาจของบาป และความตาย ซึ่งจะเห็นความชัดเจนในบทต่อไป

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ฌ็อง ปอล ซาทร์ นักเขียนชาวฝรั่งเศส เขียนว่า “วิธีที่ดีที่สุดที่จะเข้าใจความจริงพื้นฐานของมนุษย์คือ การกล่าวว่า มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่มีแผนจะเป็นพระเจ้า” (Jean Paul Sartre, “Being and Nothingness: A Phenomenological Essay on Ontology, Washington Square Press, 1956, หน้า 724) สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจ อย่างน้อยอีกระดับหนึ่ง ถึงสาเหตุที่กษัตริย์ตกหลุมพรางได้อย่างไร เพราะเหตุใดเราจึงต้องระวังถึงอันตรายของเรื่องนี้ และในอีกทางหนึ่งทำไมเราจึงต้องการเป็น “เป็นเหมือนพระเจ้า” ด้วย
2. เราเป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อที่มีต่อพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์อย่างไร และคนอื่นจะรู้จักชีวิตและความเชื่อของเราได้อย่างไร
3. เราเห็นอะไรในตัวตนที่แท้จริงที่ทำให้พระเจ้าทรงใช้ท่านเพื่อพระประสงค์ของพระองค์ได้อย่างดี และเราจะสร้างคุณลักษณะแบบนั้นในตัวเองได้อย่างไร
4. มีวิธีอื่นที่ดาเนียลสามารถใช้แก้ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่ท่านเผชิญ เช่น เปลี่ยนรูปแบบการอธิษฐานได้หรือไม่ หรือเป็นอันตรายเกินไปที่จะประนีประนอม เพราะเหตุใด

บทที่ 8

จากทะเลปั่นป่วนสู่บรรดาเมฆของสวรรค์ *From the Stormy Sea to the Clouds of Heaven*

วันที่ 15 - 21 กุมภาพันธ์ 2020

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 7; 2 เศษะโลนิกา 2:1-12; โรม 8:1;

มาระโก 13:26; ลูคา 9:26; ลูคา 12:8; 1 ทิโมธี 2:5

ข้อควรจำ

“และราชอาณาจักร กักราชอำนาจ และความยิ่งใหญ่
แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูก
มอบไว้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์คือประชากรขององค์ผู้สูงสุด
นั้น แผ่นดินของท่านเหล่านี้จะเป็นแผ่นดินนิรันดร์ และ
ราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่านเหล่านี้”
(ดาเนียล 7:27)

นิมิตในดาเนียล บทที่ 7 ที่เป็นหัวข้อของสัปดาห์นี้ มีลักษณะคล้ายกับนิมิตในดาเนียล บทที่ 2 แต่ บทที่ 7 ขยายสิ่งที่ได้เปิดเผยใน บทที่ 2 ให้ชัดเจนขึ้น **ประการแรก** นิมิตเกิดขึ้นตอนกลางคืน ทะเลปั่นป่วนเพราะลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ ความมืดและน้ำทำให้นึกถึงการเนรมิตสร้างโลก แต่ตรงนี้เป็นการทำงาน **ประการที่สอง** สัตว์ทั้งสี่ในนิมิตเป็นสัตว์ไม่สะอาด และเป็นสัตว์ผสมที่เป็นสัญลักษณ์ของการละเมิดการทรงสร้าง **ประการที่สาม** สัตว์เหล่านี้แสดงให้เห็นการยึดอำนาจ ซึ่งเป็นอำนาจการปกครองที่พระเจ้าทรงประทานให้อาตัมปกครองสัตว์ทั้งหลายในสวนเอเดน **ประการที่สี่** เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา อำนาจการปกครองของพระเจ้าถูกไถ่คืนมาเพื่อมอบให้

ที่สมควรได้รับ สิ่งที่เราอดัมได้เสียไป บุตรมนุษย์ได้ทรงไถ่มาด้วยการพิพากษา
ในสวรรค์

คำอธิบายข้างบนทำให้เราเห็นภาพกว้างของเหตุการณ์เบื้องหลังของ
สัญลักษณ์ในนิมิตอย่างละเอียด เป็นการดีที่รายละเอียดบางอย่างในนิมิตได้รับ
การอธิบายโดยทูตสวรรค์ เราจึงสามารถเข้าใจโครงร่างของคำพยากรณ์นี้ได้

วันอาทิตย์

สัตว์สี่ตัว

Four Animals

อ่านดาเนียล บทที่ 7 มีสาระสำคัญอะไรบ้าง และเป็นนิมิตเกี่ยวกับอะไร

สัตว์แต่ละตัวในดาเนียล บทที่ 7 แสดงถึงแต่ละส่วนของรูปปฏิมากรที่
พระเจ้าทรงแสดงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เห็น แต่ตรงนี้มีรายละเอียดเกี่ยวกับ
แต่ละอาณาจักรมากกว่า สัตว์ประหลาดแต่ละตัวหมายถึงแต่ละอาณาจักร
ที่ไม่เชื่อพระเจ้า ทั้งหมดเป็นสัตว์ไม่สะอาด สำหรับสัตว์ร้ายตัวที่สี่ดาเนียล
พรรณนาว่าคล้ายสัตว์ที่เรารู้จักบางชนิด สัตว์เหล่านี้จึงไม่ใช่สัญลักษณ์ที่ไร้
สาระ แต่มีความหมายบ่งบอกบางอย่างของอาณาจักร

สิงโต: เป็นสัญลักษณ์ของบาบิโลน สิงโตมีปีกนกอินทรีเป็นภาพวาด
บนกำแพงพระราชวังของบาบิโลน เป็นผลงานศิลปะอื่นของบาบิโลนด้วย ภาพ
สิงโตมีปีกถูกฉีกออกไป และถูกยกขึ้นจากแผ่นดินให้ยืนสองเท้าเหมือนมนุษย์
และใจของมนุษย์ถูกมอบให้มัน ขั้นตอนเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักร
บาบิโลนภายใต้กษัตริย์แต่ละองค์

หมี: เป็นสัญลักษณ์ของมีเดีย-เปอร์เซีย การขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น แสดง
ถึงเปอร์เซียที่มีอำนาจเหนือกว่ามีเดีย กระดุกซี่โครงสามซี่ในปากของมันระหว่าง
ซี่ฟัน หมายถึงสามอาณาจักรที่มีมีเดีย-เปอร์เซียได้ชัยชนะคือ ลิเดีย บาบิโลน
และอียิปต์

เสือดาว: เป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรกรีกที่อเล็กซานเดอร์มหาราช
สถาปนาขึ้น สี่ปีกที่ทำให้สัตว์เคลื่อนไหวได้ว่องไว หมายถึงระยะเวลาไม่กี่ปีที่
โลกทั้งหมดตกอยู่ภายใต้อำนาจของอเล็กซานเดอร์

สัตว์ที่ร้ายกาจและน่ากลัว: สัตว์ตัวก่อนๆ ใช้คำว่า “เหมือน” คือมีลักษณะคล้ายสัตว์อื่น เช่น เหมือนสิงโต เหมือนหมี เหมือนเสือดาว แต่สัตว์ตัวที่ไม่มีคำบรรยายว่า “เหมือน” แสดงว่ามีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองที่ไม่เหมือนสัตว์อื่น สัตว์ตัวที่สี่ที่มีสปีชีส์นี้มีความละโมภและร้ายกาจมากกว่าสัตว์ตัวอื่นก่อนหน้า นี่เป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรโรมที่ได้ชัยชนะ ปกครอง และเหยียบย่ำโลกด้วยเท้าของมัน

ตลอดหลายพันปีในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่เข้ามาและผ่านไปตามคำพยากรณ์ เราได้รับคำหุนใจว่าพระเจ้าทรงปกครองอยู่เหนือเหตุการณ์ที่เลวร้ายและเวลาที่วุ่นวายอย่างไร และสิ่งนี้สอนให้เราไว้วางใจพระเจ้าอย่างไร

วันจันทร์

เขาเล็ก

The Little Horn

อ่านดาเนียล 7:7, 8, 19-25 อำนาจของเขาเล็กเกิดจากใคร และเชื่อมโยงกับสัตว์ตัวที่สี่อย่างไร

เมื่อวานเราได้เรียนรู้ว่าสัตว์ที่มีสปีชีส์เขาที่ปกครองโลกด้วยความโหดร้าย หมายถึงอาณาจักรโรม ตอนนี้เราจะมาพิจารณาเขาเล็กและอำนาจที่เขาอันเล็กเป็นตัวแทน ตามที่เห็นในนิมิต สัตว์ตัวที่สี่มีสปีชีส์เขา ซึ่งต่อมาเขาสามเขาถูกถอนออกเพื่อให้เขาเล็กเกิดมา เขาเล็กนี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และ “มีปากพูดคุยโว” (ดาเนียล 7:8) เป็นที่ชัดเจนว่าเขาเล็กเกิดจากสัตว์ตัวที่สี่ที่มีลักษณะน่ากลัวซึ่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรโรม เขาที่เกิดขึ้นจึงขยายหรือสืบทอดลักษณะของอาณาจักรโรม มันจึงเป็นช่วงที่สองของอำนาจเดียวกัน

ดาเนียลเห็นเขาเล็กทำสงครามต่อผู้บริสุทธิ์ ทูตสวรรค์อธิบายว่า เขาเล็กคือกษัตริย์องค์หนึ่งที่จะทำสามสิ่งที่ผิดพระบัญญัติคือ (1) กล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด (2) ข่มเหงบรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด และ (3) คิดเปลี่ยนแปลงวาระและธรรมเนียมปฏิบัติ และผู้บริสุทธิ์จะถูกมอบไว้ในมือของเขาเป็นเวลา “หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ” วาระหมายถึง “ปี” หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ เป็นเวลาสามปีครึ่งของคำพยากรณ์ ตามหลักการตีความหมายเวลาของ

คำพยากรณ์โดยใช้วันแทนปี ก็จะเป็นเวลา 1260 ปี นี่คือระยะเวลาที่เขาเล็กจะกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด ช่มเหงผู้บริสุทธิ์ และเปลี่ยนพระบัญญัติของพระเจ้า

อ่าน 2 เธสะโลนิกา 2:1-12 มีอะไรที่เหมือนกันระหว่างคนนอกกฎหมายและเขาเล็ก เราเชื่อว่านี่คืออำนาจของใคร ทำให้จึงเชื่อแบบนั้น อะไรคืออำนาจเดียวที่เกิดจากอาณาจักรโรม เป็นส่วนหนึ่งของโรม และมีอำนาจตั้งแต่สมัยอาณาจักรโรมไปจนถึงวาระสุดท้ายของโลก ซึ่งหมายความว่ายังมีอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย

วันอังคาร

ผู้พิพากษาขึ้นนั่งบัลลังก์

The Court was Seated

หลังจากนิมิตเรื่องสัตว์สี่ตัวและการกระทำของเขาเล็ก ผู้เผยพระวจนะเห็นฉากการพิพากษาในสวรรค์ (ดาเนียล 7:9, 10, 13, 14) เมื่อมีการชุมนุมกันมีบัลลังก์มาตั้งไว้ และผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ตามภาพที่เห็นมีชาวสวรรค์เป็นแสนเป็นล้านพากันเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ของผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์และบรรดาหนังสือก็เปิดออก

สิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตคือ การพิพากษาเกิดขึ้นหลัง 1,260 ปี ที่เขาเล็กมีอำนาจ (ปี ค.ศ. 538 - 1798 ดูเนื้อหาวันศุกร์ประกอบด้วย) และก่อนที่อาณาจักรสุดท้ายของพระเจ้าจะได้รับการสถาปนาขึ้น ตามลำดับต่อไปนี้

เขาเล็กมีอำนาจ (ค.ศ. 538 - 1798)

การพิพากษาบนสวรรค์

อาณาจักรนรินทร์ของพระเจ้า

อ่านดาเนียล 7:13, 14, 21, 22, 26, 27 การพิพากษาเป็นประโยชน์ต่อประชากรของพระเจ้าอย่างไร

พระคัมภีร์เดิมกล่าวถึงการพิพากษาหลายครั้ง แต่การพิพากษารั้งนี้แตกต่างจากครั้งอื่น เพราะเป็นการพิพากษาระดับจักรวาลที่ส่งผลถึงเขาเล็กและผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดที่จะได้รับอาณาจักรด้วย

ดาเนียล บทที่ 7 ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการเริ่มต้นและจุดจบของการพิพากษา บอกเพียงว่าเป็นการพิพากษาที่ผู้ก้มตเขาลึกที่ต่อต้านพระเจ้าและประชากรของพระองค์เท่านั้น รายละเอียดในที่นี่จะมีอธิบายในดาเนียล บทที่ 8 และ 9 ต่อไป เราจะได้เรียนรู้เวลาของการเริ่มต้นพิพากษา และข้อเท็จจริงที่ว่า การพิพากษานี้เกี่ยวข้องกับ การชำระบาปในวิหารบนสวรรค์ในวันลบลมทินของสวรรค์อย่างไร บทเรียนนี้จะช่วยให้เราเข้าใจถึงแม้ว่าจะมีการพิพากษาก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซู เพื่อประชากรของพระองค์ (ดาเนียล 7:22)

การเข้าใจสิ่งที่พระเยซูทรงทำบนกางเขนมีส่วนช่วยเราในวันพิพากษาอย่างไร และเราจะมีความหวังโดยปราศจากไม้กางเขนได้หรือไม่ (โรม 8:1)

พุทธ

การเสด็จกลับมาของบุตรมนุษย์

The Coming of the Son of Man

อ่านดาเนียล 7:13 ใครคือบุตรมนุษย์ในที่นี่ และจะพิสูจน์ได้อย่างไร (ดู *มาระโก 13:26; มัทธิว 8:20; มัทธิว 9:6; ลูคา 9:26; ลูคา 12:8*)

เมื่อการพิพากษาเริ่มขึ้น บุคคลสำคัญที่เข้ามาคือบุตรมนุษย์ ท่านคือใคร **ประการแรก** บุตรมนุษย์ปรากฏตัวเหมือนชาวสวรรค์ แต่มีลักษณะของความเป็นมนุษย์ กล่าวได้ว่า เป็นพระเจ้าและมนุษย์ในบุคคลเดียว ที่มามีบทบาทในการพิพากษา **ประการที่สอง** บุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์ เหมือนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ แต่ดาเนียล 7:13 ไม่ได้บอกว่าเป็นการมายังโลก แต่มาหาผู้เจริญด้วยวิญญูณ์ **ประการที่สาม** การอธิบายว่าบุตรมนุษย์มาพร้อมกับเมฆของสวรรค์ แสดงว่าเป็นองค์เจ้านาย นี่เป็นการอธิบายถึงมหาบุโรหิตที่ล้อมรอบด้วยควันจากการเผาเครื่องหอม ในห้องอภิสุทธิสถาน ในวันลบลมทิน เพื่อชำระพระวิหาร

บุตรมนุษย์มีพระลักษณะของพระเจ้า ท่านได้รับ “ราชอำนาจ ตักดีศรีกับราชอาณาจักร” และ “ชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษาจะปรนนิบัติท่าน” (ดาเนียล 7:14) คำว่า “ปรนนิบัติ” สามารถเปลี่ยนเป็น “นมัสการ” ซึ่งปรากฏ 9 ครั้ง ในดาเนียล บทที่ 1-7 (ดาเนียล 3:12, 14, 17, 18, 28; 6:16, 20; 7:14, 27) สื่อถึงความจงรักภักดีต่อพระเจ้า แสดงว่าการเปลี่ยนบัญญัติและการนมัสการโดยเขาเล็ก ถูกลำบากมาใหม่ผ่านการพิพากษาในครั้งนี้ การนมัสการที่เปลี่ยนโดยระบบสันตะปาปาทำให้มนุษย์เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ดาเนียลแสดงให้เห็นว่า ผู้ที่เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เพียงหนึ่งเดียวคือบุตรมนุษย์เท่านั้น “เพราะว่าพระเจ้ามืดมัว และคนกลางก็มี แต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)

จากทั้งหมดที่เราได้อ่านในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตและพระลักษณะของพระเยซู เพราะเหตุใดจึงมีกำลังใจเมื่อรู้ว่า พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของการพิพากษาครั้งนี้

วันพฤหัสบดี

บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด

The Holy Ones of the Most High

จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ มีอะไรเกิดขึ้นกับประชากรของพระเจ้า ดาเนียล 7:18, 21, 22, 25, 27

คำว่า “บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด” เป็นสมญานามของประชากรของพระเจ้า พวกเขาถูกข่มเหงจากอำนาจที่เป็นตัวแทนของเขาเล็ก แท้จริงคริสเตียนถูกข่มเหงตั้งแต่ช่วงที่อาณาจักรโรมมีอำนาจ (สมัยของสัตว์ร้ายตัวที่สี่) แต่การข่มเหงที่กล่าวถึงในดาเนียล 7:25 เป็นการข่มเหงโดยเขาเล็กซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่อาณาจักรโรมหมดอำนาจแล้ว

ประชากรของพระเจ้าจะไม่ถูกอำนาจฝ่ายโลกข่มเหงตลอดไป อาณาจักรของพระเจ้าจะเข้ามาแทนที่อาณาจักรของโลก ตามที่มโนทัศน์กล่าวถึงบุตรมนุษย์ว่า “ราชอำนาจ ตักดีศรีกับราชอาณาจักร ทรงมอบไว้กับท่าน” (ดาเนียล 7:14) หลังจากนั้นทูตสวรรค์กล่าวว่า “บรรดาผู้บริสุทธิ์” จะได้รับราชอาณาจักร

(ดาเนียล 7:18) ไม่มีอะไรขัดแย้งกัน เพราะบุตรมนุษย์ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ ชัยชนะของพระองค์เป็นชัยชนะของคนที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทน

เมื่อมหาปุโรหิตถามว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ บุตรของพระเจ้า หรือ พระเยซูทรงขึ้นไปที่สุดดี 110:1 และดาเนียล 7:13, 14 ว่า “เราเป็น และ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จ มาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (มาระโก 14:62) ดังนั้นพระเยซูทรงเป็นตัวแทนเรา ในการพิพากษานบนสวรรค์ พระองค์ทรงมีชัยเหนืออำนาจแห่งความมืด และ ทรงมอบความยินดีให้ผู้ที่เข้ามาใกล้พระองค์ จึงไม่มีเหตุผลที่เราต้องกลัว ดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้นโดย พระองค์ ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบัน หรือสิ่งซึ่งจะมีใน ภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรง สร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ใน พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:37-39)

คุณิมิตของดาเนียลที่บรรยายล่วงหน้าถึงประวัติศาสตร์หลาย พันปี สิ่งนี้ควรสอนให้เราไว้วางใจพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคต อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ดูประวัติศาสตร์คร่าวๆ หลังจากทีอาณาจักรโรมล่มสลาย จากการ โจมตีของพวกอนารยชนจากทางเหนือ บาทหลวงแห่งโรม (bishop) ถือโอกาส ความได้เปรียบในการกำจัดอนารยชนสามเผ่า และสถาปนาตนขึ้นมามีอำนาจ เหนือกรุงโรมเพียงผู้เดียวในปี ค.ศ. 538 ท่านได้รวมเอาสถาบันต่างๆ และ อำนาจด้านการเมืองของจักรพรรดิมาไว้ด้วยกัน เวลานี้สันตะปาปารวมเอา อำนาจทางโลกและทางธรรมไว้ด้วยกัน จนถึงเวลาที่ถูกขับไล่ไปเสียปลดออกใน ปี ค.ศ. 1798 นี้ไม่ใช่จุดจบของโรม เป็นเพียงจุดสิ้นสุดของการข่มเหงเท่านั้น สันตะปาปาไม่เพียงแต่อ้างว่าเป็นตัวแทนของพระคริสต์เท่านั้น แต่ได้เพิ่ม

คำสอนและพิธีที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ด้วย เช่น แตนชำระ ศีลล้างบาป การสารภาพบาปผ่านบาทหลวง และการเปลี่ยนพระบัญญัติของวันสะบาโตจากวันเสาร์เป็นวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยน “วาระและธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ” (ดาเนียล 7:25)

“มนุษย์ไม่มีกำลังพอจะปะทะกับศัตรู แต่เมื่อมนุษย์สวมเสื้อผ้าไร้ราคะจากการที่ได้สารภาพบาปแล้ว เขาสามารถยืนต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าได้ เพราะพระเยซูทรงเป็นทนายแก้ต่างให้พวกเขา พระองค์นำเสนอคำแก้ช้อกล่าวหาในนามของผู้ที่กลับใจ เชื่อ และมอบดวงวิญญาณของเขาแต่พระองค์ทรงโต้แย้ง ด้วยอำนาจจากการสิ้นพระชนม์ที่คาลวารีเพื่อทำลายช้อกล่าวหาที่พวกเขาได้รับ การเชื่อฟังพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ทำให้พระองค์ได้รับอำนาจทั้งสิ้นบนสวรรค์และบนโลก พระองค์ทรงทูลขอพระเมตตาและการคืนดีจากพระบิดาให้คนที่ถูกกล่าวหา พระองค์ทรงกล่าวว่า “โอ ซาตาน คนเหล่านี้เราได้ซื้อไว้แล้วโดยพระโลหิตของเรา พวกเขาเป็นจุดดุ่นพินที่ฉวยออกมาจากไฟ” และทรงกล่าวแก่คนที่วางใจในพระองค์ว่า “นี่แหละเราได้เอาความผิดออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าดี” (เศคาริยาห์ 3:4) (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 586, 587)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ให้คุณลักษณะของเขาเล็กที่เกิดจากสัตว์ร้ายตัวที่สี่ที่หมายถึงอาณาจักรโรม อะไรคืออำนาจที่เกิดจากอาณาจักรโรมเมื่อหลายศตวรรษที่ผ่านมา ที่ได้ข่มเหงประชากรของพระเจ้า และยังมีอยู่ในทุกวันนี้ เพราะเหตุใดความเข้าใจตรงนี้จึงสามารถช่วยป้องกันเราจากการตีความที่ไม่ถูกต้อง เช่น ตีความว่าเขาเล็กเป็นกษัตริย์ของกรีก ซึ่งหายไปมากกว่าหนึ่งศตวรรษตั้งแต่ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมาครั้งแรก และช่วยป้องกันเราจากการตีความว่า เขาเล็กเป็นอำนาจในอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้น

บทที่ 9

จากการมีมลทินสู่การชำระให้บริสุทธิ์ *From the Contamination to Purification*

วันที่ 22 - 28 กุมภาพันธ์ 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 8; ดาเนียล 2:38; ปฐมกาล 11:4;

เลวีนิติ บทที่ 16; ฮีบรู 9:23-28

ข้อควรจำ

“ท่านผู้หนึ่งตอบข้าพเจ้าว่า อยู่นาน 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้า แล้วสถานนมัสการนั้น จะกลับสู่สภาพอันควร”
(ดาเนียล 8:14)

นิมิตในดาเนียล บทที่ 8 พระเจ้าทรงประทานให้ผู้เผยพระวจนะช่วงปี ก.ค.ศ. 548-547 ซึ่งให้ความกระจ่างบางประการเกี่ยวกับการพิพากษาที่กล่าวไว้ในดาเนียล บทที่ 7 ต่างกับนิมิตในดาเนียล บทที่ 2 และบทที่ 7 ตรงที่ไม่มีการกล่าวถึงบาบิโลน ทั้งนี้เพราะช่วงเวลาดังกล่าวอาณาจักรบาบิโลนได้ล่มสลายไปแล้ว และอาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซียได้ขึ้นมา มีอำนาจแทนที่ นิมิตในดาเนียล บทที่ 8 มีเนื้อหาคู่ขนานกับนิมิตในดาเนียล บทที่ 7 แต่ภาษาและสัญลักษณ์จะเปลี่ยนไป เพื่อให้เข้าใจการชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์ ในวันลบมลทินบนสวรรค์ เนื้อหาในดาเนียล บทที่ 8 จึงมุ่งไปที่พระวิหารบนสวรรค์โดยเฉพาะ ในขณะที่ดาเนียล บทที่ 7 เปิดเผยให้เห็นบัลลังก์พิพากษาบนสวรรค์และบุตรมนุษย์ได้รับราชอาณาจักร ดาเนียล บทที่ 8 แสดงให้เห็นการชำระวิหารแห่งสวรรค์ ดังนั้นสองบทนี้จึงเป็นเรื่องคู่ขนานกัน คือการชำระพระวิหารบนสวรรค์ในดาเนียล บทที่ 8 สอดคล้องกับการพิพากษาในดาเนียล บทที่ 7

อ่านดาเนียล บทที่ 8 นิมิตในบทนี้เกี่ยวกับอะไร และคล้ายคลึงกับนิมิตที่เราเห็นในดาเนียล บทที่ 2 และ 7 อย่างไร

ตามที่เราได้เห็นใน ดาเนียล บทที่ 2 และ 7 ที่เป็นนิมิตเกี่ยวกับการเกิดขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรทางโลกด้วยสัญลักษณ์ที่แตกต่างกัน นิมิตในดาเนียล บทที่ 8 จะกล่าวถึงพระวิหารของพระเจ้า แกะผู้และแพะผู้ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ในนิมิตนี้เพราะสัตว์สองชนิดนี้เป็นเครื่องบูชาของอิสราเอล ตั้งแต่โบราณ แต่จะมีเฉพาะพิธีในวันลบมลทินเท่านั้นที่สัตว์ทั้งสองชนิดนี้ถูกใช้ด้วยกัน ในนิมิตนี้สัตว์ทั้งสองชนิดนี้จึงถูกนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์เพื่อให้เข้าใจพิธีในวันลบมลทินโดยเฉพาะ

ดาเนียลเห็นแกะผู้ตัวนั้นขวิดไปทางตะวันตก ทางเหนือ และทางใต้ “ไม่มีสัตว์ตัวไหนสู้มันได้ และไม่มีใครช่วยให้พ้นจากอำนาจของมันได้ มันทำตามใจชอบและก็พองตัวขึ้น” (ดาเนียล 8:4) การขวิดไปสามทิศทางบ่งบอกถึงการขยายอำนาจออกไป ทูตสวรรค์อธิบายว่า แกะตัวผู้ที่มีสองเขานี้คืออาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย (ดาเนียล 8:20) และสามทิศทางที่สัตว์ตัวนั้นขวิด ชี้ถึงชัยชนะที่ได้จากสามประเทศในโลกนี้

แพะผู้ที่มาจากทิศตะวันตกที่มีเขาเด่นอยู่ระหว่างดาทั้งสอง หมายถึงอาณาจักรกรีกภายใต้การนำของ อเล็กซานเดอร์มหาราช” (ดาเนียล 8:21) แพะผู้มาโดย “ไม่แตะต้องพื้นดิน” (ดาเนียล 8:5) ซึ่งให้เห็นการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว นี่เป็นสัญลักษณ์ที่ชี้ถึงการได้ชัยชนะของอเล็กซานเดอร์ด้วยระยะเวลาอันสั้น ตามที่ดาเนียล บทที่ 7 กล่าวถึงเสือดาวที่มีปีก ตามคำพยากรณ์เมื่อแพะตัวนี้ “แข็งแรงขึ้นเต็มที่ เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขางอกขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์” (ดาเนียล 8:8) สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นจริงเมื่ออเล็กซานเดอร์สิ้นพระชนม์ที่บาบิโลนเดือนมิถุนายนปี ก.ค.ศ. 323 อาณาจักรก็ถูกแบ่งเป็นส่วนให้แม่ทัพสี่คนปกครอง

ตามดาเนียล 2:38 และ 8:20, 21 อาณาจักรสามในสี่ได้รับการ

เปิดเผยชื่อให้เราทราบ สิ่งนี้ช่วยยืนยันความถูกต้องของเราในการตีความหมายคำพยากรณ์อย่างไร

วันจันทร์

การงอกขึ้นของเขาเล็ก

The Rise of the Little Horn

อ่านดาเนียล 8:8-12 ให้ละเอียด เขาเล็กขยายไปทิศใด เพราะเหตุใดการเข้าใจสิ่งนี้จึงสำคัญต่อเรา

หลังจากเรื่องเขาทั้งสี่แล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่า มีเขาเล็กๆ งอกขึ้นมาจากหนึ่งในเขาเหล่านี้ ตามที่เราเห็นในวันที่ผ่านมา เขาหรืออำนาจนี้มาจากแม่ทัพคนหนึ่งในสี่คนของอเล็กซานเดอร์ หรือหนึ่งในสี่ของลม ตามไวยากรณ์ของภาษาดั้งเดิม เขานี้มาจากหนึ่งในสี่ของลมแห่งฟ้าสวรรค์ อำนาจนี้เกิดขึ้นหลังอาณาจักรกรีก และเป็นกึ่งก้านที่เกิดจากเขาหนึ่งในสี่นั้นอีกต่อหนึ่ง ตามที่เข้าใจกันจึงหมายถึงโรม ทั้งอาณาจักรโรม (pagan Rome) และศาสนจักรโรม (papal Rome) “เขาเล็กเป็นตัวแทนของอาณาจักรโรมและศาสนจักรโรม ดาเนียลเห็นช่วงแรกที่เป็นอาณาจักรโรมฝ่ายการเมืองที่ท่าสงครามกับคนยิวและคริสเตียนยุคแรก และช่วงต่อมาที่เป็นโรมฝ่ายศาสนาที่มีอำนาจจนถึงยุคของเราและต่อไปในอนาคต” (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, เล่ม 4, หน้า 841)

ตามข้อพระคัมภีร์ตอนแรกเข้าใจว่าเขาเล็กขยายอำนาจไปตามพื้นราบที่เล็งถึงมนุษย์เท่านั้นคือ “งอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกินขยายไปทางใต้ ทางตะวันออก และไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น” (ดาเนียล 8:9) ทิศทางทั้งสามนี้ตรงกับพื้นที่ทั้งสามที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของอาณาจักรโรม

เมื่อเขาเล็กมีบทบาทมากขึ้น มันได้ขยายอำนาจในแนวตั้งที่เล็งถึงพระเจ้าเบื้องบนด้วย ตรงนี้จึงเหมือนกับเขาเล็กในดาเนียล บทที่ 7 ตามรายละเอียดดังนี้คือ (1) ทั้งสองเป็นเขาเล็กๆ ตอนเริ่มต้น (ดาเนียล 7:8; ดาเนียล 8:9) (2) ทั้งสองใหญ่โตขึ้นทีหลัง (ดาเนียล 7:20; ดาเนียล 8:9) (3) ทั้งสองเป็นอำนาจการข่มเหง (ดาเนียล 7:21, 25; ดาเนียล 8:10, 24) (4) ทั้งสองยกตัวขึ้นและหมิ่นประมาทพระเจ้า (ดาเนียล 7:8, 20, 25; ดาเนียล 8:10, 11, 25) (5) ทั้ง

สองฟงเป้ไปที่ประชากรของพระเจ้า (ดาเนียล 7:25; ดาเนียล 8:24) (6) ทั้งสองมีภารกิจตามเวลาของคำพยากรณ์ (ดาเนียล 7:25; ดาเนียล 8:13, 14) (7) ทั้งสองอยู่ถึงวาระสุดท้าย (ดาเนียล 7:25, 26; ดาเนียล 8:17, 19) และ (8) ทั้งสองถูกทำลายโดยอำนาจเหนือธรรมชาติของพระเจ้า (ดาเนียล 7:11, 26; ดาเนียล 8:25) ดังนั้นเมื่อเขาเล็กในดาเนียล บทที่ 7 เป็นตัวแทนของระบอบสันตะปาปา เขาเล็กที่ขยายอำนาจสูงขึ้นถึงฟ้าสวรรค์จึงเป็นอำนาจเดียวกัน ทั้งหมดคล้ายกับดาเนียล 2 และ 7 ที่อำนาจหลักตอนสุดท้ายคืออาณาจักรโรมและศาสนจักรโรม

วันอังคาร

การโจมตีพระวิหาร

The Attack on the Sanctuary

อ่านดาเนียล 8:10-12 เขาเล็กทำอะไรตามที่บรรยายไว้ตรงนี้

ใน ดาเนียล 8:10 เขาเล็กพยายามยกตัวเองให้อยู่ในระดับเดียวกับผู้สร้างหอบาเบล (ปฐมกาล 11:4) คำว่า “บริวาร” และ “ดวงดาว” ในพระคัมภีร์เดิมหมายถึงประชากรของพระเจ้า อิสราเอลเป็นบริวารหรือประชากรของพระเจ้า (อพยพ 12:41) ดาเนียลอธิบายว่าคนที่สัตย์ซึ่งจะส่องแสงเหมือนดาว (ดาเนียล 12:3) นี่จึงไม่ใช่การโจมตีดวงดาวบนสวรรค์แต่เป็นการข่มเหงประชากรของพระเจ้าผู้ “เป็นพลเมืองแห่งสวรรค์” (ฟิลิปปี 3:20) แม้จะมีคริสเตียนมากมายที่ถูกฆ่าโดยจักรพรรดิโรม แต่จุดเน้นในที่นี้เป็นการขยายอำนาจของเขาเล็กเพื่อต่อสู้กับพระเจ้า ดังนั้นคำพยากรณ์นี้จึงเชื่อมโยงถึงศาสนจักรโรมที่กดขี่ข่มเหงตั้งแต่ยุคนั้น

ในขณะที่เดียวกันดาเนียล 8:11 กล่าวถึง “เจ้านายแห่งบริวาร” ซึ่งหมายถึง “ประมุขผู้ถูกเจิมไว้” (ดาเนียล 9:25) “มีคาเอล เจ้าผู้ครอบครองของท่าน” (ดาเนียล 10:21) และ “มีคาเอล เจ้าผู้ครอบครองยิ่งใหญ่” (ดาเนียล 12:1) ไม่มีใครนอกจาก พระเยซูคริสต์องค์เดียวเท่านั้นที่เป็นเจ้านายของ “บริวาร” และมหาปุโรหิตบนสวรรค์ของเรา ดังนั้นสันตะปาปาและศาสนาที่เป็นตัวแทนความวุ่นวายจึงเป็นผู้ที่พยายามเข้ามายึดหน้าที่การเป็นปุโรหิตของพระเยซู

ใน ดาเนียล 8:11 “เครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ” ซึ่งถึงสิ่งที่เกิดขึ้นใน พลัปปลาบนโลกที่กำหนดพิธีนมัสการหลายอย่างไว้ รวมถึงการฆ่าสัตว์ถวาย บูชา และการอธิษฐานขอการอภัยบาป ด้วยพิธีเหล่านี้คนบาปจะได้รับการ อภัย และบาปจะเกี่ยวข้องกับพลัปปลา พิธีในโลกแสดงถึงพระราชกิจของ พระคริสต์ในวิหารบนสวรรค์ ตามที่พยากรณ์ไว้ สันตะปาปาได้เปลี่ยนหน้าที่ ของพระคริสต์ไปเป็นของบาทหลวง ด้วยรูปแบบการนมัสการนี้ เขาเล็กได้ยึด เอาหน้าที่ของพระคริสต์ในการทูลเพื่อคนบาปไป ซึ่งเป็นการทำให้สถานนมัสการ ของพระคริสต์เสื่อม

“ความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงพื้นดิน และเขานั้นก็เจริญขึ้นในกิจการของ มัน” (ดาเนียล 8:12) พระเยซูทรงประกาศว่า พระองค์ทรงเป็นความจริง (ยอห์น 14:6) และพระวณะของพระเจ้าเป็นความจริง (ยอห์น 17:17) ในทางตรงกันข้าม สันตะปาปาห้ามไม่ให้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาของมนุษย์ และให้ศาสนจักรมี อำนาจในการตีความหมายเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติได้นำธรรมเนียมประเพณี มาอยู่เหนือพระคัมภีร์และกฎแห่งความเชื่อ

จากการศึกษาเรื่องนี้ พระคัมภีร์มีคุณค่าและความสำคัญต่าง จากขนบธรรมเนียมของมนุษย์อย่างไร

พูด

การชำระพระวิหาร

The Cleansing of the Sanctuary

อ่านดาเนียล 8:14 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้

หลังจากการโจมตีของเขาเล็ก มีการประกาศออกมาว่า สถานนมัสการ จะได้รับการชำระ (กลับสู่สภาพอันควร) เพื่อให้เข้าใจข้อความนี้ เราต้องจำไว้ ว่า การชำระพระวิหารในดาเนียล 8:14 เป็นเรื่องเดียวกันกับการพิพากษาใน ดาเนียล 7:9-14 ดังนั้นเมื่อการพิพากษาเกิดขึ้นบนสวรรค์ พระวิหารก็ต้อง ตั้งอยู่บนสวรรค์ด้วย ด้วยเหตุนี้เมื่อดาเนียล บทที่ 7 วาดภาพการเข้ามาแก้ ปัญหาของพระเจ้าด้วยมุมมองที่เป็นกิจกรรมของมนุษย์ ในดาเนียล บทที่ 8 ก็ อธิบายเหตุการณ์เดียวกันด้วยมุมมองเรื่องพระวิหาร

วิหารบนโลกถูกสร้างตามแบบของสวรรค์ เพื่อใช้ประกอบพิธีนมัสการ และเผยให้เห็นแผนการไถ่ให้รอด ทุกวันคนบาปนำเครื่องบูชามาที่วิหาร พวกเขาได้รับการอภัย แต่บาปจะถูกนำไปในวิหาร ทำให้วิหารเป็นมลทิน จึงต้องมีกระบวนการชำระวิหารให้สะอาด ที่เรียกว่าวันลบมลทิน ปีละหนึ่งครั้ง (ดู เลวีนิติ บทที่ 16)

เพราะเหตุใดวิหารบนสวรรค์จึงจำเป็นต้องได้รับการชำระให้สะอาด เราสามารถพูดได้ว่า การสำรวจภาพบาปของคนที่ต้องรับพระเยซู ได้ถูกนำไปที่วิหารบนสวรรค์ เหมือนที่บาปของคนอิสราเอลถูกนำไปเก็บไว้ในวิหารบนโลก และในวันลบมลทินบนโลกนั้นสัตว์ต่างๆ ถูกฆ่าเพื่อเลี้ยงถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ในภายหน้า คนบาปจึงสามารถยืนอยู่ในวันลบมลทินได้

เช่นเดียวกับวันลบมลทินบนโลกที่วิหารได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ การชำระวิหารบนสวรรค์จะมีความหมายมากเพียงใดเมื่อมีแต่พระโลหิตของพระคริสต์เท่านั้นที่นำให้เราผ่านการพิพากษานี้ได้ การชำระวิหารให้สะอาดในดาเนียล 8:14 เป็นการชำระบาปที่ถ่ายโอนไปจากโลกนี้ พื้นฐานของข่าวสารคือ ในฐานะคนบาป เราจำเป็นต้องได้รับการชำระด้วยพระโลหิตของพระเมสสิยาห์ เพื่อเราจะได้รับการอภัย และสามารถยืนอยู่ในวันพิพากษาได้

อ่านฮีบรู 9:23-28 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปิดเผยความรอดที่เรา มีในพระเยซู ผ่านการถวายบูชาไถ่บาปของพระองค์อย่างไร

วันพฤหัสบดี เวลาของคำพยากรณ์

The Prophetic Timetable

อ่านดาเนียล 8:13 คำถามตรงนี้คืออะไร และคำถามนี้ช่วยให้เราเข้าใจคำตอบในข้อถัดไปอย่างไร

2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้าคืออะไร อันดับแรกเราต้องจำไว้ว่าหลังจากดาเนียลเห็นแกะผู้และแพะผู้ ตามด้วยการกระทำของเขาเล็ก จึงมีคำถามในดาเนียล 8:13 คำถามนี้เน้นสิ่งที่จะเกิดขึ้นตอนท้ายตามเวลาของคำพยากรณ์ และเวลาทั้งหมดของนิมิตเรื่องนี้ เวลาของคำพยากรณ์นี้ไม่จำกัด

เฉพาะช่วงของเขาเล็กเท่านั้น เพราะในนิมิตรวมตั้งแต่แกะผู้ไปจนถึงเขาเล็กทั้งหมด ดังนั้นเรื่องนี้ต้องเป็นช่วงระยะเวลายาวนานในประวัติศาสตร์

คำถามว่า “นิมิตนี้จะใช้เวลานานสักเท่าใด” (แกะผู้คือมีเดีย-เปอร์เซีย และผู้คือกรีก และเขาเล็กคืออาณาจักรและศาสนจักรโรม) ผู้บริสุทธิอีกท่านหนึ่งตอบว่า “อยู่นาน 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้า แล้วสถานนมัสการจะกลับสู่สภาพอันควร” (ดาเนียล 8:14) นี่เป็นช่วงระยะเวลาที่ยาวนานมาก เพราะเริ่มต้นในสมัยของอาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย ตามด้วยอาณาจักรกรีก จบด้วยอาณาจักรและศาสนจักรโรม จึงเป็นระยะเวลาหลายพันปี ตามวิธีการตีความที่อิงกับประวัติศาสตร์ (ในเนื้อหา บทที่ 1) คำพยากรณ์นี้ควรได้รับการคำนวณตามหลักการวันแทนปี คือ 2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้าในคำพยากรณ์เท่ากับเวลา 2,300 ปีจริง หากไม่แล้วเวลา 2,300 วันจะเท่ากับเวลาจริงแค่ 6 ปีเศษเท่านั้น ดังนั้นการคำนวณเวลาตามหลักการวันแทนปีจึงสมเหตุสมผล

ดาเนียล บทที่ 8 ไม่ได้เปิดเผยเวลาที่เป็นจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์นี้ แต่ดาเนียล บทที่ 9 จะให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่เรา (ดู บทเรียนของสัปดาห์ต่อไป)

คำพยากรณ์ 2,300 ปีเป็นเวลาของคำพยากรณ์ที่ยาวที่สุดในพระคัมภีร์ เวลา 2,300 ปี ยาวนานมากเมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตของเรา สิ่งนี้ควรช่วยให้เรามีความอดทนกับพระเจ้าและรอดอยเหตุการณ์ที่จะเกิดตอนสุดท้ายอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ตารางต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นลำดับเหตุการณ์ของอาณาจักรต่างๆ ในดาเนียล บทที่ 2, 7 และ 8 สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจการชำระพระวิหารอย่างไร

ดาเนียล บทที่ 2	ดาเนียล บทที่ 7	ดาเนียล บทที่ 8
บาบิโลน	บาบิโลน	-
มีเดีย - เปอร์เซีย	มีเดีย - เปอร์เซีย	มีเดีย - เปอร์เซีย
กรีก	กรีก	กรีก
อาณาจักรโรม	อาณาจักรโรม	อาณาจักรโรม
ศาสนจักรโรม	ศาสนจักรโรม	ศาสนจักรโรม
-	การพิพากษาบนสวรรค์	การชำระพระวิหาร
การเสด็จมาครั้งที่สอง (ก่อนหินถูกตัดออก ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์)	การเสด็จมาครั้งที่สอง (ผู้ชอบธรรมได้รับ อาณาจักร)	การเสด็จมาครั้งที่สอง (ถูกทำลาย ไม่ใช่ด้วย มือมนุษย์)

ตามที่เราเห็นในตารางนี้ นอกจากอาณาจักรต่างๆ แล้ว การพิพากษาในดาเนียล บทที่ 7 ที่เกิดขึ้นหลัง 1,260 ปี (ค.ศ. 538-1798) ของศาสนจักรโรม ก็ตรงกับช่วงเวลาของการชำระพระวิหารในดาเนียล บทที่ 8 ที่เกิดขึ้นหลังศาสนจักรโรมด้วย การพิพากษาบนสวรรค์ในดาเนียล บทที่ 7 นำไปสู่วาระสุดท้ายของโลก เป็นสิ่งเดียวกันกับการชำระสถานนมัสการในดาเนียล บทที่ 8 ด้วย นี่เป็นสิ่งเดียวกันที่อธิบายเป็นสองภาพที่ต่างกัน และทั้งสองเกิดขึ้นหลัง 1,260 ปีที่เขาเล็กกดขี่ข่มเหงเหมือนกัน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตารางข้างบนแสดงให้เห็นว่า การชำระพระวิหารเป็นเรื่องเดียวกันกับการพิพากษาในดาเนียล บทที่ 7 ที่เกิดขึ้นหลังการกตขี้ข่มเหงของเขาเล็ก 1,260 ปี ก่อนการสถาปนาอาณาจักรสุดท้ายของพระเจ้า อย่างไร
2. คำพยากรณ์ในดาเนียล บทที่ 8 กล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่เต็มไปด้วยความรุนแรงและชั่วร้าย สัตว์ทั้งสองเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรทางโลกที่ต่อสู้กัน (ดาเนียล 8:5-7) อำนาจของเขาเล็กที่เกิดขึ้นตามมาก็มีความรุนแรงและเป็นอำนาจการกตขี้ข่มเหง (ดาเนียล 8:23-25) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่พยายามอธิบายให้น้อยกว่าความจริงที่เกิดขึ้นบนโลก สิ่งนี้ควรช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้าและพระคุณของพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นรอบตัวเราอย่างไร

บทที่ 10

จากการสารภาพสู่การปลอบโยน

From Confession to Consolation

วันที่ 29 กุมภาพันธ์ – 6 มีนาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 9; เยเรมีย์ 25:11, 12; 29:10;

2 พงศ์กษัตริย์ 19:15-19; มัทธีว 5:16; ยากอบ 5:16

ข้อควรจำ

“ข้าแต่องค์เจ้านาย ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์เจ้านาย ขอทรงให้อภัย ข้าแต่องค์เจ้านายขอทรงใส่พระทัย และทรงจัดการ ขออย่าทรงเห็นข้าเลย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่านครของพระองค์ และประชากรของพระองค์ ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์” (ดาเนียล 9:19)

ดาเนียล บทที่ 9 เป็นการอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ เมื่อมีเหตุการณ์เลวร้าย ดาเนียลคุกเข่าอธิษฐาน เพื่อเผชิญกับสิ่งที่ทำหายที่อยู่ตรงหน้า เมื่อดาเนียลและเพื่อนชาวฮีบรูกำลังจะถูกฆ่า เพราะพระสุบินของกษัตริย์ที่ไม่เชื่อพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน (ดาเนียล บทที่ 2) และเมื่อมีกฎหมายห้ามไม่ให้ขอต่อพระอื่น นอกจากกษัตริย์องค์เดียว ท่านก็อธิษฐานต่อพระเจ้า โดยหันหน้าไปที่เยรูซาเล็ม (ดาเนียล บทที่ 6) ดังนั้นเมื่อพิจารณาการอธิษฐานในบทที่ 9 ทำให้นึกถึงนิมิตเรื่อง 2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้าในดาเนียล บทที่ 8 ที่ส่งผลต่อผู้เผยพระวจนะ แม้จะได้รับการอธิบายจากทูตสวรรค์แล้ว แต่ดาเนียลยังไม่กระจ่าง

เรื่องเวลาของคำพยากรณ์ จากการสนทนาของทูตสวรรค์สององค์ที่กล่าวว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยเวลาเย็นและเวลาเช้า แล้วสถานนมัสการนั้นจะกลับสู่สภาพอันควร (ได้รับการชำระ)” (ดาเนียล 8:14) เนื้อหาในดาเนียล บทที่ 9 จะให้ความกระจ่างมากขึ้นแก่ผู้เผยพระวจนะ เป็นการตอบคำอธิษฐานที่รื้อร่นด้วย

วันอาทิตย์

พระวจนะเป็นศูนย์กลาง

The Centrality of God's Word

อ่านดาเนียล 9:1, 2 ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าดาเนียล ได้ดูในหนังสือพบจำนวนปี” นี่คือการศึกษาคำพยากรณ์อย่างละเอียด คำว่าหนังสือในที่นี้หมายถึงพระคัมภีร์เล่มใด

เมื่อดูคำอธิษฐานจะเห็นได้ชัดเจนว่า เกิดจากการศึกษาพระวจนะที่เปิดเผยให้โมเสสและผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย จากการศึกษาคำพยากรณ์ของเยเรมีย์จะเห็นเวลาของการเป็นเชลยที่ผ่านไปในแต่ละปี (เยเรมีย์ 25:11, 12; 29:10) ดาเนียลเข้าใจความสำคัญของช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ที่ท่านมีชีวิตอยู่ ให้จำไว้ว่า คำอธิษฐานของดาเนียลครั้งนี้เกิดขึ้นปี ก.ค.ศ. 539 ซึ่งเป็นปีที่อาณาจักรเปอร์เซียเข้ามาแทนที่บาบิโลน ซึ่งเกือบครบ 70 ปีที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มีชัยเหนือยูดาห์และได้ทำลายพระวิหาร ซึ่งตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์แล้วประชากรของพระเจ้าจะได้กลับไปสู่บ้านเกิดของพวกเขา การวางใจในพระวจนะของพระเจ้าทำให้ดาเนียลทราบว่าจะมีบางอย่างที่สำคัญเกิดกับประชากรของพระองค์ ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในพระวจนะของพระองค์คือการพลัดถิ่นในบาบิโลนจะสิ้นสุดในไม่ช้า และชาวยิวจะได้กลับไปสู่บ้านเกิดของพวกเขา

จากการศึกษาพระคัมภีร์ที่หาได้ ดาเนียลตระหนักว่า ชาวอิสราเอลได้กระทำบาปที่ร้ายแรงด้วยการละเมิดพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระเจ้า จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะถูกจับไปเป็นเชลย (เลวีนิติ 26:14-45) การศึกษาพระวจนะของพระเจ้าทำให้ดาเนียลเข้าใจเรื่องเวลา และสิ่งนี้ทำให้ท่านรู้สึกว่าจะต้องรีบอธิษฐานทูลขอพระเจ้าแทนพวกเขา

เมื่อเรากำลังเข้าสู่วาระสุดท้ายของประวัติศาสตร์โลก เราต้องการศึกษาพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าอดีตที่ผ่านมา มีแต่พระวจนะเท่านั้นที่สามารถอธิบายโลกที่เราอยู่ได้ถูกต้อง ยิ่งกว่านั้นพระวจนะได้บอกเรื่องสงครามความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ระหว่างความดีและความชั่ว ที่เปิดเผยให้ทราบว่าประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติจะปิดฉากลงด้วยการขจัดความชั่วให้หมดไป และอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้น ยิ่งศึกษาพระคัมภีร์มากเท่าไร ก็ยิ่งเข้าใจสถานการณ์ในโลกปัจจุบันได้ดีขึ้น พร้อมกับเข้าใจว่าความหวังในโลกนี้ไม่มีจริง

**พระคัมภีร์ช่วยให้เราเห็นถึงค่าของสิ่งทั้งหลายในโลกนี้
เมื่อเทียบกับชีวิตนิรันดร์อย่างไร**

วันจันทร์

การทูลขอพระเมตตา

An Appeal to Grace

อ่านดาเนียล 9:3-19 ดาเนียลใช้อะไรเป็นพื้นฐานในการทูลขอพระเมตตา

ข้อสังเกตพิเศษของคำอธิษฐานนี้คือ **ประการแรก** ไม่มีข้อความใดที่ขอให้พระเจ้าทรงอธิบายถึงหาญนะที่เกิดกับชาวยิว เพราะท่านทราบดีแล้วตามที่ท่านกล่าวว่า “*เพราะว่าพวกข้าพระองค์ได้กบฏต่อพระองค์ และไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ให้ทำตามธรรมเนียมดีของพระองค์ ซึ่งตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย ผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์*” (ดาเนียล 9:9-10) คำตอบของพระเจ้าจึงต้องเป็นเรื่อง 2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้าในดาเนียล บทที่ 8 ที่เราจะไว้ในบทที่แล้วว่าดาเนียลไม่เข้าใจ (ดาเนียล 8:27)

ประการที่สอง คำอธิษฐานนี้ เป็นการทูลขอพระเมตตาเพื่อให้อภัยบาปแก่ประชากรของพระองค์ แม้พวกเขาจะได้ทำบาปต่อพระองค์ ที่นี้ได้เผยให้เห็นอำนาจของพระกิตติคุณ สำหรับคนบาปที่ไม่มีสิทธิที่จะขอพระกรุณาคุณจากพระเจ้า ที่พวกเขาไม่คู่ควร นี่คือตัวอย่างสำหรับเราแต่ละคนต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

อ่านดาเนียล 9:18, 19 อะไรคือเหตุผลที่ดาเนียลอ้างกับองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตอบคำอธิษฐานของท่าน

อีกด้านหนึ่งของคำอธิษฐานของท่านดาเนียลนั้นเป็นการถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อความสุขสบายของดาเนียลหรือประชาชนชาวอิสราเอล แต่เพื่อพระนามของพระองค์ (ดาเนียล 9:17-19) กล่าวได้ว่า คำอธิษฐานควรได้รับคำตอบเพื่อพระนามของพระองค์จะได้รับเกียรติ

อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 19:15-19 คำอธิษฐานของกษัตริย์เฮเซคียาห์มีความคล้ายคลึงกับคำอธิษฐานของดาเนียลอย่างไร และจากมัทธีว 5:16 เราจะถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างไร

วันอังคาร

คุณค่าของการทูลขอเพื่อผู้อื่น

The Value of Intercession

อ่านดาเนียล 9:5-13 มีความสำคัญอะไรจากข้อเท็จจริงที่ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลาย” ได้ทำผิด ซึ่งรวมถึงดาเนียลเองด้วยที่ได้ทำบาปและนำความหายนะมาสู่ประเทศของเขา

คำอธิษฐานของดาเนียลเป็นหนึ่งในคำอธิษฐานเพื่อคนอื่นที่อยู่ในพระคัมภีร์ คำอธิษฐานเช่นนี้เข้าถึงพระทัยของพระเจ้า ช่วยให้เราพ้นจากการพิพากษาและรอดพ้นจากภัยของศัตรู เมื่อพระเจ้าจะทรงทำลายชนชาติอิสราเอล คำอธิษฐานของโมเสสช่วยให้พระเจ้าทรงยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ไว้ (อพยพ 32:7-14; กันดารวิถี 14:10-25) แม้แต่ตอนที่เกิดความแค้นแค้นติดต่อกันในแผ่นดิน พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเอลียาห์ โดยประทานฝนลงมาให้แผ่นดินชุ่มชื้น (1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 18)

เมื่อเราอธิษฐานเมื่อสมาชิกในครอบครัว เพื่อนฝูง คนอื่น หรือสถานการณ์อื่น พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐานของเราและเข้าช่วยเหลือ บางครั้งอาจต้องใช้เวลานานก่อนที่จะได้รับคำตอบ แต่เราสามารถวางใจได้ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงลืมความต้องการของบุตรชายหญิงของพระองค์ (ยากอบ 5:16)

ในกรณีนี้ ดาเนียลแสดงบทบาทเป็นผู้อธิษฐานเพื่อคนอื่น หรือเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้าและประชาชน จากการศีกษาพระคัมภีร์ของท่าน ดาเนียลตระหนักว่าประชาชนได้ทำบาปด้วยการละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิเสธที่จะฟังคำเตือนของพระองค์ เมื่อดาเนียลเห็นอันตรายด้านจิตวิญญาณของพวกเขา ท่านอธิษฐานเพื่อขอการเยียวยาและการอภัย แต่ผู้เผยพระวจนะก็เป็นพวกเดียวกับประชาชน ในบางลักษณะดาเนียลแสดงบทบาทเหมือนพระคริสต์ที่เป็นคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า (ยอห์น บทที่ 17) อย่างไรก็ดีตาม มีความแตกต่างอย่างชัดเจน เพราะพระคริสต์ “ปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15) จึงไม่จำเป็นต้องสารภาพบาปส่วนตัว หรือนำเครื่องถวายบูชามาไถ่บาปของตน (ฮีบรู 7:26, 27) แต่พระคริสต์ทรงแสดงพระองค์ในลักษณะพิเศษร่วมกับคนบาปดังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

“ถ้าคุณรวมทุกสิ่งที่ดี บริสุทธิ สูงส่ง และน่ารักในตัวของมนุษย์ เสนอต่อทูตสวรรค์ของพระเจ้า ให้เป็นส่วนหนึ่งของความรอดหรือความดีของมนุษย์ การนำเสนอนี้จะถูกปฏิเสธเสมือนหนึ่งเป็นการทรยศ” *เอลเลน-จี. ไวท์, Faith and Works, หน้า 24* ข้อความนี้สอนเราว่า จำเป็นต้องมีคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้าอย่างไร

พุธ

งานของพระเมสสิยาห์

The Work of the Messiah

การอธิษฐานเพื่อคนอื่นที่ของดาเนียลมีสาระสำคัญสองประการคือ ความบาปของประชาชนและความว่างเปล่าของเยรูซาเล็ม พระเจ้าจึงทรงตอบคำทูลขอร้องทั้งสองประการ ผ่านการทำงานของพระเมสสิยาห์ ประชาชนจะได้รับการไถ่ และพระวิหารจะได้รับการเจิม อย่างไรก็ตามก็ดีคำตอบทั้งสองนี้อยู่ในประวัติศาสตร์ที่ยาวนานกว่าชีวิตของดาเนียล โดยงานของพระเมสสิยาห์จะเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ทั้งมวล

อ่านดาเนียล 9:21-27 อะไรที่ต้องสำเร็จภายใน 70 สัปดาห์
เพราะเหตุใดจึงมีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่จะทำให้สิ่งนี้สำเร็จได้

1. “เพื่อยุติการละเมิด” คำว่า “การละเมิด” ในภาษาฮีบรูหมายถึงผู้น้อยขัดแย้งกับผู้ใหญ่ (ตัวอย่าง สุภาษิต 28:24) คำนี้พระคัมภีร์ใช้อธิบายถึงมนุษย์กบฏต่อพระเจ้า (เอเสเคียล 2:3) แต่ผ่านพระโลหิตของพระเยซู การกบฏต่อพระเจ้าจะถูยกยกเลิก และมนุษย์จะได้รับพระคุณที่มาจากคาลวารี่
2. “ให้บาปจบสิ้น” คำนี้หมายถึง “ประทับตรา” ในที่นี้หมายถึงบาปจะได้รับ การอภัย ตั้งแต่มนุษย์ล้มลง เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตที่สูงขึ้นถึงมาตรฐานของพระเจ้า แต่พระเมสสิยาห์จะทรงแก้ความล้มเหลวนี้
3. “ให้ลบลมทิน” ตามที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ในพระองค์ และโดยพระองค์พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลก หรืออยู่บนสวรรค์โดยทรงทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (โคโลสี 1:19, 20) สิ่งนี้ก็มีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ทรงทำให้เป็นจริงได้
4. “เพื่อนำความชอบธรรมชั่วนี้รันดรเข้ามา” พระเยซูทรงรับความบาปแทนเราบนไม้กางเขน และทรงประทานพระพรคือ “ความชอบธรรม” ที่จะอยู่กับพระเจ้า โดยความเชื่อเท่านั้นที่เราจะได้รับความชอบธรรมนี้จากพระเจ้า
5. “เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำของผู้เผยพระวจนะไว้” เมื่อพระคริสต์ทรงเสนอพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมที่ชี้ถึงการไถ่บาปของพระองค์ได้รับการประทับตราว่าสำเร็จแล้ว
6. “เพื่อเจิมอภิสุทธิสถาน” อภิสุทธิสถานในที่นี้ไม่ใช่บุคคลแต่เป็นสถานที่ สิ่งนี้กล่าวถึงการเจิมพระวิหารบนสวรรค์ เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้าไปที่นั่นในฐานะมหาปุโรหิตของเรา (ฮีบรู 8:1)

เมื่อครบ 2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นคำพยากรณ์ที่ดาเนียลไม่เข้าใจ (ดาเนียล 8:27) สิบปีต่อมาทูตสวรรค์กาเบรียลได้มาอธิบายให้ดาเนียลเข้าใจนิมิตนี้ (ดาเนียล 9:23) ข้อมูลที่ได้รับภายหลังนี้ได้เพิ่มเติมสิ่งที่หายไป และได้ชี้ให้เห็นว่างานของพระเมสสิยาห์จะสำเร็จเมื่อครบ 70 สัปดาห์ ตามหลักการตีความวันแทนปี 70 สัปดาห์จะเท่ากับ 490 ปี และสิ่งนี้จะเริ่มต้นเมื่อมีคำสั่งให้กลับไปสร้างกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (ดาเนียล 9:25) คำสั่งเกิดขึ้นสมัยกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ปี ก.ค.ศ. 457 ให้ชาวยิวพลัดถิ่นภายใต้การนำของเอสรากลับไปสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ (เอสรา บทที่ 7) ตามข้อพระคัมภีร์เวลา 70 สัปดาห์ได้ถูก “ตัด” หรือ “แยกออก” สิ่งนี้บ่งชี้ว่าเวลา 490 ปี ถูกตัดออกจากช่วงเวลาที่ยาวกว่า คือ 2,300 ปี ตามนิมิตในดาเนียล บทที่ 8 ตามความจริงนี้ 2,300 ปี และ 490 ปี จะต้องเริ่มเวลาเดียวกันคือปี ก.ค.ศ. 457

คำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ แบ่งเป็นสามช่วงคือ 7 สัปดาห์ 62 สัปดาห์ และสัปดาห์ที่ 70

7 สัปดาห์ (49 ปี) เป็นเวลาที่กรุงเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นใหม่ หลังจากนั้นจะมีเวลาอีก 62 สัปดาห์(434 ปี) ที่นำไปถึง “พระเมสสิยาห์” (ดาเนียล 9:25) ตั้งนั้น 483 ปีหลังจากคำสั่งของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส จึงตรงกับปี ค.ศ. 27 ที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาและได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อทำพันธกิจของพระองค์

เหตุการณ์สำคัญในสัปดาห์ที่ 70 คือ (1) “พระเมสสิยาห์จะถูกตัดออก” (ดาเนียล 9:26) นี่คือการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ (2) พระเมสสิยาห์ “จะทำพันธสัญญาอย่างมั่นคงกับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์” (ดาเนียล 9:27) นี่เป็นพันธกิจพิเศษของพระเยซูและเหล่าอัครทูตที่กำกับชนชาติยิว เป็นเวลาครึ่งสัปดาห์ของสัปดาห์สุดท้าย จาก ค.ศ. 27 ถึง ค.ศ. 34 และ (3) ตรงกึ่งกลางของสัปดาห์พระองค์จะทรงทำให้การถวายนบูชาสิ้นสุดลง (ดาเนียล 9:27) สามปีครึ่งหลังการรับบัพติศมา (เป็นช่วงกึ่งกลางของสัปดาห์) พระเยซูจะทรงนำระบบการฆ่าสัตว์ถวายบูชามาถึงจุดจบ ด้วยการสละพระชนม์ชีพของพระองค์

ไถ่บาปของมวลมนุษย์ เพราะพระเยซูทรงเป็นลูกแกะของพระเจ้า เป็นการถวายบูชาที่สมบูรณ์แบบและมีผลการไถ่บาปตลอดไป จึงไม่จำเป็นที่จะฆ่าสัตว์ถวายบูชาอีก สัปดาห์สุดท้ายของเจ็ดสิบสัปดาห์สิ้นสุดปี ค.ศ. 34 เมื่อสเทเฟนถูกฆ่าตายและพระกิตติคุณได้รับการเผยแพร่ออกไปสู่ต่างชาติ

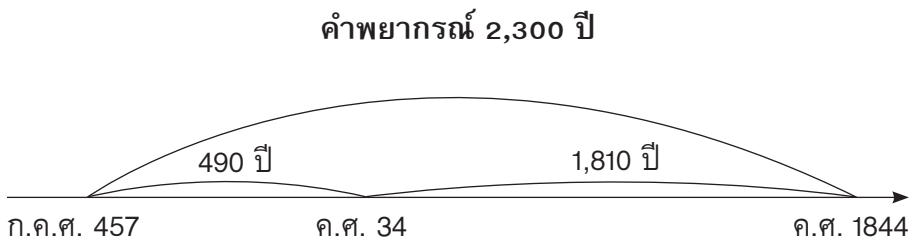
อ่านดาเนียล 9:24-27 แม้ท่ามกลางความหวังและพระสัญญาอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เราก็มองเห็นความรุนแรง สงคราม และความทุกข์ยาก สิ่งนี้สามารถช่วยให้เรามั่นใจว่า ท่ามกลางชีวิตที่มีแต่ปัญหา ยังมีความหวังอยู่ อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

แผนภูมิข้างล่างอธิบายคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ในดาเนียล 9:24-27 เข้ากับ 2,300 ปีในดาเนียล 8:14 ถ้านับ 2,300 ปีจากปี ก.ศ. 457 (เมื่อนับจาก ก.ศ. มาเป็น ค.ศ. ต้องเพิ่ม 1 ปีแทนศูนย์ที่หายไป) จะตรงกับปี ค.ศ. 1844 หรือถ้าเอา 2,300 - 490 = 1,810 และถ้านับจาก ค.ศ. 34 ไปอีก 1,810 ปีก็จะตรงกับ ค.ศ. 1844 เหมือนกัน ดังนั้นการชำระพระวิหารในดาเนียล 8:14 จึงเกิดขึ้นปี ค.ศ. 1844

ปี ค.ศ. 1844 เข้ากับดาเนียล บทที่ 7 และ 8 อย่างลงตัว นั่นแสดงว่าการพิพากษาในดาเนียล บทที่ 7 และการชำระพระวิหารในดาเนียล บทที่ 8 เป็นสิ่งเดียวกัน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. นักวิชาการพระคัมภีร์กล่าวว่า 2,300 วัน และ 70 สัปดาห์ เป็นคำพยากรณ์เดียวกัน คุณเห็นด้วยหรือไม่ มีอะไรเป็นหลักฐาน
2. การอธิษฐานทูลขอเพื่อคนอื่นของดาเนียล ช่วยให้เราอธิษฐานเพื่อคนอื่นอย่างไร
3. การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อไถ่บาป เป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเรา สิ่งนี้ควรช่วยให้เราถ่อมตัว รัก และให้ภัยคนอื่นตามที่เขียนไว้ใน ลูคา 7:40-47 อย่างไร
4. ดูข้อพระคัมภีร์ที่เป็นศูนย์กลางของคำอธิษฐานและความหวังของดาเนียล หลังจากที่ประเทศพ่ายแพ้ คนถูกจับเป็นเชลย แผ่นดินและเมืองหลวงถูกทำลาย แต่พวกเขายังมีความหวังที่จะได้กลับบ้านเกิด พวกเขาได้รับความหวังนี้จากพระสัญญาที่ใดในพระคัมภีร์ และสิ่งนี้ช่วยให้เรามีความหวังจากพระสัญญาพระวอนะของพระเจ้าอย่างไร

บทที่ 11

จากสงครามสู่ชัยชนะ

From Battle to Victory

วันที่ 7 - 13 มีนาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเฟซัส 6:12; ดาเนียล บทที่ 10; เอสรา 4:1-5; โยชูวา 5:13-15;

วิวรณ์ 1:12-18; โคลโลสี 2:15; โรม 8:37-39

ข้อควรจำ

“ท่านกล่าวว่า ‘โอ ท่านผู้เป็นที่รักยิ่ง อย่างกลัวเลย
สวัสดิภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด’
เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้น และกล่าว
ว่า ‘ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดเถิด เพราะท่านได้ให้
กำลังข้าพเจ้าแล้ว’” (ดาเนียล 10:19)

ดาเนียล บทที่ 10 เป็นบทนำของนิมิตในดาเนียลบทที่ 11 และ 12 เป็นนิมิตเกี่ยวกับ “ความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่” (ดาเนียล 10:1) ดาเนียล บทที่ 11 แจกแจงรายละเอียดของความขัดแย้งนี้ ในขณะที่ดาเนียล บทที่ 10 กล่าวถึงขอบเขตและสาเหตุเบื้องต้นของความขัดแย้งด้านจิตวิญญาณ เมื่อเราศึกษาบทนี้ เราจะเห็นว่าเมื่อเราอธิษฐาน เราก็เข้าไปมีส่วนร่วมในความขัดแย้งระดับจักรวาลนี้ แต่เราไม่ได้ต่อสู้ตามลำพัง พระเยซูทรงเข้าร่วมทำสงครามต่อต้านซาตานเคียงข้างเรา เราจะเรียนรู้ว่าในการต่อสู้ที่แท้จริงแล้วเราไม่ได้ต่อสู้กับมนุษย์ในโลกนี้ แต่ต่อสู้กับอำนาจแห่งความมืด

ตามที่อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้หลายศตวรรษหลังดาเนียลว่า “เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวก

ทูตผีที่มีอำนาจ พวกทูตผี ที่ครองพิภพในยุคมีดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน” (เอเฟซัส 6:12) ความสำเร็จที่แท้จริงของเราในการต่อสู้ขึ้นอยู่กับการฟังฟังพระเยซูคริสต์ที่ชนะซาตานบนไม้กางเขนแล้ว

วันอาทิตย์

การอดอาหารและอธิษฐานอีกครั้ง

Fasting and Prayer, Once Again

อ่านดาเนียล 10:1-3 เราเห็นดาเนียลกำลังทำอะไรซ้ำอีกครั้งในที่นี้

ดาเนียลไม่ได้บอกสาเหตุของการไว้ทุกข์ แต่การอธิษฐานทูลขอเพื่อผู้อื่นอย่างร้อนรนเช่นนั้น น่าจะเกิดจากสถานการณ์บางอย่างของชาวยิวที่เดินทางกลับจากบาบิโลนไปที่ปาเลสไตน์

อ่านเอเสรา 4:1-5 ชาวยิวเผชิญอะไรในการเดินทางกลับ

เราทราบจากเอเสรา 4:1-5 ที่บันทึกว่าชาวยิวเผชิญกับการต่อต้านอย่างร้ายแรงเมื่อพวกเขาพยายามสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ชาวสะมาเรียรายงานเท็จให้ทางเปอร์เซีย โดยยุยงให้กษัตริย์สั่งหยุดงานก่อสร้าง เมื่อเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ ดาเนียลจึงทูลขอพระเจ้าเป็นเวลาสามสัปดาห์ ให้ทรงดลใจกษัตริย์ไซรัสเพื่ออนุญาตให้ชาวยิวดำเนินการก่อสร้างต่อ

เวลานี้ดาเนียลน่าจะมีอายุเกือบเก้าสิบปีแล้ว ท่านไม่ได้หวังใยตัวเอง แต่สนใจพี่น้องร่วมชาติและปัญหาที่พวกเขา กำลังเผชิญ ท่านอธิษฐานอย่างร้อนรนเป็นเวลาสามสัปดาห์ก่อนที่จะได้รับคำตอบจากพระเจ้า ช่วงเวลาดังกล่าวผู้เผยพระวจนะจะรับประทานเพียงเพื่อประทังชีวิต งดเว้นการเลือกอาหาร ไม่ใช่แม้แต่ น้ำมันทาตัว ท่านไม่สนใจตัวเองหรือความสะดวกสบายใดๆ ใจของท่านเป็นห่วงสวัสดิภาพของชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็มที่อยู่ไกลออกไปหลายพันไมล์

เมื่อคุณการอธิษฐานในชีวิตของดาเนียล เราได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญบางประการคือ **ประการแรก** เราควรอธิษฐานต่อเนื่อง แม้จะไม่ได้รับคำตอบทันทีก็ตาม **ประการที่สอง** เราควรอุทิศเวลาในการอธิษฐานเพื่อผู้อื่น การอธิษฐานเพื่อผู้อื่นมีความสำคัญ อย่าลืมว่า “**พระยาห์เวห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อ**

ท่านอธิษฐานเมื่อสหายของท่าน” (โยบ 42:10) **ประการที่สาม** การอธิษฐานจะทำให้พระเจ้าทรงทำบางอย่างที่จริงและสัมผัสได้ ดังนั้นขอให้เราอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการอธิษฐานแบบใด ในการเผชิญกับปัญหาทุกอย่างที่ยากจะทนได้นั้น ขอให้เรามอบภาระที่หนักไว้กับพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน (เอเฟซัส 6:18)

อ่านดาเนียล 10:12 สิ่งนี้สอนให้เราว่าการอธิษฐานเป็นประสบการณ์ที่ทำให้พระเจ้าทรงทำบางอย่างให้เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่เพียงแค่ประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกดีเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น

วันจันทร์

นิมิตเกี่ยวกับเจ้าผู้ครอบครอง

A Vision of the Prince

อ่านดาเนียล 10:4-9 มีอะไรเกิดขึ้นกับดาเนียลตรงนี้

ตามที่ดาเนียลบรรยายถึงประสบการณ์ของท่าน เราไม่อาจจินตนาการถึงความมั่งคั่งของสิ่งที่ท่านเห็น สิ่งนี้ (ดาเนียล 10:5, 6) ทำให้คิดถึง “บุตรมนุษย์” ในนิมิตเกี่ยวกับการพิพากษา (ดาเนียล 7:13) ชุดเสื้อผ้าปานทำให้ระลึกถึงชุดผ้าปานบริสุทธิ์ของปุโรหิต (เลวีนิติ 16:4) เหมือนลักษณะของ “เจ้านายแห่งบิรวาร” ในนิมิตเกี่ยวกับพระวิหารบนสวรรค์ (ดาเนียล บทที่ 8) ทองคำเกี่ยวกับชุดของปุโรหิตที่แสดงถึงความจงรักภักดีและความสง่างาม ประการสุดท้าย ลักษณะของฟ้าแลบ ไฟ ทองสัมฤทธิ์ และเสียงมวลชน บ่งบอกว่าท่านเป็นบุคคลเหนือธรรมชาติ นี้อีกภาพที่สะท้อนถึงปุโรหิต กษัตริย์ และกองทัพ มีความคล้ายกับผู้ที่ปรากฏตัวต่อโยชูวาก่อนยึดเมืองเยรีโค (โยชูวา 5:13, 14) ในนิมิตโยชูวาเห็น “จอมทัพของพระยาห์เวห์” คำว่า “จอมทัพ” ในที่นี้ภาษาฮีบรูแปลเหมือนกับคำว่า “เจ้าผู้ครอง” สิ่งนี้เล็งถึงมีคาเอลในดาเนียล 10:21 พร้อมกันนี้ทั้งดาเนียลและยอห์นต่างก็ได้รับนิมิตในวันสะบาโต

นิมิตเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้าที่ดาเนียลได้รับในดาเนียล บทที่ 10 มีความคล้ายคลึงกับ โยชูวา 5:13-15 และวิวรณ์ 1:12-18 อย่างไร

คนที่อยู่กับดาเนียลตกใจกลัว ดาเนียลก็อ่อนกำลังและล้มลงกับพื้น การปรากฏตัวของพระเจ้ามีอำนาจเหนือท่าน สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์ นิมิตน์เปิดเผยให้เห็นเค้าโครงของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ จากยุคของดาเนียลถึงเวลาที่พระเจ้าทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ (ดาเนียล บทที่ 11 และ 12)

ตามที่เราเห็นในดาเนียลว่าพระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ พระเจ้าทรงทำอะไรในชีวิตส่วนตัวของแต่ละบุคคลบ้าง

วันอังคาร

ได้รับการสัมผัสจากทูตสวรรค์

Touched by an Angel

อ่านดาเนียล 10:10-19 มีอะไรเกิดขึ้นในแต่ละครั้งที่ทูตสวรรค์สัมผัสดาเนียล

อำนาจจักรรีมีของพระเจ้าทำให้ดาเนียลล้มลง หลังจากนั้นทูตสวรรค์เข้ามาสัมผัสและปลอบประโลมท่าน เมื่อเราอ่าน เราจะเห็นทูตสวรรค์มาสัมผัสดาเนียลสามครั้ง

ครั้งแรก ทำให้ผู้เผยพระวจนะลุกยืนมาฟังถ้อยคำหนุนใจจากสวรรค์ “แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียลเอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านตั้งใจจะเข้าใจ และถ่อมตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และเราด้วยถ้อยคำนั้น” (ดาเนียล 10:12) คำอธิษฐานของดาเนียลไปถึงสวรรค์ นี่เป็นการตอบคำอธิษฐานของพระเจ้าเพื่อหนุนใจเราในยามยากลำบาก

ครั้งที่สอง ทำให้ดาเนียลพูดออกมา ผู้เผยพระวจนะทูลต่อองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ แสดงถึงความยำเกรง และอ่อนกำลัง ว่า “นายเจ้าข้า เพราะนิมิตน์นั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว” (ดาเนียล 10:16, 17) พระเจ้าไม่เพียงตรัสกับเราเท่านั้น แต่ทรงประสงค์จะให้เราเปิดปากทูลพระองค์ถึงความรู้สึก ความต้องการ และความปรารถนาของเราด้วย

ครั้งที่สาม ทำให้ท่านมีกำลังขึ้นมา ขณะที่ดาเนียลตระหนักถึงความอ่อนแอของตน ทูตสวรรค์สามผีเสื้อและหนุ่ใจท่านด้วยสันติสุขของพระเจ้าว่า “โอ ท่านผู้เป็นที่รักยิ่ง อย่างกลัวเลยสวัสดิภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด” (ดาเนียล 10:19) พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาตอบคำอธิษฐานของดาเนียล เพื่อให้ท่านเข้าใจนิมิตในระดับลึก กล่าวได้ว่า นิมิตใน บทที่ 11 มีจุดมุ่งหมายเพื่อหนุ่ใจดาเนียล เป็นการตอบสนองการไว้วางใจ และการเฝ้าเดี่ยวเพื่อเหตุการณ์ในเยรูซาเล็ม เมื่อพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา เราสามารถมีสันติสุข แม้เราจะเผชิญกับความขัดแย้ง การได้รับการสัมผัสด้วยความรักของพระเจ้าทำให้เรามองอนาคตด้วยความหวัง

“ในการดำเนินชีวิตตามปกติของเรา สวรรค์อาจอยู่ใกล้มาก” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 48) มีบ่อยเพียงใดที่เราคิดว่า สวรรค์และโลกอยู่ใกล้กันมาก การเก็บความจริงนี้ไว้ในใจจะช่วยให้เราดำเนินชีวิตแตกต่างไปจากเดิมอย่างไร

พุธ ความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่

A Great Conflict

อ่านดาเนียล 10:20, 21 มีอะไรถูกเปิดเผยให้ดาเนียลเห็นตรงนี้

ผู้สื่อข่าวจากสวรรค์ได้เปิดม่านให้ดาเนียลเห็นสงครามของจักรวาลที่ปรากฏขึ้นหลังฉากของประวัติศาสตร์มนุษย์ ทันทีที่ดาเนียลอธิษฐาน สงครามฝ่ายจิตวิญญาณได้เริ่มต้นขึ้นระหว่างสวรรค์และโลก ทูตสวรรค์ต่อสู้กับกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่ออนุญาตให้ชาวยิวดำเนินการก่อสร้างพระวิหารต่อไป เราทราบจากตอนต้นของดาเนียล บทที่ 10 ว่ากษัตริย์ของเปอร์เซียคือไซรัส อย่างไรก็ตาม กษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ไม่สามารถขัดขวางชาวสวรรค์ได้ สิ่งนี้ทำให้เห็นว่าเบื้องหลังกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ มีตัวแทนฝ่ายวิญญาณร้ายเป็นผู้ส่งเสริม กษัตริย์ไซรัสออกคำสั่งให้ชาวยิวหยุดการก่อสร้างพระวิหารขึ้นใหม่

สถานการณ์คล้ายกันนี้เกิดขึ้นใน เอเสเคียล บทที่ 28 เมื่อกษัตริย์เมืองไทระเป็นตัวแทนซาตานที่เป็นอำนาจของฝ่ายวิญญาณที่อยู่เบื้องหลัง กษัตริย์ซึ่งเป็นมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่แปลกในทีกษัตริย์หลายองค์ของเปอร์เซีย

ต่อต้านจนมีคาเอลต้องลงมาสู้กับซาตานและบริวาร สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการต่อต้านไม่ให้สร้างพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม มีเบื้องหลังที่เป็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณด้วย

อ่านดาเนียล 10:13 การต่อสู้ที่กล่าวตรงนี้ เป็นการต่อสู้แบบใด

“เมื่อซาตานพยายามอย่างหนักที่จะมีอิทธิพลเหนืออำนาจสูงสุดในอาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย เพื่อไม่ให้กษัตริย์มีความเมตตาต่อประชากรของพระเจ้า ทูตสวรรค์ทำหน้าที่แทนชาวอิวพลัดถิ่น การต่อสู้นี้เป็นสิ่งที่ทั้งสวรรค์สนใจ ผู้เผยพระวจนะดาเนียล ได้เห็นกาต่อสู้ของอำนาจแห่งความดีและความชั่ว เป็นเวลาสามสัปดาห์ที่กาเบรียลสู้กับอำนาจแห่งความมืดที่มีอิทธิพลเหนือจิตใจของไซรัส และก่อนที่การต่อสู้จะจบ พระคริสต์เสด็จมาช่วยกาเบรียล “เจ้าผู้ครอบครองราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางเราไว้ถึง 21 วัน แต่มีคาเอลเจ้าผู้ครอบครองชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยเรา เพราะเราถูกละไว้ที่นั่นให้อยู่กับบรรดากษัตริย์เปอร์เซีย” (ดาเนียล 10:13) ทั้งสวรรค์สามารถทำหน้าที่แทนประชากรของพระเจ้าให้สำเร็จได้ ชัยชนะนี้ได้รับในสมัยของไซรัส และแคมไบซิส บุตรของไซรัสที่ครองราชย์ต่อมาอีกเจ็ดปีครึ่ง” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 571, 572)

วันพฤหัสบดี

องค์ผู้มีชัย

A Victorious Prince

สิ่งที่เด่นชัดในพระธรรมดาเนียลคือ “บุตรมนุษย์” (ดาเนียล 7:13) หรือ “เจ้านายแห่งบริวาร” (ดาเนียล 8:11) ในที่สุดเราก็รู้ว่าเป็นมีคาเอล (ดาเนียล 10:12) ซึ่งหมายความว่า “ผู้เป็นเหมือนพระเจ้า” (who is like God) พระองค์เสด็จมาช่วยกาเบรียลในการต่อสู้กับกษัตริย์เปอร์เซีย (ดาเนียล 10:13) ทูตสวรรค์กล่าวว่าท่านคือ “มีคาเอลเจ้าผู้ครอบครองของท่าน” (ดาเนียล 10:21) เป็นเจ้านายแห่งประชากรของพระเจ้า มีคาเอลคือผู้ที่ลุกขึ้นเพื่อคุ้มกันคนของพระเจ้า (ดาเนียล 12:1) จากยูดา ข้อ 9 เรารู้ว่า มีคาเอลเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์ที่สู้กับซาตานและปลุกโมเสสให้ฟื้นจากความตาย วิวรณ์ 12:7 มีคาเอลเป็นผู้นำกองทัพแห่งสวรรค์ ที่ได้ชัยชนะเหนือซาตานและบริวาร ดังนั้นมีคาเอลจึงเป็น

ใครไปไม่ได้นอกจากพระเยซูคริสต์ ดังที่อาณาจักรเปอร์เซียมีผู้บัญชาการทหารสูงสุด ในสงครามฝ่ายวิญญาณก็มีผู้อยู่เบื้องหลังมนุษย์ ดังนั้นประชากรของพระเจ้าจึงมีมีคาเอลเป็นผู้บัญชาการสูงสุดที่ต่อสู้และได้ชัยชนะในสงครามจักรวาล

อ่านโคโลสี 2:15 พระเยซูทรงมีชัยเหนือความขัดแย้งในจักรวาลอย่างไร

เมื่อเราเผชิญกับความชั่วร้าย เราสามารถวางใจพระเยซูผู้ทรงมีชัยของเรา พระองค์ได้ชัยชนะเหนือซาตาน ตอนเริ่มพันธกิจของพระองค์ในโลก พระองค์ทรงมีชัยเหนือซาตานในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ทรงต่อสู้กับเหล่าผีร้ายและทรงปลดปล่อยคนจากอำนาจแห่งความมืด พระเยซูทรงมีชัยเหนือผีร้ายที่อยู่เบื้องหลังอัครทูตเปโตรที่พยายามขัดขวางไม่ให้พระองค์สู่กาลวารีย์ ขอความสวดทายเป็นที่ตรัสกับเหล่าสาวกเป็นเรื่องการเผชิญกับความตายเพื่อชัยชนะสูงสุดเหนือซาตาน “เดี๋ยวนี้การพิพากษามาถึงโลกนี้แล้ว เดี่ยวนี้ผู้ครองโลกจะถูกกำจัดออกไป เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำทุกคนให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:31, 32)

บางครั้งเรามองไปรอบตัวก็เห็นแต่สิ่งเลวร้าย มีความรุนแรง การผิดศีลธรรม การทุจริต และโรคภัยต่างๆ มากขึ้นทุกที่ ศัตรูของเราไม่ใช่บุคคลที่มีเนื้อและเลือด และโจมตีเราอย่างโหดร้ายจากระอบด้าน แต่ไม่ว่าการต่อสู้ของเราจะหนักเพียงใด พระเยซูทรงสู้แทนเรา ทรงเป็นองค์เจ้านายและมหาปุโรหิตของเราในพระวิหารบนสวรรค์

อ่านโรม 8:37-39 เราจะทำให้พระสัญญาของการเป็นผู้ชนะเกิดขึ้นจริงในชีวิตของเราได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เป็นเวลาสามสัปดาห์ที่ทูตสวรรค์กาเบรียลปล้ำสู้กับอำนาจแห่งความมืดที่หาทางแผ่อิทธิพลเข้าไปในจิตใจของกษัตริย์ไซรัส ... ทุกสิ่งที่สวรรค์สามารถ

ทำเพื่อประชากรของพระเจ้านั้นสำเร็จแล้ว ในที่สุดพวกเขาจะชนะ กองกำลังของศัตรูถูกควบคุมตลอดช่วงการครองราชย์ของไซรัสและแคมโปซิส โอรสของพระองค์” (Ellen G. White, *Prophets and Kings*, p. 572.)

“เป็นเกียรติยิ่งใหญ่ที่ดาเนียลได้รับการเปิดเผยให้เห็นความสง่างามของสวรรค์ พระองค์ทรงปลอบประโลมดาเนียลผู้รับใช้ของพระองค์ที่ตัวสั่นเทา และให้ความมั่นใจแก่ท่านว่า สวรรค์ได้ยื่นคำอธิษฐานของท่านแล้ว ในการตอบคำอธิษฐานที่ทูลขอด้วยใจร้อนรน พระเจ้าทรงส่งทูตกาเบรียลลงมาทำงานในใจของกษัตริย์เปอร์เซีย ให้เอนเอียงไปกับการดลใจ ที่ผ่านมากษัตริย์ต่อต้านการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ตลอดสามสัปดาห์ที่ดาเนียลอดอาหารและอธิษฐาน แต่มีคาเอลเจ้าชายแห่งสวรรค์เสด็จมาหันเหดวงใจที่ต้อติงของกษัตริย์ให้กษัตริย์ตัดสินใจตัดสินพระทัยเพื่อตอบคำอธิษฐานของดาเนียล” (เอลเลน จี. ไวท์, *Sanctified Life*, หน้า 51)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. แม้เราจะไม่ใช่คนแรกในประวัติศาสตร์ของคริสเตียนที่ได้เห็นความจริงนี้ แต่ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เรายอมรับว่า “ความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่” เป็นสงครามจักรวาลที่เป็นการต่อสู้ระหว่างพระคริสต์กับซาตาน และผู้เชื่อในพระคริสต์มีส่วนในสงครามนี้ คุณเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการต่อสู้สงครามนี้หรือไม่ และคุณมีข้อมูลที่จะแนะนำคนอื่นอย่างไร
2. อ่านเอเฟซัส 6:10-18 สังเกตยุทธภัณฑ์ที่อัครทูตเปาโลใช้ มีคำแนะนำใดบ้างที่เราสามารถนำไปใช้ในสงครามความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่
3. จากดาเนียล 10:11 (ดู ดาเนียล 9:23) เป็นครั้งที่สองที่ดาเนียลถูกเรียกว่า “ผู้เป็นที่รัก” สิ่งนี้บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างสวรรค์และโลกอย่างไร เพื่อพิจารณาดูสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นบนโลกในยุคนี้ พระคัมภีร์ข้อนี้ให้ความหวังอะไรแก่เรา

บทที่ 12

จากเหนือและใต้สู่แผ่นดินอันรุ่งโรจน์ *From North and South to the Beautiful Land*

วันที่ 14 - 20 มีนาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 11; ดาเนียล 8:3-8, 20-22; อีสายห์ 46:9, 10;

ดาเนียล 8:9, 23; มัทธีว 27:33-50

ข้อควรจำ

“คนฉลาดบางคนจะล้มลง เพื่อพวกเขาจะถูกถลุง และ
ชำระให้หมดจด จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย เพราะวาระก็
จะมาตามเวลากำหนด” (ดาเนียล 11:35)

เมื่อเราเริ่มต้นบทที่หน้าท้าทายนี้ ควรทำความเข้าใจจุดสำคัญ
ก่อนที่จะศึกษาต่อไป จุดแรก ดาเนียล บทที่ 11 ก็กล่าวถึงสิ่งเดียวกันที่กล่าวไว้ในคำพยากรณ์บทก่อนทั้งหมด คือดาเนียล บทที่ 2 , 7, 8 และ 9 คำพยากรณ์เหล่านี้เริ่มต้นในสมัยของดาเนียลไปจนถึงวาระสุดท้าย จุดที่สอง ผู้มีอำนาจฝ่ายโลกที่เกิดขึ้น ต่างกดขี่ข่มเหงประชากรของพระเจ้า จุดที่สาม คำพยากรณ์ทั้งหมดจบด้วยสุขนาฏกรรม ดาเนียล บทที่ 2 ก่อนหินกลิ้งมา กระแทบปฏิมากร และปฏิมากรแตกออกเหมือนเกลบถูกลมพาไปจนไร้ร่องรอย ในดาเนียล บทที่ 7 บุตรมนุษย์รับอาณัติจักร ในดาเนียล บทที่ 8 และ 9 พระวิหารบนสวรรค์ได้รับการชำระให้สะอาดผ่านพันธกิจของพระเมสสิยาห์

ดาเนียล บทที่ 11 มีจุดสำคัญสามจุดคือ จุดแรก เริ่มด้วยกษัตริย์ของเปอร์เซีย และชะตากรรมของกษัตริย์แต่ละองค์ และจบด้วยพระราชอาชญาแห่งถิ่นเหนือโจมตีภูเขาวริสุทซ์ของพระเจ้า จุดที่สอง เป็นสงครามระหว่างพระราชอาชญาเหนือและพระราชอาชญาใต้ พร้อมทั้งกล่าวว่าประชากรของพระเจ้าจะได้รับ

ผลกระทบจากการสู้รบ และ จุดที่สาม การสู้รบจะจบลงด้วยความสุข เมื่อพระราชาถิ่นเหนือสิ้นชีวิตระหว่างทะเลและ “ภูเขาบริสุทธิ์รุ่งโรจน์” (ดาเนียล 11:45) นั่นคือจุดจบของความชั่วร้าย และการสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า

วันอาทิตย์

คำพยากรณ์เกี่ยวกับเปอร์เซียและกรีก

Prophecies About Persia and Greece

อ่านดาเนียล 11:1-4 มีอะไรตรงนี้ที่เตือนสติเราถึงคำพยากรณ์อื่น ๆ ในดาเนียลที่เราศึกษามาแล้ว

กาเบรียลบอกดาเนียลว่าจะมีกษัตริย์ของเปอร์เซียสามองค์ขึ้นมา หลังจากนั้นกษัตริย์องค์ที่สี่จะร่ำรวยกว่ากษัตริย์องค์ก่อน และจะทำทวยราชอาณาจักรกรีก หลังจากไซรัสมีกษัตริย์สามองค์ที่ขึ้นสู่อำนาจคือ แคมไบซิส (Cambyses ก.ค.ศ. 530-522) ฟอลส์ สเมอร์ดีส (False Smerdis ก.ค.ศ. 522) และดารีอัส ที่ 1 (Darius I ก.ค.ศ. 522-486) กษัตริย์องค์ที่สี่ชื่อเซอร์ซีส (Xerxes) ที่เรียกว่า อาหสุเอริก (Ahasuerus) ในเอสเธอร์ พระองค์ร่ำรวยมาก (เอสเธอร์ 1:1-7) พระองค์ทรงนำกองทัพใหญ่บุกประเทศกรีก แต่เป็นไปตามที่พยากรณ์ไว้คือ กองทัพใหญ่ต้องพ่ายแพ้ต่อกองทัพเล็กของกรีก

เข้าใจได้ไม่ยากเลยว่า อเล็กซานเดอร์มหาราชาเป็นกษัตริย์นักรบที่ยิ่งใหญ่ ที่ขึ้นสู่อำนาจในดาเนียล 11:3 และได้อำนาจเบ็ดเสร็จทั้งหมดในโลกยุคโบราณ ด้วยวัยเพียง 32 ปีเท่านั้น พระองค์สิ้นพระชนม์โดยไม่มีโอรสสืบราชสมบัติ อาณาจักรอันกว้างใหญ่จึงถูกแบ่งให้แม่ทัพสี่คนคือ เซลลูคัส (Seleucus) ปกครองซีเรียและเมโสโปเตเมีย ปโตเลมี (Ptolemy) ปกครองอียิปต์ ลัยซิมาคัส (Lysimachus) ปกครองไทรและเอเชียน้อย แคสแซนเดอร์ (Cassander) ปกครองมาซิโดเนียและกรีก

เปรียบเทียบดาเนียล 11:2-4 กับ ดาเนียล 8:3-8, 20-22 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงอำนาจของอเล็กซานเดอร์อย่างไร

เราได้เรียนรู้อะไรจากชื่อ เวลา สถานที่ และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่นี่ **ประการแรก** เราเรียนรู้ว่าคำพยากรณ์ได้เกิดขึ้นจริงทุกอย่าง พระวจนะ

ของพระเจ้าไม่เคยล้มเหลว **ประการที่สอง** พระเจ้าทรงเป็นนายเหนือประวัติศาสตร์ เราอาจชื่นชมความสำเร็จของนักการเมือง ผู้นำ จักรพรรดิ หรือผู้นำเผด็จการ แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงมีอำนาจสูงสุด พระองค์จะทรงควบคุมกลไกของประวัติศาสตร์ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อขจัดความชั่วร้ายให้หมดสิ้นไป และสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ขึ้น

วันจันทร์

คำพยากรณ์เกี่ยวกับซีเรียและอียิปต์

Prophecies of Syria and Egypt

อ่านดาเนียล 11:5-14 มีอะไรเปิดเผยในที่นี้

จากการสิ้นพระชนม์ของอเล็กซานเดอร์มหาราช อาณาจักรอันกว้างใหญ่ของกรีกถูกแบ่งให้แม่ทัพสี่คน สองในสี่นั้นคือ เซลลูคัสปกครองซีเรีย (ภาคเหนือ) และปโตเลมีปกครองอียิปต์ (ภาคใต้) ซึ่งเป็นการสถาปนาราชวงศ์ที่สู้รบเพื่อแย่งดินแดนกันในเวลาต่อมา

นักศึกษาพระคัมภีร์ส่วนมากเข้าใจว่า สงครามระหว่างพระราชชาติินเหนือและพระราชชาติินใต้ ที่พยากรณ์ไว้ในดาเนียล 11:5-14 เป็นสงครามของสองราชวงศ์นี้ ตามคำพยากรณ์เขาจะแก้ปัญหาด้วยการสมรส แต่ผลจะไม่ยั่งยืน (ดาเนียล 11:6) ข้อมูลทางประวัติศาสตร์บอกเราว่า แอนทิโอคัส ซีออส ที่ 2 (Antiochus II Theos ก.ค.ศ. 261-246) ที่เป็นหลานชายของเซลลูคัส ที่ 1 ได้สมรสกับเจ้าหญิงเบเรนิซ (Berenice) ธิดาของปโตเลมี ฟิลาเดลฟัส ที่ 2 (Ptolemy II Philadelphus) ที่เป็นกษัตริย์ของอียิปต์ แต่ข้อตกลงดังกล่าวไม่ยั่งยืน ไม่นานก็เกิดความขัดแย้งที่ส่งผลโดยตรงต่อประชากรของพระเจ้าดาเนียล บทที่ 11 จึงเป็นเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อประชากรของพระเจ้าหลายศตวรรษหลังจากสมัยของดาเนียล

เพราะเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเปิดเผยให้เห็นล่วงหน้าถึงรายละเอียดเกี่ยวกับสงครามของอาณาจักรเหล่านี้ เหตุผลคือสงครามเหล่านี้ส่งผลต่อประชากรของพระเจ้า ดังนั้นพระองค์ประสงค์จะให้คนของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่พวกเขาต้องเผชิญในภายหน้า นอกจากนี้พระเจ้าทรงเป็นนายเหนือประวัติศาสตร์ เมื่อเราเปรียบเทียบคำพยากรณ์กับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ เราจะ

เห็นได้ว่าคำพยากรณ์ได้เกิดขึ้นจริง พระเจ้าผู้ทรงทำนายเกี่ยวกับความผันแปรของอาณาจักร เป็นพระเจ้าที่ทรงรู้อนาคต จึงสมควรที่เราจะวางใจพระองค์ นี่คือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่รูปเคารพที่สร้างขึ้นมาจากความคิดของมนุษย์ พระเจ้าไม่เพียงแต่จะสามารถนำเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่พระองค์สามารถนำชีวิตของเราด้วยถ้าเรายินยอม

อ่านอิสยาห์ 46:9, 10 มีหลักศาสนศาสตร์อะไรบ้างที่เราได้จากพระคัมภีร์สองข้อนี้ และมีความหวังอะไรที่เราได้จากพระคัมภีร์สองข้อนี้ จงคิดว่าจะน่ากลัวมากเพียงใด ถ้าพระเจ้าไม่มีความรักความเมตตา

วันอังคาร

โรมและเจ้าแห่งพันธสัญญา

Rome and the Prince of the Covenant

อ่านดาเนียล 11:16-28 แม้ข้อพระคัมภีร์นี้จะเข้าใจยาก แต่คุณสามารถเห็นภาพอะไรที่ปรากฏในที่นี้

การเปลี่ยนผ่านอำนาจจากกษัตริย์ของกรีกมาสู่อาณาจักรโรมนั้นเห็นได้จาก ดาเนียล 11:16 ที่กล่าวว่า “แต่ผู้ยกมาต่อสู้กับท่าน จะทำตามความพอใจของเขาเอง จึงไม่มีใครต่อสู้เขาได้ และเขาจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และตลอดทั้งแผ่นดินก็จะตกอยู่ในอำนาจของเขา” แผ่นดินอันรุ่งโรจน์คือกรุงเยรูซาเล็มและที่ตั้งของประเทศอิสราเอลยุคก่อน ส่วนอำนาจใหม่ที่เข้ามายึดครองพื้นที่คืออาณาจักรโรม เหตุการณ์นี้หมายถึงเขาเล็กที่มุ่งสู่แผ่นดินอันรุ่งโรจน์ (ดาเนียล 8:9) จึงชัดเจนว่านี่คืออำนาจของอาณาจักรโรม

ข้อมูลที่ทำให้ความชัดเจนในที่นี้คือ “ผู้เก็บส่วย” ต้องเป็นซีซาร์ออกัสตัส นี่เป็นเวลาที่พระเยซูทรงบังเกิดตอนที่มารีย์กับโยเซฟเดินทางมาที่เบธเลเฮมเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว (ดาเนียล 11:20) ตามคำพยากรณ์ ผู้ปกครองคนที่สืบทอดบัลลังก์เป็นคนน่าเกลียดคนหนึ่ง (ดาเนียล 11:21) ตามประวัติศาสตร์ ผู้สืบบัลลังก์ต่อจากออกัสตัสคือติเบริอุส (Tiberius) ที่เป็นบุตรบุญธรรมของออกัสตัส ติเบริอุสเป็นผู้ที่รู้จักกันว่าผิดปกติและชั่วร้าย

สิ่งที่สำคัญที่สุดตามพระคัมภีร์ตอนนี้คือ สมัยที่จักรพรรดิติเบริอุสปกครอง เป็นเวลาที่ “เจ้าแห่งพันธสัญญา” ถูกทำลาย (ดาเนียล 11:22) นี่คือการตรึงพระคริสต์ ที่เรียกว่า “พระเมสสิยาห์” (ดาเนียล 9:25 และมัทธิว 27:33-50) เวลาที่พระองค์ถูกตรึงและสิ้นพระชนม์เป็นช่วงการครองราชย์ของติเบริอุส เมื่อเรื่องนี้บังชี้ถึงพระเยซูผู้ทรงเป็น “เจ้าแห่งพันธสัญญา” จึงเป็นหลักฐานที่มีความน่าเชื่อถือในทางประวัติศาสตร์ ที่แสดงว่าพระเจ้าทรงรู้ล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้พิสูจน์ความถูกต้องของพระเจ้า เราจึงควรไว้วางใจพระองค์เกี่ยวกับอนาคต

แม้แต่การเมืองและประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ก็กล่าวถึงพระเยซู ชาวนาซาเร็ธ “เจ้าแห่งพันธสัญญา” สิ่งนี้ช่วยให้เราเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์อย่างไร

พูด

ผู้มีอำนาจต่อไป

The Next Power

อ่านดาเนียล 11:29-39 ใครขึ้นมามีอำนาจหลังอาณาจักรโรม

ดาเนียล 11:29-39 ชี้ถึงระบบอำนาจใหม่ แม้ระบบนี้จะได้รับอำนาจจากอาณาจักรโรม และมีลักษณะบางอย่างคล้ายกับอำนาจเก่า แต่ก็มีบางลักษณะที่แตกต่างออกไป พระคัมภีร์กล่าวว่า “พอถึงเวลากำหนด เขาจะกลับมาที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่ใช่ไปอย่างครั้งก่อน” (ดาเนียล 11:29) เมื่อดูไกลออกไปจะเห็นใช้อำนาจทางศาสนา โจมตีพระเจ้าและประชากรของพระองค์โดยตรง ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประการแรก ท่าน “จะเกี่ยวกรวดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์” (ดาเนียล 11:30) นี่คือนพันธสัญญาแห่งความรอดของพระเจ้าที่กษัตริย์องค์นี้ต่อต้าน

ประการที่สอง กษัตริย์องค์นี้จะยกทัพมา “ทำให้สถานนมัสการคือ บ่อมปรการเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์นั้นเสีย” (ดาเนียล 11:31) เราจำได้ถึงเขาเล็กในดาเนียล บทที่ 8 ที่เหยียบย่ำ “สถานนมัสการ” และ “เครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์” ก็ถูกชิงไป (ดาเนียล 8:11) นี่คือนสงครามฝ่ายวิญญาณที่ต่อต้านพันธกิจของพระคริสต์ในพระวิหารบนสวรรค์

ประการที่สาม จากการทำลายพระวิหารของอำนาจนี้คือ “การละเมิดที่ทำให้เกิดการร้างเปล่า” ในพระวิหารของพระเจ้า สิ่งนี้ชี้ถึงการยกเลิกและการทำลายของเขาเล็ก (ดาเนียล 8:13)

ประการที่สี่ อำนาจนี้ข่มเหงประชากรของพระเจ้า “คนฉลาดบางคนจะล้มลง เพื่อพวกเขาจะถูกถลุง และชำระให้หมดจด จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลาที่กำหนด” (ดาเนียล 11:35) สิ่งนี้ชี้ให้เห็นเขาเล็กที่ “เหวี่ยงบริวารคือดาวบางดวงลงมายังพื้นดิน แล้วเหยียบย่ำเสีย” (ดาเนียล 8:10 เทียบกับ ดาเนียล 7:25)

ประการที่ห้า กษัตริย์องค์นี้ “จะยกตนขึ้น และพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่าเกลียดต่อสู้อำนาจแห่งพระทั้งหลาย” (ดาเนียล 11:36) เหมือนกับเขาเล็กที่ “พูดคุยโว” (ดาเนียล 7:8) และ “กล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด” (ดาเนียล 7:25)

ตามที่เราอ่านในดาเนียล บทที่ 7 และ 8 อำนาจนี้คือใคร และเพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงสำคัญสำหรับเราที่จะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้องของเรา

วันหยุดหีบถี

เหตุการณ์สุดท้าย

Final Events

อ่านดาเนียล 11:40-45 อะไรกำลังเกิดขึ้นที่นี่

วลีต่อไปนี้จะช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ตอนนี้ คำว่า “วาระสุดท้าย” เห็นในดาเนียลเท่านั้น (ดาเนียล 8:17; ดาเนียล 11:35, 40 ดาเนียล 12:4, 9) เวลาของคำพยากรณ์ในดาเนียลกล่าวถึงวาระสุดท้ายซึ่งเริ่มหลังการหมดอำนาจของสันตะปาปา ปี ค.ศ. 1798 จนถึงเวลาที่คนตายฟื้นคืนชีพ (ดาเนียล 12:2)

คำว่า **พระราชินีเหนือ** ตามภูมิศาสตร์หมายถึงราชวงศ์เซลูซิด (Seleucid dynasty) แต่ต่อมาก็หมายถึงอาณาจักรโรม (pagan Rome) และสุดท้ายหมายถึงศาสนจักรโรม (papal Rome) ในกรณีนี้จึงไม่ได้หมายถึงเรื่องตามภูมิศาสตร์เท่านั้น แต่เป็นเรื่องจิตวิญญาณด้วย นอกจากนี้เราต้องรู้ว่าพระราชินีเหนือเป็นตัวแทนของพระเทียมเท็จที่ยึดอำนาจของพระเจ้าเที่ยงแท้ที่มีสัญลักษณ์เชื่อมกับทิศเหนือ (อิสยาห์ 14:13)

คำว่า **พระราชากินใต้** ตอนแรกหมายถึงราชวงศ์ปโตเลมี (Ptolemaic dynasty) ในอียิปต์ ที่อยู่ทางใต้ของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ แต่เมื่อคำพยากรณ์เปิดเผยมากขึ้น ทำให้เห็นมิติด้านศาสนศาสตร์ ที่เชื่อมโยงกับอเทวนิยมหรือผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ดังที่ เอลเลน จี. ไวท์ เขียนอธิบายวิวรณ์ 11:8 ว่า อียิปต์หมายถึงผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า (*สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 269)

คำว่า **ภูเขาบริสุทธิ์รุ่งโรจน์** สมัยพระคัมภีร์เดิมหมายถึงภูเขาศิโยนที่เป็นเมืองหลวงและใจกลางของประเทศอิสราเอล ตามภูมิศาสตร์ของแผ่นดินแห่งคำสัญญา แต่ภายหลังไม่กางเขน ประชากรของพระเจ้าไม่ได้มีเป็นเผ่าพันธุ์ตามภูมิศาสตร์ ดังนั้นภูเขาบริสุทธิ์รุ่งโรจน์จึงเป็นสัญลักษณ์ของประชากรของพระเจ้าที่กระจายอยู่ทั่วโลก

เราสามารถตีความว่า (1) พระราชากินใต้เข้าโจมตีพระราชากินเหนือ หมายถึง การปฏิวัติฝรั่งเศสที่พยายามถอนรากความเชื่อทางศาสนาและอำนาจของสันตะปาปา แต่ล้มเหลว (2) พระราชากินเหนือรบชนะพระราชากินใต้ หมายถึง กองทัพศาสนาของสันตะปาปาและพันธมิตรจะได้ชัยชนะเหนือผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า และจะเป็นพันธมิตรร่วมกับศัตรูที่พ่ายแพ้ (3) เอโดม โมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมนจะพันมือของพวกเขา หมายถึง คนที่ไม่ถูกนับเป็นประชากรของพระเจ้า ถูกรวมเข้าเป็นกลุ่มเดียวกันในตอนสุดท้าย (4) พระราชากินเหนือเตรียมตัวโจมตีภูเขาบริสุทธิ์รุ่งโรจน์ แต่จะถึงวาระสุดท้าย หมายถึง กองกำลังที่ชั่วร้ายจะถูกทำลาย และอาณาจักรของพระเจ้าจะได้รับการสถาปนาขึ้น

เราได้รับการหนุนใจอย่างไร เมื่อรู้ว่าในที่สุดพระเจ้าและประชากรของพระองค์จะเป็นผู้ชนะ

สิ่งที่น่าสนใจคือ อย่างน้อยมาร์ติน ลูเธอร์ก็ได้กล่าวถึง ดาเนียล 11:29-39 ว่าตามดาเนียล 11:31 สิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดการรังเปเล้า หมายถึงสันตะปาปา รวมถึงหลักคำสอนและธรรมเนียมปฏิบัติของเขา ดังนั้น ดาเนียล บทที่ 11 กับ บทที่ 7 และ 8 จึงเสริมมุมมองของลูเธอร์และโปรเตสแตนต์กลุ่มอื่นๆ ที่เห็นว่าระบบของสันตะปาปาและคำสอนของเขาทำให้คำพยากรณ์เหล่านี้สำเร็จจริงในประวัติศาสตร์ เรื่องนี้ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “ไม่มีคริสตจักรใดภายใต้การปกครองของโรมจะได้รับเสรีภาพทางความคิดโดยไม่ถูกรบกวน หลังจากที่ระบบสันตะปาปาเรื่องอำนาจ เธอก็ยื่นมือออกไปบดขยี้คริสตจักรทั้งหมดที่ไม่ยอมรับเธอให้แตกสลายไป คริสตจักรแล้ว คริสตจักรเล่าได้ยอมสยบเข้ามาอยู่ภายใต้อำนาจของเธอ” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 62)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราจะเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น โดยไม่ประนีประนอมคำสอนในพระคัมภีร์กับบทบาทของโรมในวาระสุดท้ายได้อย่างไร
2. ดาเนียล 11:33 กล่าวว่า “และคนเหล่านั้นที่ฉลาด จะทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบ หรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย หรือด้วยถูกปล้นสักระยะเวลาหนึ่งก็ตาม” พระคัมภีร์ข้อนี้พูดถึงชะตาของประชากรที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าอย่างไร พวกเขาทำอะไรก่อนที่จะถูกทำร้าย และสิ่งนี้ให้บทเรียนอะไรแก่เราในปัจจุบันนี้
3. ดาเนียล 11:36 “และพระราชาก็ทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้น และพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่าเกลียดต่อสู้อพระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญขึ้นจนกว่าพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะต้องสำเร็จ” ข้อพระคัมภีร์นี้หมายถึงใคร และเดือนอะไรเรา (ดู อีสยาห์ 14: 12-17; ดู 2 เธสะโลนิกา 2:1-4)
4. ดาเนียล 11:27, 29 และ 35 คำว่า “เวลากำหนด” บอกเราว่าพระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์อย่างไร

บทที่ 13

จากผงคลีสู่ดวงดาว

From the Dust to the Stars

วันที่ 21 - 27 มีนาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 12; โรม 8:34; ลูคา 10:20; โรม 8:18;

ฮีบรู 2:14, 15; ยอห์น 14:29; วิวรณ์ 11:3

ข้อควรจำ

“และบรรดาคนฉลาด จะส่องแสงเหมือนแสงทองคำ และบรรดาผู้ที่ได้นำคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรม จะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์” (ดาเนียล 12:3)

พระธรรมดาเนียลเริ่มจากกษัตริย์เหبوطคัตเนสซาร์ ยกทัพมาตียูดาห์ชนะ และนำชาวยิวจำนวนมากไปเป็นเชลยที่บาบิโลน และจับลงด้วยมีคาเอลลุกขึ้นมาปลดปล่อยประชากรของพระเจ้าจากบาบิโลน ในวาระสุดท้าย นี่คือเวลาสุดท้ายจริงๆ ที่เห็นพระกรุณาคุณของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์

ตามที่เราเห็นดาเนียลและเพื่อนของท่านสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และสำแดงสติปัญญาที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้ เมื่อมีการทดลองขณะที่เป็นเชลย เช่นเดียวกันเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก ประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายจะยังสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า โดยเฉพาะช่วง “เวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติ” (ดาเนียล 12:1) เหมือนดาเนียลและเพื่อนในบาบิโลน คนในวาระสุดท้ายจะแสดงให้เห็นสติปัญญาและความเข้าใจ พวกเขาจะไม่เพียงแต่เผยถึง

ถึงสติปัญญาส่วนตัวเท่านั้น แต่จะนำคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรม บางคนอาจถูกทำร้ายให้ตาย แต่พวกเขาจะฟื้นขึ้นมาสู่ชีวิตนิรันดร์ ตามที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในพงศลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (ดาเนียล 12:2)

วันอาทิตย์

มีคาเอล เจ้าผู้ครอบครองของเรา

Michael, Our Prince

อ่านดาเนียล 12:1 ใครเป็นผู้เปลี่ยนประวัติศาสตร์ในวาระสุดท้าย
โรม 8:34 และ ฮีบรู 7:25 ช่วยเราให้เข้าใจดีขึ้นได้อย่างไร

ทุกบทในดาเนียลจะเริ่มต้นด้วยผู้ครอบครองอาณาจักรที่ไม่เชื่อพระเจ้า แต่ดาเนียล บทที่ 12 เริ่มต้นด้วยผู้ครอบครองที่ต่างจากบทอื่น คือเป็นผู้ครอบครองที่มีความเป็นพระเจ้าที่ลุกขึ้นมาปลดปล่อยประชากรของพระเจ้าจากศัตรูของพวกเขา

ในดาเนียล บทที่ 10 มีคาเอล เป็นผู้ทรงอำนาจจากสวรรค์ที่มาปรากฏตัวแก่ดาเนียลที่แม่น้ำไทกริส ที่นั่นท่านเป็นตัวแทนประชากรของพระเจ้า ท่านปรากฏตัวเป็นบุตรมนุษย์ (ดาเนียล บทที่ 7) เจ้านายแห่งบริวาร (ดาเนียล บทที่ 8) และพระเมสสิยาห์ผู้ถูกเจิม (ดาเนียล บทที่ 9) ดังนั้นมีคาเอลที่แปลว่า “ผู้เป็นเหมือนพระเจ้า” จึงไม่ใช่ใคร นอกจากพระเยซูเท่านั้น

สิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตคือ เวลาที่มีคาเอลเข้ามาแทรกแซง ตามดาเนียล 12:1 คำว่า “ในครั้งนั้น” แสดงถึงเวลาตามที่กล่าวไว้ใน ดาเนียล 11:40-45 นี่เป็นช่วงเวลาหลังจากการหมดอำนาจของระบบสันตะปาปา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798 ไปจนถึงเวลาที่มีการฟื้นคืนชีพตอนสุดท้ายที่เป็นกาลอวสาน (ดาเนียล 12:2)

ลักษณะพิเศษสองประการของพันธกิจที่มีคาเอลทำนั้นมาจากคำกริยาว่า “ลุกขึ้น” ในดาเนียล 12:1 ประการแรก คำว่า “ลุกขึ้น” แสดงถึงการลุกขึ้นมาเพื่อชัยชนะและการปกครองของกษัตริย์ คำนี้ยังบ่งบอกถึงการทหารด้วย หมายความว่า มีคาเอลเป็นผู้นำทัพที่ลุกขึ้นมาปกป้องประชากรของพระองค์ และนำพวกเขาในสงครามความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ตอนสุดท้าย

ประการที่สอง คำว่า “ลุกขึ้น” ซึ่งถึงการพิพากษาที่เกิดขึ้น มีคาเอล

“ลุกขึ้น” เพื่อทำหน้าที่เป็นทนายแก้ต่างในบัลลังก์พิพากษานบนสวรรค์ พระองค์มาหาผู้เจริญด้วยวิญญูติในฐานะบุตรมนุษย์เพื่อเป็นตัวแทนประชากรของพระองค์ในการพิพากษาสืบสวนสอบสวน (ดาเนียล 7:9-14) ดังนั้นมีคาเอลจึงลุกขึ้นในภาพเกี่ยวกับกองทัพและการพิพากษา กล่าวคือพระองค์ได้รับมอบอำนาจเพื่อทำลายศัตรูของพระเจ้าและมีสิทธิอำนาจในการเป็นตัวแทนประชากรของพระเจ้าในบัลลังก์พิพากษานบนสวรรค์

มีคาเอลยืนขึ้นเป็นตัวแทนของเรา มีความหมายอย่างไร และสิ่งนี้ให้ความหวังอะไรแก่เราที่เป็นคนบาป

วันจันทร์

บันทึกไว้ในหนังสือ

Written in the Book

อ่านดาเนียล 12:1 “ทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” ข้อความนี้มีความหมายอย่างไร

เวลาที่มีคาเอลเข้าแทรกแซง ได้รับการอธิบายว่าเป็นเวลาแห่งความยากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติ นี่คือเวลาที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะออกจากมนุษย์ผู้คิดบงกฏ หลังจากนั้นภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา เป็นการสำแดงพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาบิโลนในยุคสุดท้าย (วิวรณ์ บทที่ 16; วิวรณ์ 18:20-24) และอำนาจแห่งความมืดจะถูกปล่อยให้ออกมาสู่แผ่นดินโลก เอลเลน จี. ไวท์ เขียนว่า “ซาตานจะกวาดล้างผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกลงไปสู่ความยากลำบากแสนสาหัสครั้งสุดท้าย ในขณะที่นั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะหยุดห้ามพายุร้ายที่เกิดจากตึ่นหาของมนุษย์ ทุกอย่างจะได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ โลกทั้งใบจะเข้าสู่หายนะที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าที่ได้เกิดกับเยรูซาเล็มในอดีต” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 614)

แต่ประชากรของพระเจ้าจะได้รับการช่วยกู้ในเวลายากลำบากนี้ เพราะในการพิพากษาสืบสวนสอบสวนที่บัลลังก์พิพากษานบนสวรรค์นั้นพวกเขาได้รับการแก้ต่างโดยพระเยซูผู้ทรงเป็นมหาบุโรहितและชื่อของพวกเขาได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือแล้ว

เพื่อให้เข้าใจความหมายของหนังสือในที่นี้ ให้จำไว้ว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงหนังสือบนสวรรค์สองประเภทคือ หนึ่ง หนังสือบันทึกชื่อของผู้ที่เป็นคนของพระเจ้าที่เรียกว่าหนังสือแห่งชีวิต (อพยพ 32:32; ลูกา 10:20; สดุดี 69:28; ฟิลิปปี 4:3; วิวรณ 17:8)

นอกจากหนังสือแห่งชีวิตแล้ว พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงหนังสือบันทึกการกระทำของมนุษย์ (สดุดี 56:8; มาลาคีย์ 3:16; อีสยาห์ 65:6) หนังสือเหล่านี้ใช้ในบัลลังก์พิพากษาบนสวรรค์ เพื่อตัดสินการอุทิศตัวต่อพระเจ้าของแต่ละคน นี่คือฐานข้อมูลของสวรรค์ ที่มีชื่อและการกระทำของมนุษย์ทุกคน บางคนกังวลใจเกี่ยวกับชื่อของเขา โดยเฉพาะการกระทำที่ถูกบันทึกไว้ในสวรรค์ แต่เมื่อไรที่เราได้มอบถวายชีวิตให้พระคริสต์ ชื่อของเราจะถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต และการกระทำที่ไม่ดีของเราจะถูกลบออกไปในการพิพากษา นี่เป็นการบันทึกของสวรรค์เพื่อเป็นหลักฐานให้จักรวาลเห็นว่า เราเป็นของพระเยซู ดังนั้นเราจึงมีสิทธิ์ที่จะได้รับการปกป้องในเวลาแห่งความยากลำบาก

เพราะเหตุใดจึงมีแต่ความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้นที่จะทำให้ชื่อของเราได้รับการ “บันทึกไว้ในหนังสือ” จงนำคำตอบนี้ไปอภิปรายในชั้นเรียนสะบาโต

วันอังคาร

การฟื้นคืนชีพ

The Resurrection

อ่านดาเนียล 12:2, 3 มีอะไรเกิดขึ้นที่นี่ สิ่งนี้ให้ความเข้าใจเกี่ยวกับความตายและมีความสำคัญต่อเราอย่างไร

ดาเนียลให้หลักฐานชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพที่จะเกิดขึ้น เราจะเรียนรู้อะไรที่สำคัญตั้งนี้ **ประการแรก** ความตายที่อุปมาเหมือน “การนอนหลับ” บ่งบอกว่ามนุษย์ไม่มีวิญญาณเป็นอมตะ มนุษย์มีกาย จิตและวิญญาณเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แยกจากกันไม่ได้ เมื่อตายชีวิตจะสิ้นสุดและอยู่ในสภาพไร้ความรู้สึกจนกว่าจะมีการฟื้นคืนชีพ **ประการที่สอง** ข้อพระคัมภีร์ชี้ไปถึงการฟื้นคืนชีพที่เป็นการกลับคืนมาจากผลของบาป คำว่า “ผงกลืนแห่งแผ่นดินโลก” ชี้ถึงเหตุการณ์ในปฐมกาล 3:19 หมายความว่าความ

ตายจากการไม่เชื่อฟังของอาดัมนั้นในที่สุดจะได้รับการสลับให้พื้นกลับมา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ตามที่เปาโลกล่าวว่า “ความตายก็ถูกกลืนเข้าไปในชัยชนะแล้ว” (1 โครินธ์ 15:54)

อ่าโรม 8:18 และ ฮีบรู 2:14, 15 เพราะเหตุใดเราจึงไม่ควรกลัวความตาย

ความตายเป็นตัวทำลายและนำทุกอย่างมาถึงจุดจบในที่นี้ แต่เราได้รับพระสัญญาว่าความตายจะไม่มีอำนาจเหนือผู้ที่สัตย์ซื่อ แม้ความตายจะเป็นศัตรูที่มีชัยตลอดมา แต่พระคริสต์ทรงหักโซ่ตรวนของความตาย โดยฟื้นขึ้นจากหลุมฝังศพ พระองค์ทรงกำจัดต้นตอของความตายให้หมดไป เวลานี้เราจึงสามารถมองข้ามความตายไปสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่คือชีวิตที่จะได้รับจากพระคริสต์ เพราะมีคาเอล “ลุกขึ้น” (ดาเนียล 12:1) ดังนั้นทุกคนที่เป็นของพระองค์ก็จะฟื้นขึ้นจาก “ผลคลีแห่งแผ่นดิน” และส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์

ท่ามกลางปัญหาและความเจ็บปวดในชีวิต เราจะตั้งความหวังจากพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพในวาระสุดท้ายได้อย่างไร เพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงมีคุณค่าเหนือสิ่งอื่น

พุธ

หนังสือที่ถูกประทับตราไว้

The Sealed Book

อ่านดาเนียล 12:4 และยอห์น 14:29 เหตุใดพระธรรมดาเนียลจึงถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย

ตอนท้ายของพระธรรมดาเนียล (ดาเนียล 10:1-12:4) ผู้เผยพระวจนะได้รับพระบัญชาให้ประทับตราม้วนหนังสือไว้จนถึงวาระสุดท้าย ในข้อความเดียวกันนั้น ทูตสวรรค์ทำนายว่า “คนเป็นอันมากจะวิ่งไปมา และความรู้จะทวีขึ้น” (ดาเนียล 12:4) แม้นักศึกษาพระธรรมดาเนียลบางคนจะตีความว่านี่หมายถึงความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งความหมายนี้สามารถรวมเข้าไปได้ แต่คำว่า “วิ่งไปวิ่งมา” บ่งบอกถึงการค้นหาความกระจ่างในพระธรรม

ดาเนียลเอง ที่จริงแล้วเมื่อมองย้อนไปในประวัติศาสตร์ เราจะเห็นพระธรรมดาเนียลเป็นวรรณกรรมที่คนไม่เข้าใจเป็นเวลาหลายศตวรรษ แม้จะมีการนำบางตอนมาสอน แต่ตอนที่เป็นกุญแจสำคัญของคำพยากรณ์ยังเป็นเรื่องลึกลับ โดยเฉพาะคำพยากรณ์เกี่ยวกับการชำระสถานนมัสการ การพิพากษา ลักษณะและงานของเขาเล็ก สิ่งเหล่านี้ยากเกินกว่าที่จะตีความได้

แต่หลังการปฏิรูปของโปรเตสแตนต์ มีคนศึกษาพระธรรมดาเนียลมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม มีแต่วาระสุดท้ายเท่านั้นที่พระธรรมเล่มนี้จะได้รับการเปิดเผยให้กระจ่าง ดังที่ เอลเลน จี. ไวท์ เขียนว่า “นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1798 พระธรรมดาเนียลได้รับการแกะตราประทับออก ความเข้าใจคำพยากรณ์ได้เพิ่มทวีขึ้น และคนมากมายประกาศข่าวเรื่องการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา” (สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 356) “ตอนปลายศตวรรษที่ 18 และต้นศตวรรษที่ 19 มีคนมากมายสนใจคำพยากรณ์ในดาเนียลและวิวรณ์ ความตื่นตัวนี้ขยายไปทั่วโลก การศึกษาคำพยากรณ์เหล่านี้นำไปสู่การเผยแพร่ความเชื่อว่า การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว มีนักเทศน์พื้นฟูหลายคนในประเทศอังกฤษ โยเซฟ วูลฟ์ เทศนาในตะวันออกกลาง มานูเอล ลาคูนาซา เทศนาในอเมริกาใต้ และวิลเลียม มิลเลอร์ เทศนาในสหรัฐอเมริกา พร้อมกันนี้ก็มีผู้ติดตามหลายคนที่ศึกษาคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียล ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว นี่คือการเชื่อที่เป็นแรงขับเคลื่อนระดับโลกในเวลา” (The Seventh-day Adventist Bible Commentary, เล่ม 4, หน้า 879)

จงคิดถึงข้อได้เปรียบของเราในปัจจุบันนี้ที่สามารถมองย้อนไปในประวัติศาสตร์และเห็นคำพยากรณ์สำเร็จสมจริง สิ่งนี้ช่วยให้เราวางใจพระสัญญาของพระเจ้าทั้งหมดได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

เวลาที่รอคอย

The Waiting Time

อ่านดาเนียล 12:5-13 พระธรรมบทนี้จบอย่างไร

น่าสนใจที่ฉากสุดท้ายในนิมิตนี้เกิดขึ้นที่ “แม่น้ำ” คือแม่น้ำไทกริส

(ดาเนียล 10:4) แต่ไม่ใช่คำสาปณ์ทั่วไปในภาษาฮีบรูที่ใช้เรียก “แม่น้ำ” คำว่า “เย-ออร์” (ye’or) โดยทั่วไปใช้เรียก “แม่น้ำไนล์” สิ่งนี้ทำให้นักถึงเหตุการณ์ในพระธรรมอพยพว่า พระเจ้าจะทรงไถ่ประชากรของพระองค์ในวาระสุดท้าย เหมือนที่ได้ทรงไถ่ชาวอิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์

มีตารางคำพยากรณ์สามเรื่องในที่นี้ เรื่องแรกคือ “หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ” เป็นการตอบคำถามว่า “ยังอีกนานเท่าไรจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งนำอัศจรรย์เหล่านี้” (ดาเนียล 12:6) คำว่า “สิ่งนำอัศจรรย์” ซึ่งถึงสิ่งที่กล่าวไว้ในนิมิตของดาเนียล บทที่ 11 ที่มีความซับซ้อนในดาเนียล บทที่ 7 และ 8 โดยเฉพาะเวลาที่กล่าวไว้ในดาเนียล 7:25 ตามด้วยวิวรณ์ 11:3; 12:6, 14 และ 13:5 ซึ่งสอดคล้องกับ 1,260 ปีที่สันตะปาปามีอำนาจสูงสุด จากปี ค.ศ. 538–1798 และดาเนียล 11:32–35 ยังเป็นเวลาที่มีการกดขี่ข่มเหงด้วย

เวลาของคำพยากรณ์อีกสองเรื่องคือ 1,290 วัน และ 1,335 วัน เป็นการตอบคำถามว่า “สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร” ที่ดาเนียลถามชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ทั้งสองเรื่องนี้เริ่มต้นที่การยกเลิกเครื่องเผาบูชา “เนื่องนิത്യ” และตั้ง “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งทำให้เกิดการร้างเปล่า” จากดาเนียล บทที่ 8 เราได้เรียนรู้ว่า “เครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ” เป็นการอธิษฐานทูลขอประจำวันของพระคริสต์ ซึ่งถูกแทนที่ด้วยระบบการนมัสการเทียมเท็จ ดังนั้นเวลาของคำพยากรณ์นี้จึงเริ่มต้นปี ค.ศ. 508 เมื่อกษัตริย์โคลวิส (king Clovis) ของประเทศฝรั่งเศสกลับใจเชื่อในคาทอลิก เหตุการณ์นี้ปูทางให้ศาสนาและรัฐรวมกันตลอดระยะเวลาในยุคคลาง 1,290 วันสิ้นสุดลงปี ค.ศ. 1798 เมื่อสันตะปาปาถูกขับไล่ จักรพรรดิของฝรั่งเศสจับ ส่วน 1,335 วันสิ้นสุดลงปี ค.ศ. 1843 เป็นเวลาที่มีการเคลื่อนไหวของกลุ่มวิลเลียม มิลเลอร์และมีการศึกษาคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นเวลาของการรอคอยความหวังเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูที่จวนจะถึงแล้ว

ในพระธรรมดาเนียล เราเห็นประชากรของพระเจ้าถูกข่มเหงแล้วได้รับการแก้ต่างและได้รับความรอด สิ่งนี้ควรช่วยให้เราสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยาก อย่างไรก็ตาม

“คำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียล กล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่การพิพากษา นี่คือความจริงพิเศษของพระธรรมดาเนียล แต่คำพยากรณ์เหล่านี้เชื่อมโยงถึงวาระสุดท้าย ดาเนียลจึงได้รับพระบัญชาให้ประทับตราม้วนหนังสือไว้ ‘จนถึงวาระสุดท้าย’ ซึ่งจะยังไม่มาถึงจนกว่าจะมีประกาศเรื่องการพิพากษาตามคำพยากรณ์นี้ แต่ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ในวาระสุดท้ายนั้น “คนเป็นอันมากจะวิ่งไป วิ่งมาและความรู้จะทวีขึ้น” (ดาเนียล 12:4)

อัครทูตเปาโลเตือนคริสตจักรไม่ให้คอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในเวลาของท่านว่า ‘วันนั้นจะไม่มาถึงจนกว่าจะมีการกบฏเสียก่อน และคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัว’ (2 เธสะโลนิกา 2:3) จนกระทั่งมีการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ และเวลาภายใต้การปกครองอันยาวนานของ ‘คนนอกกฎหมาย’ หลังจากนั้นจึงจะรอการเสด็จกลับมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ‘คนนอกกฎหมาย’ มีชื่ออื่นว่า ‘อำนาจลับนอกกฎหมาย’ ‘ลูกแห่งความพินาศ’ ‘ชั่วช้า’ ซึ่งเป็นชื่อที่เป็นตัวแทนของระบบสันตะปาปา ตามคำพยากรณ์ว่ามีอำนาจเป็นเวลา 1,260 ปี เวลานี้สิ้นสุดลงปี ค.ศ. 1798 การเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะไม่เกิดขึ้นก่อนเวลานี้ เวลาที่เปาโลเขียนนี้เริ่มจากยุคที่คริสเตียนเริ่มประกาศพระกิตติคุณไปจนถึงปี ค.ศ. 1798 หลังจากนั้นจึงจะเป็นเวลาของการประกาศข่าวการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 356)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การกำหนดวันที่ของวาระสุดท้าย เป็นอันตรายต่อความเชื่อของเราอย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นกับคนมากมายเมื่อคำทำนายล้มเหลว พระวจนะของพระเยซูในยอห์น 14:29 ควรช่วยเราให้ใช้คำพยากรณ์ให้เกิดผลดีต่อจิตวิญญาณอย่างไร
2. เวลาที่การสื่อสารสะดก วิทยาศาสตร์ก็เจริญก้าวหน้า แต่ไม่ได้ดีต่อชีวิตเสมอไป ทำให้นึกถึง “เวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมา” สิ่งนี้จินตนาการได้ไม่ยากแล้ว ใช่หรือไม่
3. จงอภิปรายคำถามท้ายบทของเนื้อหาวินิจฉัย ที่กล่าวว่า เพราะเหตุใดจึงมีแต่ความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้นที่จะทำให้ชื่อของเราได้รับการ “บันทึกไว้ในหนังสือ” ถ้าไม่มีสิ่งนี้จะมีความหวังอะไรให้เราอีก

บันทึก

A series of 25 horizontal dotted lines for writing.

บันทึก

A series of 25 horizontal dotted lines for writing.